

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Thérèse Thérèse

Χαραί και Ψύχη

πομακρύνονται από την πατρική στέγη και ν' αποκτήσουν δικό τους σπίτι. Έν ανωνία αναμονή το νυμφείο. Παθητικό στοιχείο το κορίτσι σε παλαιότερους καιρούς. Όχι μόνο δεν απέβλεπε οικονομικά, αλλά ήταν και κίνδυνος μήπως παρυσυρθεί σε δρόμους έρωτικούς που θα κλονίσαν την τιμή της οικογενείας. Βάρος και υπέλας.

Ο γάμος είναι μια λύση. Ας παντρευτεί κι' ας κάνει ό,τι θέλει.

Διαφορετικά τα πράγματα με το άνδρι. Σ' αυτό η προσπάθεια αποβλέπει στο να κρατηθεί όσο μπορεί περισσότερο στους κόλπους της οικογενείας. Να μεγαλώσει, να πάσει δουλειά, να γίνει στήριγμα των δικών του, ν' ανακουφίσει τον κουρασμένο πατέρα, να τον αντικαταστήσει όταν λείπει από τη ζωή, ή όταν γίνει ανίκανος για εργασία. Από το άνδρι προμεινουν οι αδελφές την αποκατάστασι. Το άνδρι θα νηροκομήσει τη μητέρα. Απ' αυτό κρέμονται και οι πιο μακρυνοί συγγενείς.

Επειτα, το άνδρι δεν είναι κίνδυνος για την τιμή. Καμμία αμφιβολία ότι θα δράσει έρωτικά.

Το κορίτσι μπορεί να μείνει και στην έρωτική αφοσίωση. Τέτοια πιθανότητα δεν υπάρχει για τα άρσενικά μέλη της οικογενείας. Θα κινήσουν αυτά. Θα κινήσουν ζωικά, θ' αννοίζουν πολλά μέλη, θα προχωρήσουν σε προκείμενες περιπέτειες, σε μικρόνους και ολοκληρωμένους συνδέσμούς, θα εγκαταλείψουν κοπέλλες και θα εγκαταλειφθούν απ' αυτές. Θα μπλέξουν με κυρίες και με υπηρέτριες, με λεύτερες και παντρεμένες.

Η δραστηριότητα όμως αυτή δεν εκθέτει σε κίνδυνο την προσωπική και την οικογενειακή τιμή. Ένα έρωτικό φάρνισμα του κοριτσιού δημιουργεί κηλίδα και ακανόνιστο. Μια έρωτική θύελλα του άνδρου θεωρείται τόσο φυσική, ώστε περισσότερη εντύπωση κάνει όταν μείνει στον άσκητισμό, παρά όταν ρίχνεται με βουλιμία στα έρωτικά γεύματα.

Η μεγάλη διαφορά που χωρίζει στην Ελλάδα τις γυναίκες από τους άνδρες, βέβαια αυτά όλα ήταν πολύ πιο έντονα στις παλαιότερες γενεές, τότε που το κορίτσι ήταν θάρος, συνάλλαγμα που έπρεπε να εξοφληθεί. Κακός μπέλας που έπρεπε να απομακρυνθεί. Οικόσιτο χωρίς δουλειά, δικώς επανγεννητική απασχόληση, χωρίς δικούς της πόρους που να τις επιτρέπουν να καλύψουν τις στοιχειώδεις ανάγκες της.

Την εποχή που έντυναν, την πασάλευσαν με λινό πιάνο και με λίγα Γαλλικά, που ήταν άλλοτε η γλώσσα της μόδας, της έτοιμας, κατά την δύναμή του ο καθένας, την προίκα, κι' ύστερα έθαναν λιτούς και δεμένους να βρούνε το νυμφείο. Απαιτική στην έκκληση, όταν το κορίτσι βρισκόταν στα πρώτα νεύματα του, συμβιβαστικοί όσο περνούσαν τα χρόνια κι' έθελαν ότι το θηλυκό θα τους έμεινε στα χέρια. Άντρας να είναι; κι' όποιος θέλει ας είναι.

Άλλαξαν ριζικά σήμερα τα πράγματα. Αποδοτικά τα περισσότερα κορίτσια. Πόσα που κρατούν με την εργασία τα σπίτια τους. Άλλα κι' α' δεν συνεισφέρουν στα οικονομικά βάρη, καλύπτουν, εργαζόμενες, τις οικονομικές ανάγκες τους και δεν κρέμονται από τον πατέρα και τον αδελφό για ένα ζευγάρι κάλτσες.

Η κατάσταση άλλαξε, η εργασία νενικεύεται. Στη δουλειά όλες οι κοπέλλες των λαϊκών τάξεων. Στη δουλειά μένιστο μέρος από τις κοπέλλες των μεσαίων τάξεων. Πολλές τις εργάζονται επανγεννητικά και οι οικονομικές ανάγκες. Παρ' όλα όμως αυτά καμμία από την παλιά πασάδα στο κοινωτικό μας κλίμα. Δεν είναι σήμερα τόσο έντονος ο φόβος μήπως παραταθεί ο χρόνος και μείνει άγαμο το κορίτσι. Δεν συνεχίζει τόσο πολύ η αγωνία μήπως τους φωνή το άνδρι.

Διατηρούνται όμως ακόμα κάποιες αντιθέσεις. Η μητέρα που ανησυχεί μήπως δεν φορέσουν την κόρη της, η ίδια μητέρα που φοβάται μήπως της ξελογιάσουν το γυιό. Τα κοινωτικά μας περριμένα.

Μια πτυχή από τα περιμένα αυτά ξεδιπλώνεται το σημερινό νυμφείο. Από τα πιο συντημένα. Δύο νέοι που αναπτύσσονται, ξεκινούν με αίσιοδοξία. Είμαι είκοσι έτών. Όσο που αγαπώ πληροίται το τριάντα. Τον αγαπώ και μ' αγαπά. Αν έννοια με το να αγαπώ και μ' αγαπά. Άλλα τα εμπόδια από κανένα νεαρό δεν λείπουν. Το μενίδιο έμψυχο σ' έμας είναι το κορίτσι.

Όραση ή φωνή ή κοπέλλα. Σε καλύτερη κατάσταση ο άλλος. Όχι πλούσιος, αρκετά όμως εύπορος αν συνκρίνεται με περιουσιακά του με τη δική της φτώχεια. Χωρίς τίποτα ή μ' α' με κάτι ο άλλος.

Καταλαβαίνετε τώρα την αντίσταση που προβάλλει το σπίτι των έρωτευμένων. Γειτονικά τα σπίτια τους. Κάθε φορά που περνά από σπίτι του, την εκθρόνιστη της μητέρας που δεν έχει ακόμα πεθάρ, αντικρούει η κοπέλλα. Δεν είναι μόνο τα έχθρικά βλέμματα, και

ή άγρια έκφραση. Είναι και η βροιά. Βροίες κοντρές, κυδαίες, πρόστυκες. «... Όταν περνά με βροίει κατά το χειρότερο τρόπο. Δεν λέγεται το τί μου φωνάζει».

Δεν αρκείται σ' αυτό. Ξεσπάζει συγγενείς και φίλους για ν' αποτρέψουν το νυιό της να προχωρήσει σε γάμο. «... Δεν το κατάρθωσαν γιατί αυτός μ' αγαπά και με αγαπάει. Ούτε ν' ακούσει για χωρισμό... Έδώ όμως είναι το πρόβλημα...». Δεν θέλει ν' ακούσει για χωρισμό. Δεν την αφήνει, αλλά και δεν προχωρεί. Πώς να προχωρήσει αφού του λείπει το θάρος να πη την αλήθεια; Είναι Πέτρος, που όταν τον ρωτούν αν αγαπά την κοπέλλα στην οποία έχει υποσχεθεί γάμο, αυτός απαντά άρνητικά.

«Όταν του λένε κάτι για μένα, τους βεβαιώνει ότι δεν έχει τίποτα μαζί μου». Η δήλωσή του θα είχε κάποια εξήγηση, αν επρόκειτο για ζήτημα τακτικής, για να κερδίσει καιρό, να ν' α' να θολώσει τα νερά, να τους παραπλανήσει. Ουσιαστικά το πιο αντάρκιο θα ήταν να τους απαντήσει με αποφασιστικότητα και να τους πη: (Μάλλον, κύριοι συγγενείς και φίλοι, την αγαπώ και θα την πάρω). Αδιαφορώ για τις φωνές και τους εξορκισμούς σας. Έχω την ήλκιά μου, έχω την κάποια περσούλα μου. Δεν περιμένω από σας να με συντηρήσετε. Την αγαπάω, την αγαπώ, τις υποσχεθήκα γάμο και θα τηρώ την υποσχεσία που έδωσα στον εαυτό μου και σ' εκείνη».

Θα ήταν η πιο καθαρή απάντηση. Τόσες απαιτήσεις όμως δεν έχει το κορίτσι. Ας είναι διαλλακτικός, ας μη τους ερεθίζει, ας μη δέχεται τα πράγματα. Αν πρόκειται να μη κάποτε στην οικογένεια, με τους δικούς του θα βρίσκεται σε έσχατο. Καλύτερα να μη δημιουργούν ανεφύρτα χάσματα. Προς το γάμο με το υαλάκι, με τις υπεκφυγές, με τις γαλιφίες, με το μαγνητοβόλημα, ύπουλου νάρρη ή ώρα, να μαλακώσουν, να πειθοθούν, να καμωθή η αντίσταση της μητέρας.

Μια τέτοια στάση θα την καταλάβαινε κι' ως ένα σημείο θα τη δικαιολογούσε η νέα. Αυτός όμως το πράττει πολύ περισσότερο. Έκείνο το (δεν έχω τίποτα με την κοπέλλα), που λέει στους συγγενείς του, το επανέλαβε και στη μητέρα του κοριτσιού, στη μέλλουσα πεθερά του, όταν πέρα τελευταία ανήσυχη αυτή, πήγε στον ίδιο να μάθει ποιές είναι οι διαθέσεις του. (Δεν έχω τίποτα με την κόρη σας), ήταν η απάντησή του.

Ψέμμα και σ' αυτήν. Ποιά έννοια θα είχε ένα τέτοιο ψέμμα στην μητέρα της κόρης που προορίζει για γυναίκα του; Δεν άρκει αυτή σ' αυτό, παρατάει που ανωνίζεται να ματαιώσει το γάμο. Απεναντίας, η δική της επιθυμία είναι να τερματισθεί η περίοδος των πιεσμένων σχέσεων. Την βλέπει όμως και ελεύθερων σχέσεων. Την βλέπει όμως και στην έρωτική της πότ με νομιμοποιηθούν οι σχέσεις, απαντά ότι σχέσεις δεν υπάρχουν.

Δεν υπάρχουν σχέσεις, ορκίζεται στους δικούς του. Δεν υπάρχουν σχέσεις, βεβαιώνει τη μητέρα της. Και μόνο όταν τον θέτει το κορίτσι την ερώτηση, ανανεώνει την υποσχεσία του για γάμο.

Ποιά απ' όλα να πιστέψω; Όσα λέει στους άλλους; Όσα λέει στην ίδια; Ποιάς άποψης είναι ο αληθινός; Ο Πέτρος με τους έρωτικούς ενθουσιασμούς; Ο Πέτρος που, όταν τον ρωτούν, γίνεται άρνητης του έρωτα;

Από τα κοινωνικά μας περριμένα - λέγαμε στην αρχή. Τέτοιο διπλό παιχνιδιό δεν θα το όρισε σε άλλες κοινωνίες.

Πρώτα - πρώτα, πέρα από μας πέρα από τα Βαλκάνια και την Ανατολή μας δεν είναι νοητό, όταν ο γάμος σ'άνη τον τριάντα του, να υφίσταται τις επιδράσεις του σπιτιού. Περίττες οι επιδράσεις αυτές εκεί όπου ο καθένας έχει εξασφαλίσει τα δικά του μέσα συμπλήρωσης και δεν υπάρχει ο ένας που σκηνώνει τα βάρη των πολλών.

Δεν αδιαφορεί το παιδί για τους γονείς και οι γονείς για το παιδί. Ούτε όμως είναι ο ένας κάτω από την οικονομική εξάρτησή του άλλου. Ο έρωτας και ο γάμος είναι καθαρώς ατομική υπόθεση στην οποία οι γονείς δεν αναγνωρίζουν στον εαυτό τους δικαίωμα επέμβασης. Τίποτα περισσότερο από μια συμβουλευτική γνώμη. Όχι πάντα κι' αυτήν.

Αντίθετα, σ' έμας η προσπάθεια να επιβάλουν τη γνώμη τους, ακόμα κι' εκεί όπου δεν υπάρχουν οικονομικά συμφέροντα. Στενός σύνδεσμος που συγκινεί έτσι καθώς έρεκεται από την παράδοσι, αλλά γίνεται και δημιουργός δραστηρίων καταστάσεων.

Αυτό που λείπει στις άλλες χώρες, λείπει ακόμα και η αβουλία, η αναποφασιστικότητα, η υποκρισία των αντρών. Η ναι ή όχι. Σε παίρνω, ή δε σε παίρνω. Ίσως επειδή είναι διαφορετικές οι συνθήκες που προκονίζουν το γάμο. Δεν παίρνει μέρος το σπίτι σ' αυτό. Άλλα ούτε οι κοπέλλες γίνονται τόσο φορτικές για να επιπύχουν την ένωση. Ζορίζει ο ένας, κάνει την αλεπού ο άλλος. Ένας φαύλος κύκλος, που χαρακτηρίζει τα ήθη μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Διακοπές με NIVEA!

... με την μητέρα περνάμε αξέχαστες ώρες στην άκροθαλασσιά. Έγώ, όπως κάθε καλοκαίρι, χάρης στην στην NIVEA, αποκτώ ένα έντελως φυσικό μελαχρινό χρώμα, χωρίς τον παραμικρό έρεθισμό από τις καυτερές ηλιακές ακτίνες! Όλοι είναι ενθουσιασμένοι με το χρώμα μου.

Για παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και ωραίο μελαχρινό χρώμα

Για την περιποίηση του δέρματος και την προστασία από τον καυτερό ήλιο

Από μία αβεντική επιστολή

Περάσατε τὰ 25;

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΤΕ ΟΜΟΡΦΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

● Μπορείτε να αποταμιεύσετε ομορφιά για τα χρόνια που έρχονται; «Ασφαλώς», λέγει μια διάσημη αισθητικός. Η έρευνα έβεβαιωσε, ότι η γυναίκα, ή όποια αρχίζει να φροντίζει την διαίτα της κανονικά και όπως πρέπει, αμειβεται πάντα με πολλά επί πλέον χρόνια ομορφιάς και νεότητας. ● Γι' αυτό τα μαννεκέν, οι διάσημοι αστέρες, οι ωραίες γυναίκες σ' όλο τον κόσμο αρχίζουν την ημέρα τους με χυμό πορτοκαλιού που είναι το καλύτερο φυσικό καλλυντικό. Τώρα μπορείτε να κάνετε το ίδιο και σεις εύκολα και οικονομικά με

το Χρυσό Πορτοκάλι. Σας στοιχίζει μόνον 80 λεπτά το ποτήρι και σας απαλλάσσει από το κόπο του στιψίματος. ● Ένα ποτήρι Χρυσό Πορτοκάλι κάθε πρωί αποξινώνει τον οργανισμό, φρεσκάει την επιδερμίδα και απομακρύνει τις ρυτίδες, χωρίς στις βιταμίνες C και P που περιέχει. Ακόμη, δίνει ζωτικότητα και αυξάνει την αντίστασι στις μολυσματικές ασθένειες και στην κόπωση. ● Προσέξτε όμως. Ο οργανισμός δεν αποθηκεύει βιταμίνη C. Γι' αυτό, πρέπει να πίνετε Χρυσό Πορτοκάλι κάθε πρωί.

ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Η φιάλη των 20 ποτηρίων δρ. 16.50 — Η φιάλη των 10 ποτηρίων δρ. 9.

Πίνετε παγωμένο τσάι Ρίχτερ

«Ασφαλώς θέλετε ν' άδυνατίσετε. Άλλά σκεπτόμαστε με τρόπο την καλύτερη σκληρή διαίτα που πρέπει ν' ακολουθήσετε για ν' χάσετε μερικά κιλά. Τις άτελειάτες άρες που θα προσπαθήτε να βαρύνετε τον έαυτό σας, νά τόν βεγάζετε, νά τόν πείνετε να στεγνώσει, νά τόν άρπάζει την τυραννική πείνα, νά τόν άποτρέπει ν' άπολαύσει, νά τόν υπερέπει. Και τέλος νά τόν βαρύνει σάφηνια κοπώσεις που σάς άφαιρεί κάθε άδειαση νά συνεχίσετε την προσπάθειά σας.

Έχουμε τα άδ' αυτά. Έχουμε να σάς προτείνουμε την καλύτερη, την απλούστερη, την υγιεινότερη και την πιο οικονομική λύσι. Μάλιστα. Όχι σκληρή, απάνθρωπη στερήσι, άλλά άπληστη, λογική μελετήσι, μεθοδική λύσι. Τη λύσι που σάς προσφέρει το ΤΕΕ RICHTER (Τσάι Ρίχτερ).

Μέ το τσάι Ρίχτερ μπορείτε νά τρώτε κανονικά (χωρίς βέβαια υπερβολές). Μέ το τσάι Ρίχτερ μπορείτε νά μή στερήσε τίποτε, όταν ν' αναζητάτε τα κύρια γεύματά σας με τήν άδ' άπο φυτικάς παγωμένο τσάι Ρίχτερ που θα πίνετε κατά τή διάρκειά τής άμέρας.

Τό τσάι Ρίχτερ έχει τή θαυμαστή ι-διότητα νά αποβάλλει άπό τόν οργανισμό τήν πλεονέκτη ποσότητα τροφής, ή άποία, επειδή περισσεύει, δε μετατρέπεται σε ένεργεια και συνεπώς άποθηκεύεται υπό μορφή λίπους στά διάφορα σημεία τού σώματός.

Μέ το τσάι Ρίχτερ κάνετε σώμα σθελά και λυγρό.

Και... γιατί νά μήν έχετε και στείς ένα σώμα λεπτό, κανονικό, όμορφό, ένα σώμα που θα είναι τέλειο, πειθαρχημένο όργανο τής θελήσεώς σας, ν' άναδεικνύει τήν εμφάνισή σας, θα σάς επιτρέψει νά νικήτε σά μανεζή;

Τσάι Ρίχτερ, λοιπόν, για νά χάσετε τα περιττά κιλά.

Ζητήστε το στή Φαρμακεία όπου κι άν βρίσκεσθε.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ.

AΦΩΝ K. ZEPBOY

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ *NOVA* ΩΜΟΡΦΑΙΝΕΙ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

KEIK
KORNIL
Grippins

"MINI,"

 Προϊόν
 OLIVIN

Προϊόν
OLIVIN

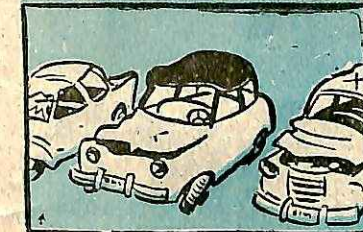
Ζητήστε σήμερα

BAC

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο άποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΤΑ μεγάλα γκαράζ βλέπει κανείς αρκετά ιδιωτικά αυτοκίνητα, με διαφορά... στραπάζοντας, που έχουν υποστεί σε συγκρούσεις με άλλα αυτοκίνητα, με... δέντρα, με τοίχους και άλλα... εμπόδια. Και οι ιδιοκτήτες των τα όχημα για επίσκεψη. Έάν, λοιπόν, ένας προσεκτικός άνθρωπος παρατηρήσει τό... πληθος αυτών των αψύχων... τραυματιών, θα κάνει μια περιέργη

νὸ «τζόκεϋ κασκετάκι»). «Ἐξικ-
οῦς μὴ πλῆξ» λέει, «Βουλιαγμέ-
νο:». «Γιὰς, γιὰς, Βουλιαγμένη»,
τοῦ ἀπαντᾷ. «Θεὸν γιού, θεοῦ
μάτρί! Καὶ μόλις ἔρχεται τὸ λε-
ωφορεῖο, τρέχει πρῶτος, υπαίνει
καὶ στρουγγυλοῦνται. «Ξένος ἐ-
στίν, τοῦρτοιας εἶναι» εἶπανε μὲ-
τὸ ὑψαλὸ τους οἱ καθήσοι καὶ
ταλαιπωρημένοι πιτσιλ ἔβριου
Διὸς καὶ δὲ μήπως κανέναν.
Ἀλλὰ κάποιος ἀναγκάσσει!

1

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

✧ *Λυγιά τραγούδια* ✧

— Μα ἐγώ, τί θ' ἀπογίνομαι;
ΒΗΤΑ

ВНТА

7

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΛΙΓΕΣ μέρες αφού γύρισε στο Παρίσι, ο Θελίε Σερβά με κάλεσε στο σπίτι του. Στο μπλιετίκι του, μούκανε υπαινιγμό για τον κλονισμό του απ' τον πρόσφατο θάνατο της υπέρας του. Τον ξέρεα νευρικό, υπερευαίσθητο. Σκέφτηκα πως είχε ανάγκη από ένα ήπιο σπινθηρίδιο, και πήγα να τον δω.

Με δέχτηκε στο μισοσκότεινο γραφείο του.

— Σ' ευχαριστώ που ήρθες! μου είπε μ' ευγνωμοσύνη.

Βλέποντάς με να κυττάζω ένα κορνίζαρισμένο πορτραίτο που είχε μπροστά του, πρόσθεσε:

— Η υπέρα μου. Της μοιάζει πολύ...

Η φωνή του έτρεμε ελαφρά. Η φωτογραφία παρίστανε μια ηλικιωμένη κυρία, μ' αχνό πρόσωπο, που το ζωγραφίσανε μόνο τα μάτια. Είχε έντονα χέρια της κι' όλας, θλιμμένα χαμόγελο ζωοφιλότατο στη μορφή της.

— Δε δούσκεις πως ο θάνατος είχε σημαδύσει κι' όλας τα χαρακτηριστικά της; μου είπε ο Σερβά. Κι' όμως δεν είχε άρωστίσει ακόμα, όταν φωτογραφήθηκε... θάλανε κανείς πώς την είχε σφραγίσει το πεπρωμένο...

Λίγο αργότερα, είχαμε καθίσει κοντά - κοντά, κι' ο Σερβά άρχισε να μου διηγείται:

— Όσο φίλοι κι' αν είμαστε, κάποια δειλία μ' εμπόδιζε πάντα να σου φανερώσω ώς ποια έκταση της ζωής μου, τη γνώριζες επιφανειακά μόνο, χωρίς να μάθεις τί κρυβόταν στο βάθος της.

— Απ' την πλούσια ζωή που έκανα, θά υπέθεσες αναπόφευκτα πως είχα περνούσει... Έτσι λοιπόν, είμαι στωικός! Μα τούτο, πέρα παίζοντας καρτιά, για πολλά χρόνια τα κα-

τάφερνα καλά... Τα λεφτά μου ήταν απαραίτητα, γιατί η φιλενάδα μου ήταν συνθηκομένη στην πολυτέλεια και δε θα δεχόταν να της λείψη τίποτα... Δεν την ξέρεις. Είχαμε πάσει τόσο καλά τα μέτρα μας, ώστε δεν έμαθε κανείς τις σχέσεις μας... Την άναυδη τρέλλα, παράφορα!

— Σαφνικά όμως, γύρισε ο τροχός της τύχης. Άρξισα να χάνω... και να δανειζώμαι, για να εξοικονομήσω τα έξοδά μου... Ένω χρωστούσα κι' όλας πολλά, έχασα μία μέρα στο καρτιά ένα μεγάλο ποσό. Ήταν κρέας τιμής. Ζήτησα μία προθεσμία, μ' όλο που ήξερα πως δε θα μπορούσα να το ξεπληρώ. Γιατί ήθελα να κρατήσω καιρό, να ζητήσω μερικές μέρες εντατικής ευτυχίας, πριν απ' την τελειωτική καταστροφή!

— Πάνω σ' αυτή την απόγνωση μου, ήρθε τα τηλεγράφημα που με καλούσε στο προσκεφάλο της ετοιμοθάνατης υπέρας μου... Την επισκεπτόμουν πολύ άρτια, απ' όπου είχα φύγει απ' την έπαρση, μα αυτό δεν εμπόδιζε να τη λατρεύω μέσα στην καρδιά μου.

— Ωστόσο, μόλις έλαβα το τηλεγράφημα και παρ' όλη τη θαθειά λύπη μου, μία ελπίδα γεννήθηκε μέσα μου. Ήξερα πως το λέω!... Η υπέρα μου ζούσε μ' ένα μικρό είσοδο. Αν πέθανε, θα κληρονομούσα το κεφάλαιο αυτής της εισόδου... καμιά εκατοστή χιλιάδες φράγκα! Άκριδος όσα χρειαζόμουν για να σωθώ!

— Έφτασα στο σπίτι της τ' άλλο πρωί. Η υπερόπτις με προσέδοξε πως μία δυνατή συγκίνηση μπορούσε να τη σκοτώσει. Επρεπε να την προετοιμάσω για την επίσκεψή μου.

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τσαχπίνης

Ίδων των φαύλων των γυνών τας τόσας περιπαίξεις και εκστομίζων ποταπας και φοικαλέας λέξεις μετέβην εις την θάλατταν εντευθεν της Γλυφάδας, κατ'αμείστον εκ της όρνθης, αλλά και ομορφάδος. Κι' εν όψει διδων και Μισών, εκείσε λουομένων ως γόης ανυπερόβλητος κι' ως ανας των άρρένων, ανέκραζον καθέρυθρος και άνευ συστολής: — Ο θήλην πονηρόντα και φαύλα εν πολλοίς, συνάλλατε ταχύτητα, κοινώς συνεπιδοίτε και την υστάτην την στιγμήν σωφώς αντίληφθετε, ότι ένταυθα κι' άλλακου έν δρόμει ενεργών υπάρχει εις έρωτιδούς και Δόν - Ζουάν... ένά! Ταχέως όθεν, σπεύσατε χωρίς χρονοτριδών και μετ' έμού άρξισατε τα «δοῦναι» και «λαβείν», καθ' όσον έξ απόψεως και θέρμους και σανήνης, είμι εις την Ύφην όλον ο πρώτιστος τσαχπίνης!

— Έμπρός, λοιπόν! διέταζον άνοιξας (τας άγκάλας κι' ευέλπιστων εις προσεχείς έρωτιδούς) κραυγάζας, άπότησον παρ' άπασών έν μέσω άλας (χαμνών) την άμεσον απόδοσιν θριαμβικών τιμών. Κακείναι καταπόρφυροι, τουτέστιν έν- (δραπέισαι προσέτρεξαν πειθήνια δεινώς μερα- (κωλύθεις) και των τιμών το αίτημα ούδωμοδώς (εξάλασαν) άλλ' έν πομπή μ' άνήγειραν και... μ' (εραψίαν στην θάλασσαν! Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Τη στιγμή εκείνη, όφθικε απ' την κάμαρά της ο γιατρός. Φαίνονταν μάλλον ίκανοποιημένος.

— Δε χάσαμε κάθε έλπίδα, μου είπε. Μπορείτε να ήσυχάζεστε.

— Τούσπεξα το χέρι. Ένα σωρό αντίθετα συναισθήματα με βασάνιζαν...

— Γρήγορα όμως ήρεμπος. Πραγματικά, η άρωσση ξανά βρισκε τις δυνάμεις της. Σε λίγες μέρες, ο γιατρός δήλωσε πως είχε λείψει πια κάθε κίνδυνος.

— Τότε αντιμετώπισα ψυχρά την κατάσταση. Ύστερα από τις φρικτές και βασανιστικές ελπίδες μου, δε χωρούσε πια αμφιβολία πως ήμουν χαμένος...

— Η ζωή που είχε ξαναβρεί η υπέρα μου, οκτώντα της δική μου. Δε μοιζουμε άλλη λύση απ' την αυτοκτονία.

— Προσηνυμένους όμως, αποφάσισα να σου τα πω όλα. Ναι, διότι, ενώ είχα εξομολογηθεί το έσοαν, το φίλο μου... Σ' ένω μεγάλο νράμμα, σου έξηγούσα τους λόγους της αυτοκτονίας μου. Δεν παρέλειψα για σου αναφέρει και τη φριχτή επιθυμία που είχε δηλητηριάσει τις τελευταίες μέρες μου: να θάωμ τη υπέρα μου για να την κληρονομήσω, για να σωω την υπόληψή μου, για ναώω δικαίωμα στον έρωτα, στη ζωή!...

— Είχα τελειώσει το νράμμα μου, όταν με φώναξε η υπέρα μου και με παρακάλεσε να επισκεφθώ εκ μέρους της κάτι φίλους, θευόντας, αφισα το νράμμα άνοιχτό πάνω στο στυλόχαρτο. Δεν είχα λόγο να φοβηθώ, άρου ή υπέρτρια ή τον άνωματτή κι' η υπέρα μου ένευε διαρκώς στο κρεβάτι...

— Γύρισα άργά... Μπορώ σήμερα ν' άναπαράστω τις συνθήκες κατά την άπουσία μου. Νοιώθοντας καλλίτερα τον έαυτό της, η δυστυχισμένη υπέρα μου, θέλησε να ογκωθή λίγω. Έκανε μερικά θήματα ως τη διπλάτη κάμαρα. Και κάθισε μπροστά στο γραφείο, όπου είχα άφισει το νράμμα μου...

— Τούρριζε μηχανικά μία ματιά... Και κατάλαβε!

— Τό ότι σπώθηκε, τώμαθα απ' την υπέρτρια. Ότι διάβαζε το νράμμα μου, είμαι βέβαιος, νιστί είδα πάνω στην υπογραφή μου κάτι σαν κλήδα: ένα δάκρυ!

— Απ' το στόμα της, όταν τη θόρκα ν' άγκομαχάπ στο κρεβάτι της, δεν άκουσα παρά αυτό:

— Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί!...

— Τί άπώνισι όμως και τί οίκτος υπήρχαν στα μάτια της!

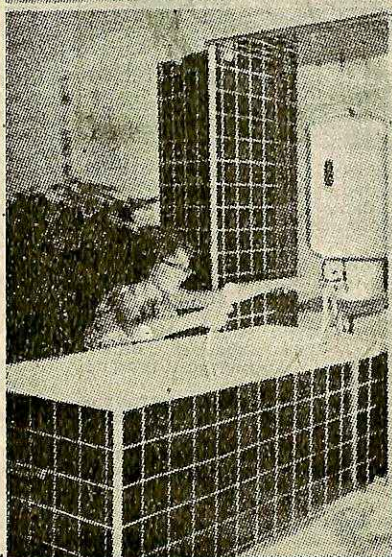
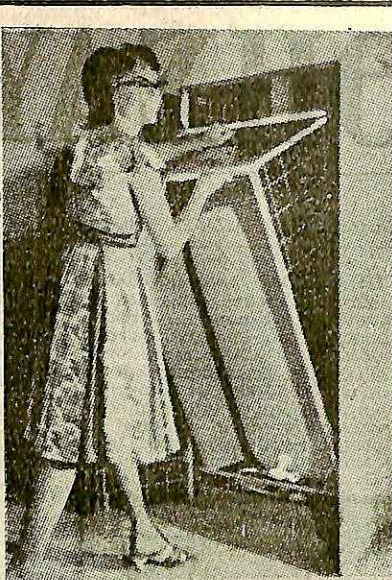
— Δεν επέτρεψε να καλέσουν με τόν παπά. Κι' ο γιατρός πιστοποιήσε πως την είχε οκτώσει: η άπερισκέψια της. Έτώσε: η άπερισκέψια της. Ένώ μονάχα κατάλαβα την άλήθεια. Γιατί κάποιο μπουκαλάκι με δηλητήριο, που έπαίρινε σε σταγόνες και που ήταν γεμάτο το πρωί, δρόθηκε άδελνός!

— Έτσι, έωσα την υπόληψή μου, την τιμή μου. Μα έχασα τη υπέρα μου και τη φιλενάδα μου. Τό ένα οκτώσε το άλλο...

— Παρηγόρησέ με τώρα, άν μπορείς! Δεν είναι αλήθεια ότι το πορτογαίο αυτό δείχνει πως η υπέρα μου ήταν ήδη σιμαδωμένη απ' το θάνατο, πως δε μπορούσε να νλυτώσιν απ' αυτόν με μία φαινομενική άγάρωση, πως δεν είμαι φονιάς;... Δεν είν' έτσι: Δεν είν' έτσι!

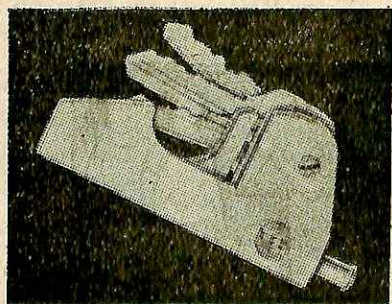
— Άρπαξε τη φωτογραφία κι' έσκυψε πάνω της. — Κυττάζε! πρόσθεσε. Μού χαμυνάει με καλωσύνη, το παραδέχεται...

Και πραγματικά, έτσι καθώς έπρεπε πάνω το λιγοστό φως, το στόμα φαίνονταν να χαμογελά, σαν να συγκωρούσε... Ρ. ΣΕΦΕΡ

ΜΠΑΝΙΟ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ

Ύστερα από τα κρυμμένα ντουλάπια, τα πτυσσόμενα τραπεζία και τα κρεβάτια του τοίχου, να τώρα και το πτυσόμενο μπάνιο, που μας έρχεται από την Ιταλία. Όπως δείχνει η άνω εικόνα, διπλώνει στον τοίχο και καταλαμβάνει ασήμαντο χώρο, ενώ όταν ξεδιπλωθεί, η πτέρησι στους ένοίκους να κάνουν ένα θαυμάσιο ζεστό, χλιαρό ή και κρύο μπάνιο. Το κάτω μέρος του μπάνιου σκεπάζεται με φορμάκια ή άλλη πλαστική ύλη, που έχει το ίδιο ακριβές χρώμα με τον υπόλοιπο τοίχο. Έτσι, όταν διπλωθεί στη θέση του, όστε καν υποψιάζεται κανείς πως το διαμέρισμα διαθέτει και μπάνιο.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΣΑΣ

Η κομψή αυτή θήκη για κλειδιά, είναι από πλαστική ύλη και μπορεί να περιλάβει 4 εν όλω κλειδιά. Με την πιεσί ενός μικρού κουμπιού, λειτουργεί ένα ελατήριο, που πετάει αυτόματα έξω έκεينو από τα τέσσερα κλειδιά, που χρησιμποιήσετε περισσότερο από τ' άλλα. Πρόκειται για μία νέα πρακτική έφευρεση, που λανσάρε μία διομηχανία του Οχάιό (Η.Π.Α.).

Οι φωτιές του Άη-Γιάννη

ΞΕΡΕΤΕ γιατί το βράδυ τ' Άη-Γιάννη του Κλήδονα ανάβουν φωτιές στην Ελλάδα; Νά πως έξηγεί το έθιμο αυτό μία ηγητική ελληνική παράδοση:

Όταν η Έλισάβετ, η μητέρα του Άγιου Ιωάννου, ήταν έγκυος, δέχτηκε την επίσκεψη της Παναγίας, που πήγε και κάθισε στο σπίτι της τρείς δώδεκηνους μήνες, όπως άλλωστε αναφέρει και ο Λουκάς στο Ευαγγέλιο.

Όταν έπειτα από την τρίμηνη αυτή διαμονή, η Θεοτόκος θέλησε να φύγει, ρώτησε την Έλισάβετ πως θα μάθαινε τη γέννησή του παιδιού της. Η Έλισάβετ τότε της απάντησε, ότι δε έβλεπε ν' άναψουν μία μεγάλη φωτιά έμπρος από το σπίτι της που ήταν σε πολύ ψηλό μέρος.

Έτσι, σά γεννήθηκε ο Πρόδρομος και Βαπτιστής Ιωάννης, μία μεγάλη φωτιά ανάφτηκε έξω από το σπίτι του Ζαχαρία κι' από τότε έμεινε συνθήκη το βράδυ της γεννήσεως του Άγιου Ιωάννου, δλοι στην Ελλάδα ν' ανάβουν φωτιές στους δρόμους έξω από τα σπίτια *

Στην Κεφαλληνία, την ημέρα του Άγιου Ιωάννου φυτεύουν σπόρους σε μικρά δοχεία. Αν στις 30 Ιουνίου βλαστήσουν, είναι σημείο παντρείας. Κι' αν εκείνα που βλαστήσουν γέρουν, σημαίνει, ότι ο γάμος δε είναι άτυχος. Κάτι παρόμοιο γίνεται και στη Θεσσαλονίκη. Έκει, αφού τελειώσει η γιορτή του Κλήδονα, η κοπέλλα που είναι έρωτευμένη ή άρραβωνισμένη, πηγαίνει στο μπακάλη κι' αγοράζει λίγο σάρι.

Γυρίζοντας, χωρίς να βγάλη μιλι από το στόμα της, παίρνει ένα πιάτο, που μέσα σ' αυτό άπλώνει βαμπακί. Πάνω σ' αυτό άκουμπάει έφτα κόκκους σταριού, τους ρίχνει νερό και το πιάτο αυτό το φέρει πάνω στο ντουλάπι. Έκει το άφινει ως τις 30 Ιουνίου. Τότε το παίρνει και το περιεργάζεται. Αν η βλάστηση έχει μαράθσει, είναι σημείο, ότι ο άρραβώνας θα χαλάσει ή ο έρωτας δεν έπιασε. Αν η βλάστηση πηγαινή καλά προς τα πάνω, ο άρραβωνιστικός ή ο φίλος της είναι αδιάφορος. Άλλα αν τα φυτάρια είναι υπερδωμένα, είναι σημείο άμοιβαίου έρωτος!

Στη Νάξο, την παραμονή του Άγιου Ιωάννου, συνήθειαν να φτιάχνουν το «άρμυροπιττάρι». Ένας νέος, από εκείνους που θα λάβει μέρος στον Κλήδονα, πηγαίνει σ' ένα μπαζά, για να φέρη μέσα σε γυάλινο δοχείο το άμυλοτο νερό. Στο δρόμο, που πηγαίνει, δεν πρέπει να μιλήσει κάποιου. Μα και για άστυό άν τύχη κανένας και φάση στο σημείο, να τον δείρη, αυτός πρέπει να υπομείνει και το ξύλο άκούμ και να μη βγάλη μιλι.

Γυρίζοντας με το άμυλοτο νερό, περνάει από τρείς εκκλησίες, για ν' άναστή το νερό, όπως λένε. Ένπειτα πηγαίνει σ' ένα σπίτι, όπου είναι συνημμένοι νέοι και νιές και μέσα σε μία λεκάνη ρίχνουν το άμυλοτο νερό, χωρίς βέβαια να μιλήσουν και με μία σφήτα κοσκινίζουν, αλεύρι, ρίχνουν νερό και άλάτι κι' ά: ζουν ν' ανακατώνουν τη μάζα, μέχρις ότου πήξει. Έπειτα, τη ζύμη αυτή τη βάζουν και την πηγαίνουν με άρεκτο λάδι. Όταν τη βάλουν απ' το τηγάνι, παίρνει ο καθένας από ένα κομμάτι και το τρώει. Φεύγουν κατόπιν για να πάνε να κοιμηθούν, με την έλπίδα, ότι θα δουν στον ύπνο τους να τους προσφέρουν νερό. Ο νέος ή η νέα, που δέχτηκε να υποδέλθει έκούσιως τη βόσσαν της δίψας με το άρμυροπιττάρι, θα δει στ' όνει-

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΔΟΝΑ

ρό της τόν άντρα ή την κόρη, που θα παντρευτή *

Στη Ζάκυνθο βρίσκεται μία τοποθεσία, που τη λένε: «Τά πανιά του Άη-Γιάννη». Για την τοποθεσία αυτή υπάρχει η έξης παράδοση: Κάποτε, την παραμονή του Άγιου Ιωάννου, ενώ σήμαιναν οι καμπάνες τόν έσπερινο και τα παιδιά τρέχανε στα καντούνια ν' άναψουν τις φωτιές τους, μία γυναίκα έτοιμαζόταν να βάλη μπουγάδα.

Σάν άκουσε όμως τις καμπάνες και είδε τα παιδιά ν' άνάβουν φωτιές, ρώτησε μία γειτόνισά της: Τί γιορτή είναι αύριο; Τί πάθανε κι' άνάβουν φωτιές;

— Είναι τ' Άη-Γιαννίου αύριο, βοήθειά μας! Δεν τ' ξέρεις βέβαια

μέρος εκείνο το λένε «Τά πανιά του Άη-Γιάννη».

Στη Μακεδονία, πάνω από τα Καίληρια, είναι το χωριό Μπλάτσι. Το χωριό αυτό διέσωσε τ' άθη και τ' έθιμά του τα παλιά κι' οι άνωθροποι διατήρησαν, ίδια σχεδόν, τη ζωή των προγόνων τους.

Ένα από τα πολλά και περίεργα έθιμά του είναι κι' ο Κλήδονας. Πρωί-πρωί, την παραμονή τ' Άγιαννίου, πλήθος άγόρια και κορίτσια, τρέχουν στις ραούλες για να μαζέψουν βότανα και λουλούδια, τραγουδώντας και γοερούς σά.

Τι γιορτή είναι αύριο; Τί πάθανε κι' άνάβουν φωτιές; — Είναι τ' Άη-Γιαννίου αύριο, βοήθειά μας! Δεν τ' ξέρεις βέβαια

— Τί γιορτή είναι αύριο; ρώτησε τη γειτόνισά της. Τί πάθανε κι' άνάβουν φωτιές;

— Είναι τ' Άη-Γιαννίου αύριο, βοήθειά μας! Δεν τ' ξέρεις βέβαια

— Είμενα δε με κιάει για γιορτές. Δε με μέλλει ούτε για τόν Άη-Γιάννη, ούτε για κανένα! Έμένα με μέλλει να πλύνω μία ώρα αρχύτερα τα ρούχα μου!

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πριν ξεκουνιάσουν οι κόττες, σπκώθηκε, έξβγαλε τα ρούχα της και τ' άπλωσε στις πέτρες, που βρίσκόντουσαν γύρω στο σπίτι της - να στεγνώσουν. Η μπαγάδα της ήταν πετυχημένη, και τα ρούχα άσπρα σαν το χιόνι. Το μεσημέρι, σά γυμνασε όλο το σπίτι, γυροειώντας τη γυναίκα του, αλλά δεν την είδε πουθενά. Πήγε στην κουζίνα, μα η φωτιά ήταν σβυσμένη. Της φώναξε...

Μά τίποτα! Κανείς! — Ρώτησε, τέλος, μία γειτόνισσα κι' εκείνη του είπε πως από το χρώμα, που άπλωσε τα ρούχα, δεν την είχε ξαναβεί. Ο άντρας της πήγε τότε να τη βρή στο μέρος, που είχε άπλώσει τα ρούχα. Μά, σάν έφτασε εκεί, έμεινε βουβός. Είδε τη γυναίκα του μαζί με τα ρούχα, μαμαρωμένα!

Ο Άη-Γιάννης την είχε τιμωρήσει. Από τότε, στη Ζάκυνθο, το μέρος αυτό το λένε «Τά πανιά του Άη-Γιάννη».

— Είμενα δε με κιάει για γιορτές. Δε με μέλλει ούτε για τόν Άη-Γιάννη, ούτε για κανένα! Έμένα με μέλλει να πλύνω μία ώρα αρχύτερα τα ρούχα μου!

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πριν ξεκουνιάσουν οι κόττες, σπκώθηκε, έξβγαλε τα ρούχα της και τ' άπλωσε στις πέτρες, που βρίσκόντουσαν γύρω στο σπίτι της - να στεγνώσουν. Η μπαγάδα της ήταν πετυχημένη, και τα ρούχα άσπρα σαν το χιόνι. Το μεσημέρι, σά γυμνασε όλο το σπίτι, γυροειώντας τη γυναίκα του, αλλά δεν την είδε πουθενά. Πήγε στην κουζίνα, μα η φωτιά ήταν σβυσμένη. Της φώναξε...

Μά τίποτα! Κανείς! — Ρώτησε, τέλος, μία γειτόνισσα κι' εκείνη του είπε πως από το χρώμα, που άπλωσε τα ρούχα, δεν την είχε ξαναβεί. Ο άντρας της πήγε τότε να τη βρή στο μέρος, που είχε άπλώσει τα ρούχα. Μά, σάν έφτασε εκεί, έμεινε βουβός. Είδε τη γυναίκα του μαζί με τα ρούχα, μαμαρωμένα!

Ο Άη-Γιάννης την είχε τιμωρήσει. Από τότε, στη Ζάκυνθο, το μέρος αυτό το λένε «Τά πανιά του Άη-Γιάννη».

— Είμενα δε με κιάει για γιορτές. Δε με μέλλει ούτε για τόν Άη-Γιάννη, ούτε για κανένα! Έμένα με μέλλει να πλύνω μία ώρα αρχύτερα τα ρούχα μου!

πο με τη δροσιά της γλώς, γυρίζουν, άγορια και κορίτσια, χορεύοντας και τραγουδώντας.

Πριν όμως μαζέψουν άγριολούλουν και τ' άγιάννηδες, τα παιδιά και τα κορίτσια, κάθε γειτονιάς, διαλέγουν το όμορφότερο ή το πλεονεκτήστερο κορίτσι, ως αρχηγό, που το λένε: «Η Νεράιδα του Μαχαλά».

Αυτό γίνεται σε κάθε γειτονιά. Η «Νεράιδα του Μαχαλά» πρέπει να είναι 15—20 χρόνων. Αυτή θα φτιάσει τόν «Άγιαννο». Δηλαδή παίρνει μία μεγάλη γλάστρα και βάζει όμορφα-όμορφα τα λουλούδια, που θα της φέρουν. Η τοποθέτησή αυτή κρατάει μιά-δύο άρες και γίνεται με μεγάλη έπισημότητα.

Όλα τα άλλα κορίτσια στέκονται γύρω-γύρω στη γλάστρα, ενώ η Νεράιδα βάζει τα λουλούδια, και τραγουδούν:

«Άσπορολούλουν του κάμπου, άνοιξε την πόρτα νάμπω γ' ά να εύρω τόν καλό μου, τόν καλό και τυχερό μου».

Όταν δε τελειώσουν την τελευταία λέξη, κατόπιν το έξης δίστιχο: «Παρουφαλάκι μ' άνοιχτό δώσ' μου τόν νερό που άναψω».

Κατόπιν, κάθε κορίτσι φέρνει, πηγαινέι σπίτι του και στολίζεται με λουλούδια και χρυσάφια. Γίνεται ύψη, όπως λένε εκεί.

Το βράδυ, άμα βασιλέψη ο ήλιος, παιδιά και κορίτσια μαζεύονται με τις μητέρες τους στον «Άγιαννο», στο σπίτι δηλαδή της Νεράιδας του Μαχαλά. Άμα μαζεύουν όλοι, κινούμε με πομπή και πατάει με γάλη. Μπροστά κρατάει τόν «Άγιαννο», τη γλάστρα με τα λουλούδια, ένα παιδί άρσενικό ή μία γυναίκα ηλικιωμένη. Έπειτα, ξεχωριστά, πάει η «Νεράιδα». Σε λίγη απόσταση, πάνε οι ύφες και κατόπιν οι άλλες γυναίκες. Πιο πέρα ακολουθούν παιδιά, μασκαρεμένα.

Όταν πια η πομπή βγή από το σπίτι, άρχίζουν όλοι μαζί να τραγουδούν το τραγούδι του Άη-Γιάννη, μονάχα αυτό. Το τραγούδι άρχίζει:

«Άγιε Γιάννη μου, σταυροδοτά, ποιος σ' έσταυροβότανέ με ποιος (σ' άγνισε ποιος σε φίλος και σ' έμασανε φίλοι, κτλ.)».

Έτσι, τραγουδώντας, πάνε στη βρύση, όπου βρέχουν τόν «Άη-Γιάννη» χωρίς να πάψουν το τραγούδι του:

«Άγιε Γιάννη μου σταυροδοτά (νι, κλπ.)».

Κι' αφού τόν βρέσουν, κινούν πάλι με την ίδια παράταξη και γυρίζουν στο σπίτι της Νεράιδας, τραγουδώντας κι' αφού καληνυχίστούν, πηγαίνουν στα σπίτια τους.

Είπαμε, ότι αυτό γίνεται σε κάθε γειτονιά. Αν καθός πηγαίνουν να βρέσουν τόν «Άη-Γιάννη» στη βρύση ή μία πομπή της μίας γειτονιάς συναντήσει με την πομπή άλλης γειτονιάς στον ίδιο δρόμο, τότε τα μασκαρεμένα «παλαμάκια», τα παιδιά δηλαδή των δύο πομπών, στέκονται σε δύο γραμμές αντίμετωπα και, βγάζοντας κάτι θύλινια χρωματιστά «ξαντζάρια», που έχουνε στις ζώνες τους, τα ύψωνουν ύψα, με κιάι προς τα έμπρος, σχηματίζοντας έτσι μία μικρή αψίδα, που κάτω από αυτήν θα περάσουν κι' οι δύο πομπές του «Άη-Γιάννη».

Νά και μία έπίκληση στην «παπαρούνα»:

«Παπαρούνα, παπαρούνα τ' άλικά σφερα σου κουνά πάνω - κάτω στον άέρα τυχερή για μένα, μέρα κι' άειπτε σφερα μ' από πέρα».

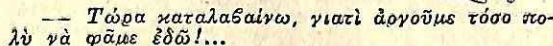
Ίδιως μαζεύουν ένα λουλούδι ή άσπρο, που κλίνει προς τόν μενεξέλι, έχει βαρεία μυρωδιά, αλλά εύχάριστη και το λένε «Άγιαννο».

Αφού, λοιπόν, μαζέψουν άρέκτα λουλούδια και πλύνουν στο πόσσω-

ΜΑΓΔΑ: Ἀδερή, κομψή, χαριτωμένη νεαρά κυρία, εἰκοσιεξη χρόνων. ΣΤΑΥ-
ΡΟΣ: Νέος, νόστιμος, συμπαθητικός, κομψός κι' εὐγενικός. Σὺζυγος τῆς Μάγ-
δας. ΑΛΕΚΟΣ: Φίλος τοῦ Σταύρου καὶ συνεταῖός του. Ἡ ΜΑΜΑ.

ΕΨΛΟΝ

10

ΠΟΥ βρίσκεται ο χωρισμός ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες; Σ το ντύσιμο; Όχι, έβδαια. Σε ώριμμένα σημερινά γυναικεία; Όχι, αυτές επίσης δεν αποτελούν σύγυρο κριτήριο. Έκείνο που ξεχωρίζει τον άνδρα από τη γυναίκα, είναι η ιδιαίτερη ψυχολογία που έχουν τα δύο φύλα.

Αλλά, εδώ παρεμβαίνουν η βιολογία, η ψυχολογία για να μας πουν ότι αυτός ο χωρισμός δεν είναι απόλυτος. Η διαμόρφωση του φύλου, μας λέει η βιολογία, προσδιορίζεται από ορισμένες ορμόνες. Θα ήταν λογικό, λοιπόν, να φανταστούμε ότι στον άνδρα έπρεπε να υπάρχουν μόνο αρσενικές ορμόνες και στη γυναίκα μόνο θηλυκές. Αλλά, αυτό δε συμβαίνει στην πραγματικότητα. Ο αρσενικός οργανισμός έχει μια αναλογία από θηλυκές ορμόνες, όπως κι ο γυναικείος οργανισμός έχει μια αναλογία από αρσενικές. Μ' αυτούς τους λόγους, ο άνδρας έχει μια αναλογία θηλυκότητας, όπως κι η γυναίκα έχει κάτι το αντρικό μέσα της.

Αν περάσουμε στη σφαίρα της ψυχολογίας, θα κάμω τις ίδιες διαπιστώσεις. Ο ανακαλύψω, δηλαδή, ορισμένες θηλυκές ιδιότητες στον άνδρα όπως κι ορισμένες αρσενικές ιδιότητες στη γυναίκα.

Αυτό το πράγμα μας φαίνεται παράξενο. Κι όμως, αν το κοιτάσουμε, θα δούμε την εύκολη ν' ανακαλύψουμε άλλη μια φορά τη σοφία της φύσεως. Γιατί χωρίς αυτό το συγκεκριμένο ή ζωή θα ήταν αδύνατο.

Ένας άντρας 100% θα ήταν ένα αν σκληρό, άγριο, χωρίς ίχνος στοργής και τρυφερότητας, άνικανο ν' αφοσιωθεί στην οικογένειά του, απειθαρχητο και συνεπώς ανεπιτήδευτο για την κοινωνική ζωή, άξιο στις

Οί κανόνες της έρωτικής έλξεως

έκδηλώσεις του, άσυγκράτητο στα πάθη του, άνυπερέβλητο σε φιλαυτία και εγωισμό. Ο άντρας αυτός θα έδειχνε φρόνηση μόνο για τον εαυτό του και τις προσωπικές απολαύσεις του, θα έδειπε τη γυναίκα σαν ένα που έπρεπε να το καταχτήσει κι η συμπεριφορά θα του ήταν άγνωστη. Για νόμο του θα είχε μόνο τη θία κι ο πόλεμος μ' όλες του τις μορφές θα ήταν η ζωή του.

Μια γυναίκα 100%, από τ' άλλο μέρος, θα ήταν ένα πλάσμα πλημυρισμένο από τρυφερότητα και περιπάθεια, που θα κορούσε τον άνδρα με τη φλογερή αγάπη της και θα τον ξεγέφυριζε με την αχόρτατη έρωτική δίψα της.

Η φύση, λοιπόν, προνόησε να περιορίσει αυτές τις ακρότητες κι έριξε άλλοτε περισσότερο κι άλλοτε λιγότερο νερό μέσα στο κρασί του άνδρα και της γυναίκας. Αντί για άνδρες και για γυναίκες, 100%, έδημιούργησε κρέματα. Έβαλε, δηλαδή, μερικές γυναικείες ιδιότητες μέσα στον άνδρα κι έτσι περιόρισε την όρη του και τον έκανε ικανό για τη στοργή και τη συμπόνια. Ένώ ταυτόχρονα προέκρινε το μυαλό του με μεγαλύτερη έπινοητικότητα κι' έτοιμότητα.

Κατά τον ίδιο τρόπο, έβαλε επίσης μερικές αντρικές ιδιότητες μέσα στη γυναίκα κι έτσι περιορίσε τις μεγαλύτερη σταθερότητα και της χάρισε θάρρος και πρακτικό μυαλό.

Αλλά τα κράματα αυτά δεν είναι, όπως είπαμε, ενιαία. Υπάρχουν άνδρες που έχουν γυναικείες ιδιότητες

μόνο 10 ή 15%, ενώ σε άλλους οι ιδιότητες αυτές ίσοαρίζουν σχεδόν τις αντρικές. Και το ίδιο συμβαίνει με τις γυναίκες. Σ' άλλες, οι αντρικές ιδιότητες βρίσκονται σε πολύ μικρή αναλογία, ενώ σ' άλλες σε πολύ μεγάλη.

Αυτά τα κράματα κάνουν δύσκολη τη συνεννόηση ανάμεσα στον άνδρα και στη γυναίκα. Οι ψυχολόγοι μας λένε στο σημείο αυτό ότι κάθε άνδρας να έρη τον αρχικό του τύπο, δηλαδή να ολοκληρωθεί στην πρωταρχική του μορφή. Έτσι, ένας άντρας 80% (80% αντρικές ιδιότητες + 20% γυναικείες) ζητάει να ξαναέρη αυτά τα 20% που του λείπουν, για να ξαναγυρίση στην αρχική μορφή του. Αυτό το έλλειμμα θα το συμπληρώση η γυναίκα.

Στην προκειμένη περίπτωση μπορούν να συμβούν τρία πράγματα:

1) Ο άνδρας 80% να έρη μια γυναίκα 80%. Η αμοιβαία συμπλήρωση θα είναι τότε άπλυτη. Ο άνδρας θα πάρη από τη γυναίκα τα 20% των αντρικών ιδιοτήτων που του λείπουν και η γυναίκα θα πάρη από τον άνδρα τα 20% των θηλυκών ιδιοτήτων που της λείπουν. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται να πάη τίποτα ο ένας από τον άλλον. Αλλά, ο ένας από τους ιδιοτήτων τους θα δώρηση στην αμοιβαία κατανόηση και την ποθητή αρμονία. Το ίδιο θα είναι, δηλαδή, τα έλλειμμα τα δύο άνδρα και της γυναίκας να ταυτίζονται, για να έπιτευχθή η μεταξύ τους ίσοαπία.

2) Ο άνδρας 80% έρκει μια γυναίκα 60%. Αυτοί οι αριθμοί σημαίνουν ότι από μόν τον άνδρα λείπουν 20% αντρικές ιδιότητες, από δε τη γυναίκα 40% γυναικείες. Ο άνδρας αντί για μια σύμφωνο θα έρη τότε μια έπικίνδυνη ανταγωνίστρια. Η γυναίκα, από τ' άλλο μέ-

ρος, δε θα κατορθώση να ολοκληρώση το γυναικείο χαρακτήρα της, γιατί δε θα έρη στον άνδρα παρά μόνον 20% γυναικείες ιδιότητες, ενώ της χρειάζονται 40%. Ο άνδρας κι η γυναίκα στο παράδειγμά μας δε θα κατορθώσουν να συνεννοηθούν ποτέ. Θα έρισκονται πάντα σε σύγκρουση κι η ζωή τους θα είναι μαρτυρική.

3) Ο άνδρας 80% έρκει μια γυναίκα 30%. Η ζωή θα είναι τότε και για τους δύο κόλαση. Ο άνδρας κι η γυναίκα θα στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο σαν έχθροι, που είναι έτοιμοι ν' αλληλοσπαράξουν.

Αν φάεστε γύρω σας, θα έρητε άναριθμητες δυσαναλογίες αυτού του είδους, που είναι άλλοτε περισσότερο κι άλλοτε λιγότερο έντονες.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι ο άνδρας που είναι περισσότερο άνδρας έλκεται από τη γυναίκα που είναι περισσότερο γυναίκα. Η μεγάλη αντρίκτητα ζητάει δηλαδή τη μεγάλη θηλυκότητα. Ένας άνδρας με μειωμένη αντρίκτητα, αντίθετα, προτιμά μια γυναίκα με μικρότερη θηλυκότητα, γιατί πιστεύει πως θα έρη μεγαλύτερη κατανόηση κοντά της. Το ίδιο κι η γυναίκα με μειωμένη θηλυκότητα νοιάζει έντονα τη θηλυκότητα που της λείπει.

Αν, τι γι' αυτόν, προτιμάει ένα άλλον λιγότερο ριψοκίνδυνο και περισσότερο συγκρατημένο.

Αλλά πώς μπορεί να έρη κανείς τις σωστές αναλογίες; Ο Άγγελος καθηγητής της ψυχολογίας Μορχάουζ δίνει την ακόλουθη συμβουλή:

«Αποφύγετε τις άπλυτες κρίσεις. Το ότι μια γυναίκα είναι άμορφη, έξυπνη, γοητευτική κλπ. δε σημαίνει ότι είναι εκείνη που κάνει για σας. Και το ίδιο ίσχυει και για τη γυναίκα. Οι κρίσεις σας πρέπει, τουλάχιστον, να είναι σχετικές. Θα ξεκινάτε από τον εαυτό σας και θα προσαρμόζετε, να εξακολουθείτε τις σας ταίριαζει. Μην ξεχνάτε ότι αυτό που έπιθυμείτε δεν είναι πάντοτε αυτό που σας ταίριαζει. Ξεροντας τις σας ταίριαζει, θα προσπαθήσετε να το έρθετε, προσέχοντας, όμως, ώστε οι κρίσεις σας να είναι αντικειμενικές κι' άμερόληπτες».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μή ζητάτε την τελειότητα.

ΕΠΙ τέλους, είπα, να και μια έκλεκτη γνωριμία στις τόσες παρακαταγιές που έχω. Αυτός ο κύριος Ντένης (χαϊδευτικό του «ληισοθήνη», δ. πας έμαθα άργότερα) ήταν πραγματικά ένας κύριος, που σε έναν άλλον τόπο, όπου έχουνε άκό, μη τους τίτλους εύγενειας, θα μπορούσε να είναι ένας κόμης, ένας βαρώνος, ή ένας σέρ. «Η και ένας αντέ», έατο. Αλλά έφυγε να γεννηθή στον τόπο μας, όπου αυτοί οι τίτλοι —κακάς, κατά τη γνώμη μου— δεν αναγνωρίζονται κι' έτσι δεν υπάρχει κάτι το διακριτικό, για να ξεχωρίζουν οι άριστοκράτες, από μας τα κοινά ανθρώπια.

Ένας κύριος ψηλός άναστήματος, μέχρι τριάντα χρονών και κάτι. Φυσιογνωμία με λεπτά χαρακτηριστικά κι' έκφραση «μπαζέ» από κείνες που έχουν οι άνθρωποι που είναι κουρασμένοι από τη ζωή, ή που την περιφρονούν. Έφως καταδεχτικό, βέβαια, αλλά έξ αποστάσεως, που λένε. Δηλαδή, σου κάνω χάρη που σε συναναστρέφομαι. Μάλλον λιγνός στην κομιά του και δέρμα άσπρο-υδρό — ένας αληθινός άριστοκράτης δε μπορεί ούτε χοντρός να είναι, ούτε άλλο χρώμα νάχη το δέρμα του. Τα σκούρα χρώματα είναι για μας, των κατωτέρων τάξεων. Όσο για το κοστούμι που φορούσε, τί να πώ. Νόμιμες πώς έλεπετε, γλίκικο φινιούμι. Πρέπει να ντύονταν σε πολύ καλό ράφτι, που είχε λοντρεζική φαλλιδιά. Κομψή και σοδαρή συνήμη. Όμως, εκείνο που του δινε έκτακτη μεγαλοπρέπεια κι' επιβάλλον, ήταν το μονόκλι.

Η έκλεκτη αυτή γνωριμία έγινε σ' ένα μπαρ, όπου είχα πάει να συναντήσω ένα γνωστό μου — της δικής μας τάξεως— τον Κώστα. Τάπιναν παρσα. Ο Κώστας είπε, μόλις με είδε, στον κύριο έκείνον:

— Κύριε Πιρπίδη, θα μου έπιτοέμετε να σας συστήσω έναν καλό μου φίλο. Τον Παυλάκη... (δεν έλεγε τον κύριο Παυλάκη, όπως έφαιλε). Παυλάκη, ο κύριος Ντένης Πιρπίδης — θάχης άκούστα.

Α, έβδαια, είπα εγώ, χωρίς νάχω άκουστά αυτό το όνομα.

Ο κύριος αυτός, λοιπόν, πόν καταδεχτή να μου δώση το χέρι, τράβηξε ένα μονόκλι και έβδαιε στο μάτι του, σιγανότα για να με ίση καλύτερα, να μ' έπιβεωθή, αλλά και για να μ' έπιβληθή. Και μου έπιβληθή. Το δε χέρι που ήτανε μαλακό, άσπρο και μακροδύχτυλο, όπως πρέπει να είναι τα χέρια ενός κυρίου της άνωτάτης τάξεως και όχι σαν τα δικά μας, τα θασανισμένα από τη βιοπάλη.

Χαίρω πολύ, είπα συγκινημένος. Έκείνος άπλως χαμογέλασε μ' έπιφυλακτική έγκαρδιότητα.

— Ένα ούτσου άκόμη, για τον κύριο! διάταξε. Ύστερα εξακολούθησε τη συήτησή με τον Κώστα. Στην όμιλία του άναφέρη, Παρία και Λονδίνα, έμπόσια και μπίζνες και κάθε τόσο έφερνε στην κοούνη και τον «τραπέζιτη» του: «Προχέος ο τραπέζιτης μου, μου έλεγε». «Έπιγα τις προάλλες στον τραπέζιτη μου...» «Ο χρηματιστής μου είχε διαφορετική γνώμη, άλλα νομίζω ότι ο τραπέζιτης μου μου έδωσε σωστότερες συμβουλές».

Και τέτοια. Παρατήρησα που φορούσε κι' ένα δαχτυλίδι-άντικα και που πήγαινε πολύ, στο μεσιανό μακρύ δαχτυλο. Κατάλαξε πως το πρόσχε.

Αντίκα βερίταμπλ, είπε. Ο μπίζουτιέρης μου, μου έδωσε σανάνα χιλιάδες. Αλλά οικογενειακά κειμήλια, δεν πουλιούνται, βέβαια. Τότε κίνησε το ρολόι του: — Τώρα πρέπει να πηγαίνω. Είμαι καλεσμένος σε τραπέζι... Ελπίζω ο άνοδοπλής μου νάστειλε τα λουλούδια έγκαιρως.

Σηκώθηκε: — Χαίρετε, κύριε Κώστα... Χαίρετε, κύριε... *Ω! παρντόν. Τα ούτσου. Κι' έκανε να βάλη το πορτοφόλι.

— Σας παρακαλώ, έκανε ο Κώστας. Είναι δικά μου.

— Μα δε γίνεται... — Θά μου έπιτρέψετε να γίνω... — Άφού το έβετε έτσι το ζήτημα... Όρδουάρ! Θεώρησα καθήκον μου να σηκωθώ από σέβας, σιμό το ίδιο έκανε και ο Κώστας. Ο δε λογαριασμός ήταν ένα ούτσου που είχα πάλι εγώ, ένα ο Κώστας και τρία ο κύριος κόμης. Τα πλήρωσε ο Κώστας, με πολλή του δε εύχαριστηση.

— Φαίνεται πως είναι από μεγάλο τζάκι, είπα στο φίλο μου.

— Ναι. Η ράτσα φαίνεται στον άνθρωπο. Τον είχε γνωρίσει, λοιπόν, σ' αυτό το μπαρ. Έτσι, τυχαία έπιασαν κουβέντα—κάτι περιεργά πράγματα που σου τυχαίνουν καμιά φορά και σου προσκομίζουν πολύτιμες γνωριμίες!...

— Έχει μεγάλη περιουσία; — Και βέβαια θα είχε. Δεν τον άκουγα που μιλούσε διακόψα για τον τραπέζιτη του, και το χρηματιστή του; Λάβαινε τακτικά χρήματα από το έξωτερικό — φαίνεται πως έκει είχε τα κεφάλαιά του και του έστελναν τα μερίσματα και τους τόκους. Φυσικά είχε ύψηλες σχέσεις, πρεσβείες, διεξιώσεις, γεύματα και τέτοια, που έμεινε τα παρακολουθώμε μονάχα στις έφημερίδες ή τα φανταζόμαστε.

Δυο εβδομάδες μετά, είχα την τιμή να τον βεχτώ στο γραφείο μου. Μια τέτοια έπισκεψη και πόνον δε θα κολάκευι! Τακτισήκα να σηκωθώ και να είσορξω τη χειραφία του. Εκάθησε και κοούρνιασε άμέσως το μονόκλι.

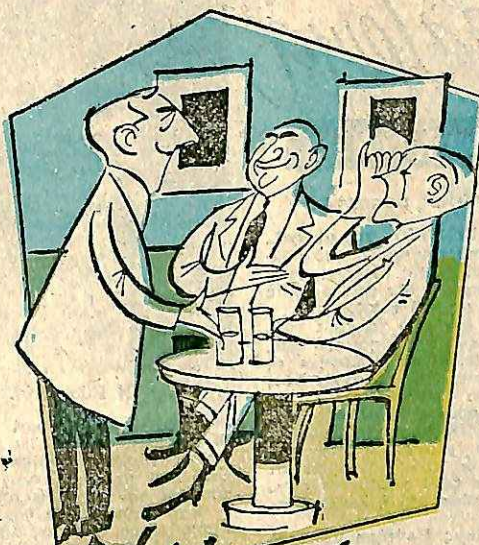
— Ξερετε, μου λέει, έρχομαι σε σας γιατί μου είσατε έξαιρετικά συμπαθής.

— Η καλωσύνη σας.

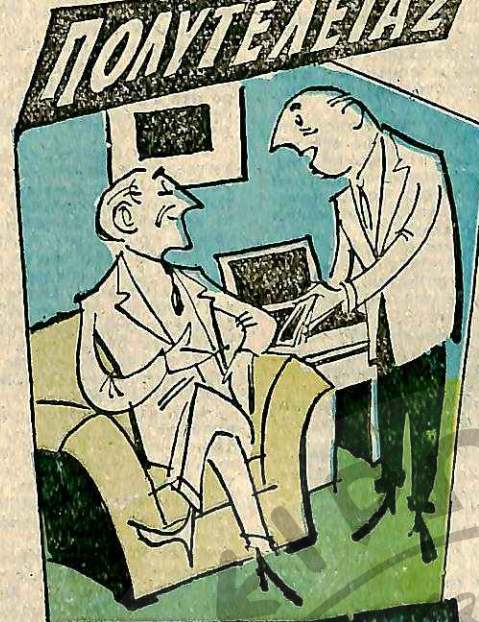
Αυο έβδομάδες μετά, είχα την τιμή να τον βεχτώ στο γραφείο μου. Μια τέτοια έπισκεψη και πόνον δε θα κολάκευι! Τακτισήκα να σηκωθώ και να είσορξω τη χειραφία του. Εκάθησε και κοούρνιασε άμέσως το μονόκλι.

— Ξερετε, μου λέει, έρχομαι σε σας γιατί μου είσατε έξαιρετικά συμπαθής.

— Η καλωσύνη σας.

Κύριος ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

— Ξερετε, άρρώσθησε σοβαρά ο χρηματιστής μου και δε μπορώ ν' άποσύρω χρήματα. Από μέρα σε μέρα περιμένω να μου στείλουν από το έξωτερικό. Αλλά σήμερα ακριβώς μου παρουσιάστηκε μια έπιεύουσα ανάγκη μερικών χρημάτων, για μερικούς μέρες το πολύ. Και σκέφτηκα εσάς. Εύχαριστώ πολύ, είπα. Αλλά τα δικά μου οικονομικά δεν είναι τόσο σημαντικά, ώστε ν' άνατακορήθουν από τόσα πολλά άποσπόμενα. — Αι, μα δεν πρόκειται για πολλά. Δέκα χιλιάδες μόνον.

— Για σταθείτε να σκεφτώ λίγο.

Η άλγεια είναι πως, έκτος από την έπισκεψη του, με κολάκευε και η σκέψη που έκανε ν' άπει ευθύνη σε μένα σ' αυτή την περίπτωση. Αλλά δέκα χιλιάδικα δεν τάρφαινα.

— Δε διαβέτω αυτό το ποσό, κύριε Πιρπίδη. Θα μπορούσα, όμως, ως τέσσερις.

— Δεν πειράζει. Θα έξοικονομήσω και από άλλους.

— Θα περιμένετε λίγο να σας τα φέρω. Η μήπως προτιμάτε καλύτερα να σας το στείλω σπιτι; — Όχι, δεν υπάρχει λόγος να υποδλήθω σ' αυτόν τον κόπο. Περιμένο. Μόνον σας παρακαλώ, όχι πλέον της ημιορείας ώρας.

— Είκοσι λεπτά το πολύ. Με ταξί θα πάω και θαρρώ.

Πεταχθήκα ως το σπίτι και πήρα τα τέσσερα χιλιάδικα που είχα άποθέμα. Τού τα παρέδώσα.

— Είσατε πολύ εν τάξει. Και τού άνθρώπου τούς συνεπείς, τούς έκτιμώ ιδιαίτερας.

Τον ξεπροβδίασά μου το άσσανσέρ. Έκτοτε δεν τον ξαναείδα. Και για να μην έκθσω τον άνθρωπο, δεν έκανα κουβέντα στον Κώστα για τα τέσσερα χιλιάδικα.

Πέρασαν δυο και τρεις ήμέρες. Αλλά τρεις εβδομάδες. Και τότε, έτοι άποδω-άποδω, ρώτησα, άδίαφορα τάχα, τον Κώστα:

— Τι γίνεται εκείνος ο φίλος σου ο άριστοκράτης;

— Έχω να τον δω ένα μήνα, μου άπαντά. Και θαρρώ να είχε φανή, γιατί έχει και μια υποχρέωση άπέναντί μου.

Μου μπήκαν ψύλλοι σ' αυτιά.

— Τι υποχρέωση, Κωστάκη;

— Αι, δε λένονται αυτά, Παυλάκη.

— Σε ρωτάω, γιατί και σε μένα έχει μια υποχρέωση.

— Χρηματική; — Μάλιστα. Ήρθε πρό είκοσι ήμερών στο γραφείο μου και με παρακάλεσε να τον διευκολύνω.

Πόσα; Έκανε ο Κώστας.

— Τέσσερις. Έσο; — Πέντε! Και μου είχε πη για δυο μέρες.

— Φαίνεται πως ή δε θα του ήρθαν τα χρήματά από το έξωτερικό, ή δεν άνδρωςσε ο χρηματιστής του. Βρέ Κώστα, μήπως είναι τρακαδόρος ύψηλης ποιότητας;

— Άποκλείεται.

— Τότε γιατί δε ρώτηκε; — Γιατί θα τον άπασχολούν και οι κοινωνικές υποχρεώσεις. Έπειτα ποιά τεσσάρων και πέντε χιλιάδων, γι' αυτόν είναι περιττοαρκές. Ξερεis τι λέω; Δεν πάμε ως το σπίτι του, τάχα πως άνησυχώμε για την ύγεια του;

— Το ξερεis το σπίτι του; — Ναι. Έχω πάει μια φορά, πόν από έξη μήνες. Είναι ένα όπορο ρετιρέ στο Κολωνάκι.

Αυή η πληροφορία με καθάρωσε. Άδικα τον είχα παρεξηγήσει, τον άνθρωπο.

Μια μοντέρνα πολυκατοικία, με έσοδο μεγαλοπρεπή. Τραβήξαμε κατ' ευθέαν για το άσσανσέρ, αλλά ο θυραφός μας αταμάτησε:

— Ποιον ζητάτε, κύριε; — Τον κύριο Πιρπίδη.

— Δεν μένει πιά εδώ. Έφυγε πρό πέντε μηνών, άπάντησε ο θυραφός μ' ένα ύφος λίγο άποτομο.

— Μήπως ξερετε που πήγε; — Νομίζω Γκρίκορφω 184.

Του άσσανσέρ για κεί. Αλλά πολυκατοικία, άλλος θυραφός.

— Ποιον ζητάτε; — Τον κύριο Πιρπίδη.

— Έφυγε. Ξερετε που πήγε; — Όχι. Γιατί έφυγε νύχτα...

Ένοιωσα ένα παράξενο ταίπημα στο άδείο μου πορτοφόλι.

— Και τον έβαρα κι' όλας! συμπλήρωσε ο θυραφός.

— Γιατί; ρώτησα. — Γιατί δεν φάνη που χρώσταγε τρία νοίκια, τα κοινώρηστα και τούς μισθούς μου, δε φάνη που έβλεπε και το τηλεφών, που ήτανε του σπιτιού, είχε την άναίδεια να μου δέλη και γλίσσα από πάνω, και να με δρίση. Τού πέρασα ένα δώρο, να το θυμάται χρόνια. Αν τον είχα παρξηγήσει από το Γρηγόρη.

Βνηκάμε μελαγχολικοί στο δρόμο. Κώστα, τού λέω, είναι αυτό που σου είπα. Πέσαμε στη λούπη. Τεσσερις εγώ, πέντε εσύ, το όλον έννοια. Με τις ύστερες μας.

— Ενώ πάω τα σιδερα να τότε έρω, άπαντά ο Κώστας. — Ζήτησε τις πρώτες πληροφορίες από το γκαρ-

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τά μαλλιά και η θάλασσα

Το θαλασσινό νερό είναι καταστρεπτικό για τα μαλλιά. Αν δε φοράτε λουπόν στο μπάνιο σας μια στεγνή σκούφια, που να τα προφυλάσση τε-

λείας απ' το βρέξιμο, ξεπλύνετε τα τουλάχιστον με άφθονο γλυκό νερό άμέσως μόλις έθηκε απ' τη θάλασσα.

Χρησιμοποιήτε επίσης το έξις σαμπουάν για τα μαλλιά, έτσι κι' αν δεν κάνετε μπάνιο, αλλά μενετε άπλως σε παραθαλάσσιο μέρος:

Άσπρο σαπούνι ευσμένο 20 γραμ. Άλκοολ 40 » Καρμινόνι τρι σουν 20 »

Ρίχνετε δυο κουταλιές απ' αυτό μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό, έρεχετε καλά το κεφάλι σας και το τρίβετε όπως όταν λούζεστε.

Πουμάδα για τόν μπάνιο

Αν το δέρμα σας δεν άνεχεται τις ήλιακες ακτίνες, αλλά έρεβείται και κοκκινίζει καθώς κι' αν δεν έλετε να μαυρίσετε πολύ απ' τον ήλιο, αλείψετε μετά το μπάνιο όλο το σώμα σας μ' ένα έλαφρότατο στρώμα από την έξις πουμάδα:

Αμυγδαλόλαδο 50 » Τριανταφυλλόνηρο 13 » Λευκόν φαλαίνης 13 » Λευκός κηρός 7 » Βάμμα δενόλης 4 » Έσάνς γίωσέμιου 1 »

Ο μουσμάς του πατώματος

Μή πλένετε το μουσμά του πατώματος, αν θέλετε να διατηρήτε περισσότερο καιρό.

Για να μη ακόση, τόν τρίβετε κάθε τόσο μ' ένα πανάκι βουτηγμένο σε λινέλαιο (λάδι της μπαγιός), κι' ύστερα τόν γυαλίζετε με μια φα-νέλλα.

Για το καθάρισμα ή το γυάλισμα του μουσμά, χρησιμοποιήτε πολύ μαλακά μάλλινα ύφασματα. Τα βαμπακαρά χαράζουν στην έπιφάνειά του αδιόρατες γραμμές, που τόν κάνουν να χάση λίγο-λίγο τη γυαλάδα του.

Για τόν ιδρώτα

Ίδρώνετε πολύ, το καλοκαίρι; Τρίψτε όλο το σώμα σας με άλκοολ καμφέ. Είναι το άποτελεσματικώτερο μυσόν. Πουντράρετε ύστερα τις μασχάλες σας με το έξις μίγμα κατά της έφιδρώσεως και της δυσσείας:

Σαλικυλικόν οξύ 1,5 γραμ. Βορικόν οξύ 6 » Μαντόλ 0,50 » Εύκαλυπτό 20 σταγ. Κιμωλία πρεπαρέ 120 γραμ.

Το ίδιο μπορείτε να μεταχειρίσεσθε και κατά της υπερβολικής εφιδρώσεως των ποδιών. Συγχρόνως, ά-

ποφύγετε τα οίονοιματώδη και περιόριζεστε σε μια λεμονάδα ή πορτοκαλάδα, όχι πολύ παγωμένη.

Το μακιγιάζ σας να είναι έλαφρό. Μή βάτετε κρέμα στη μύτη σας. Πουντράρεσθε έλαφρά και συχνά.

Για τόν κείη

Οι σταφίδες και τα κομματοσμένα φρούτ-γκλάσε, που προσθέτετε στα κεία, καταβαίνουν συχνά στον πάτο της φόρμας, γιατί δεν είναι αρκετά φυσικοκόμενα. Πρότεινι λοιπόν να τ' άφίνετε πρώτα να μουσκέψουν μια νύχτα σε άλκοολ κασάρο. Ύστερα τα βάτετε να στραγγίζουσ σ' ένα τυμπητό και τα άλευρώνετε έλαφρά.

Λεκέδες από λίπη

Οι παλαιοι λεκέδες από λίπη ή λάδια στο παρκέ φεύγουν αν τους σκεπάσετε μ' ένα μίγμα από άργυλλά, χαμα και έξοδι. Άφίνετε το μίγμα σ' έπαφή με τους λεκέδες επί πολλές ώρες. Έπειτα ξεπλένετε, κι' αν χρειάζεται, επαναλαμβάνετε το καθάρισμα.

Οί καλοί τρόποι

Η οικοδόσιννα που πρόκειται να φιλοξενήση κάποιον στο έξοχικό σπιτι της, φροντίζει να μάθη πότε θα φτάση ο έένος της, με το τραίνο, και πάλαι ή το λεωφορείο, και πηγαίνει να τόν υποδεχθή, ή στέλνει κάποιον απ' τους δικούς της.

Φροντίζει για τις άποσκευές του, και γενικά απ' τη στιγμή εκείνη δεν τόν αφήνει να σκατιστή για τίποτα. Τον οδηγεί άμέσως στο δωμάτιό του, όπου είναι όλα έτοιμα για να πλυθή. Τον αφήνει για λίγο μόνάχο, για να συνηρίσθι. Κι' αν δεν είναι άκόμα ώρα του φαγητού, τού στέλνει κάτι να κολασίση — άνάλογα με την ώρα και με την εποχή. Πάντως, κι' αν άκόμα πλησιάζη ή ώρα του φαγητού, έί, ναι άπαραίτητος ένας καφές, γλυκό του κουταλιού κι' ένα ποτήρι κρύο νερό.

Λεκέδες στην ταπεταρία

Έχουν σχηματισθή σκούροι λεκέδες πάνω στο χαρτί της ταπεταρίας των τοίχων, τούς καθαρίζετε με τόν έξις τρόπο: Αφαιρείτε πρώτα

τη σκόνη με μια βούρτσά μαλακή με μακρείστες τρίχες. Ύστερα τρίβετε το χαρτί με ψίχα ψωμιού προχτεσινού. Το τρίψιμο αυτό πρέπει να γίνεται από πάνω προς τα κάτω, και σε μικρό τμήμα του χαρτιού κάθε φορά.

Φάρμακο για τόν ήλιόκαμα

Πάθατε ήλιόκαμα, γιατί έκτεθητε, κατε άπρόσεχτα στον ήλιο; Το προχειρότερο και άφελωτέρω φάρμακο, κόν είναι το καρπόδι! Τρίψτε με την ψίχα του άρεχτή ώρα το ήλιόκαμα. Ύστερα άλείψτε το με βούτυρο φρέσκο κι' άνάτολο. Αν σάτσου οι πόνοι κι' ή φαγοσύρα έπιμύνω, μεταχειρίσθητε την έξις αλοιφή:

Σερά 100 γραμ. Θεική κινίνη 2 » Χλωρίσθον έθαιον 1 »

Γλύσιμα «γκλάσε»

Για να κάνετε ένα γλυκόσιμα «γκλάσε», λ

σόνι του μπάρ — και ήμουν μαζί του.

— Δέ μου λές, Γιάννη, ο κύριος Πιρπίδης περνάει καμιά φορά από δω;

— Ποιός είναι ο κύριος Πιρπίδης; — Εκείνος ο κύριος με το μονόκλ, που κατέβασε τα ούσιας δύο δύο;

— Όχι, κύριε Κώστα. Έχει ένα μύνα να φανή. Και μούχει βάλε κι ένα φέσι ξακουστές πενήντα δραχμές από ούσιας.

— Χωρίς να ξέρεις πώς τον λένε; — Τον έχω σημειώσει στο τετράρι μου ως κύριος με το μονόκλ. Άμ δε θα τον πετύχω πούθεν; Πού θα μου πάει;...

Μέχρι γκαρόνι είχε διαγώσει, λοιπόν, ή έρχομαι του.

Κότταζε κι' εγώ στο δρόμο και στα κέντρα, κύτταζε κι' ο Κώστας — όλα και κάπου θα πάρη το μύτι σου τον άνθρωπο που ψάχνεις. Δεν μπορούσε παρά κάπου να φανή, εκτός αν είχε πιά στο εξωτερικό, για να συνεχίση τη σταδιοδρομία του.

... Κι' εκείνο το βράδυ, λοιπόν, προχωρήμην ώρα, είχαμε βγή με τον Κώστα από ένα σινεμά της οδο Πατησίων. Είχαμε ιδή, μάλιστα, ένα έργο με τον τίτλο «Απατεώνας πολυτελείας». Έγώ είχα πη στον Κώ, στα να πάμε σ' αυτό το γήρ, γιατί ο τίτλος με τράβηξε. Και πού να ξέραμε ότι, στη γωνία ακριβώς του δρόμου, μάς περιέμενε και το κύριο ζωντανό. Όταν φτάσαμε σε κείνη τη γωνία, ακούσαμε φωνές και φασαρία από μια μουσικήτην πάροδο.

Καυγάζει, Κώστα. Πάμε να λ-δοίμε. Ίσως να σώσουμε άνθρωπο. Ταχίναμε το έθιμα μας και ποινόν να δούμε! Τον κύριο κούη, που τον είχε παραλάβει ένας ψαλωμένος ταξιτζής. Τον είχε αρπάξει από το γιακά, τον ταρακουνούσε, και του φώναζε:

— Τώρα θα ξεχρεώσης, άτιμι!

Μήκαμε στη μέση — μάς αναγνώρισε:

— Ώ, άγαπητό μου, ο Θεός σ'στέλνει. Άπαλλάξτε με απ' αυτόν τον άνάγνω, είπε.

Και κόλλησε το μονόκλ, στο μάτι, με θαυμαστή αξιοπρέπεια.

Τρομάξαμε να τον ξεκολλήσουμε από τα χέρια του σωφέρ.

Γιατί κακομεταχειρίζεται τον κύριο; Λέω στο σωφέρ. Τι έχεις μαζί του;

— Με σταματάει τις προάλλες στο δρόμο, με μιά γκούενα. Τη μπάζει μέσα. Βάρκιζα, μου λέει. Και τους πάω στη Βάρκιζα και μπαίνουν σ' ένα κέντρο κι' εγώ θυμίζω, άρως απόδω, άναμνη. Και ξαναμπαίνουν. Άθήνα, μου λέει. Την έλησα, λέω. Τόβγαλα πλούσια το μεροκάματο. Στην πλατεία Κολωνακίου, μου λέει:

— Εδώ σταμάτα, σωφέρ. Κατεβαίνει, δίνει και το χέρι του στη λεγόμενη, Ιππότης θλέπει ο κύριος. Απείριμε, μου λέει, θα γυρίσει να σου νεχίσουμε για Κηφισιά. Στρίβει τη γωνία και γίνεται καπνός. Μιάμιση ώρα τον περιέμενε. Και τον πετυχαίνω τώρα. Και μου λένε να τον άφωσκω. Τα λεφτά ρέ. Τριακόσα σαράντα φράγκα!

Πρόκειται περί παρεξηγήσεως, κύριοι, διαμαρτύρεται ο κύριος κόμης. Πρέπει να είναι κάποιος τύπος που μου μοιάζει!...

— Τι σου μοιάζει, έρε; Πού βλέπω τη φάτσα σου κάθε βράδυ στον ύπνο μου, με το μονόκλ.

— Άλλος είναι. Άλλά, παρ' όλ' αυτά, θα σε πληρώσω.

— Πλέρωσε.

— Όχι τώρα. Θα σου δώσω τη διεύθυνσή μου να περάσης αύριο το μεσημέρι.

— Τώρα θα πληρώσης!

Στο μεταξύ είχαμε μαζευτή και άλλα σωφεράκια γύρω, και λέγαμε: «Κοπανατζής». Ο κύριος κόμης στράφηκε προς έμάς:

— Άγαπητό μου, δώστε σ' αυτόν τον τύπο τετρακόσιες δραχμές, για λογαριασμό μου.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε Πιρπίδη, αλλά έτυχε να μην έχω κι' εγώ άπάνω μου, του άπάντησα.

Και κάτι τέτοιο είπε και ο Κώστας. Ψύχραιμος ο άγαπητός μας φίλος, έδωκεν μιά κάρτα και την έδωσε στο σωφέρ:

Πάρτη κι' Ελα αύριο το μεσημέρι.

Ο σωφέρ πήρε την κάρτα, την έσκισε και, πριν προηγήσουμε να τον έμπούσουμε το κοπάνησε μιά γροθιά στο άριστοκρατικό του πρόσωπο. Το μονόκλ έφυγε από τη θέσι του και κώλησε στην άσφαλτο.

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΜΑΡΩ ΚΟΝΤΟΥ, που μετεπήδησε από την πρόξα στο μουσικό θέατρο, χωρίς να το σκεφτή ίσως, όσο έπρεπε, δεν επιθεώρησε τις προδέψεις του κύκλου της.

Έτσι το ένα από τα τρία νούμερά της στην επιθεώρησή του θεάτρου «Μετροπόλιταν», κόντηκε τη δεύτερη μέρα, ενώ τα άλλα δύο, έχουν μέτρια επιτυχία.

★ Το «Περροκέ» θα αλλάξει σύντομα έργο. Τη μουσική κομώδισα θα διαδεχτή μια νέα επιθεώρησή, στην οποία θα κάνει την εμφάνισή του και ένα ξένο χορευτικό συγκρότημα, καθώς και η Ζωζώ Σα. Πουντζίκη.

★ Ο θίασος Ροντήρη μετά το Βέλγιο και τη Γερμανία, σημειώνει τώρα, μεγάλη επιτυχία στην Άγγλεια.

Οι έφημερίδες του Λονδίνου, άριέρωσαν μακροσκελείς κριτικές για την άποδοσή του ελληνικού θίασου, ιδιαίτερα δέ για την Ά.σπασία Παπαθανασίου, που παίζει την «Ηλέκτρα».

★ Σπάνια εισπρακτικά ρεκόρ, για την έπαρξια σημειώσαν στην Κρήτη οι παραστάσεις του ΑΠ.α. τουχά.

Το βράδυ της πρεμιέρας στο «Ηράκλειο, ο δήμαρχος της πόλεως διοργάνωσε στην πλατεία του θεάτρου ένα πρωτότυπο κρητικό γλέντι, που κράτησε ως τις πρωινές άρες, με χορούς, τραγούδια και τοπικά άργανα.

Οι δέκα παραστάσεις του ΑΠ.α. τουχά, στο «Ηράκλειο, έκλεισαν με «μέντια» 25 χιλιάδων, πρόγμα που δεν είχε σημείω άς τώρα με κανένα άλλο θίασο.

★ Με την ευκαιρία της περιοδείας της Κρήτης, ο Μάνος Κατράκης έπισκέφτηκε άστερα από πολλά χρόνια την ιδιαίτερη πατρίδα του, το Καστέλλι, όπου κορίτσια του χωριού, του προσέφεραν πολλές άνθοδέσμες.

★ Το «Πάρκ» με το συγκρότημα του Κώστα Χατζηήρσητος, έξασκο, λουθεί να έρχεται επίσημα σε εισπράξεις απ' όλα τα άθηναϊκά θέατρα, μουσικά και πρόξας, με τη θεαματική επιθεώρησή «Ρωμική φιέστα».

Στην ίδια επιθεώρησή θα προστεθούν αυτή τη θδομάδα τα δύο τραγούδια του συνθέτη Γ. Μουζάκη, που άπεκλείσθησαν από το φεστιβάλ.

Τα τραγούδια αυτά θα άποδώσουν, ο Τώνης Μαρουδάς και η Άλκυρα.

★ Ο μαέστρος Μωράκης, με θα.σικούς συνεργάτες του την Νάντια

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Ο μαέστρος Παπασωτηρίου

Η Εύα Στύλ

Κωνσταντοπούλου και το Βάσο Σειτανίδη, έτοιμάζει μιά σειρά από συναυλίες έλαφρο τραγουδιού στα μεγάλα έπαρχιακά κέντρα από τον έρχόμενο μήνα.

Στο συγκρότημα θα λάβουν έ.πλής μέρος, ο άθτης Δήμος και η ήθοσής της πρόξας Σμάρο Στεφανίδου, που θα παρουσιάξή το πρόγραμμά.

Η καλλιτεχνική ομάδα θα ταξιδεύει με ιδιόκτητα της αυτοκίνητα.

Τρία μεγάλα άρτιετέ, έτοιμάζονται για την Άθήνα, για τον έρχομενο μήνα. Το πρώτο θα λειτουργήση, στο κέντρο του Άλσους Παγκρατίου, που διασκευάζεται κατάλληλα, με έπικεφαλής το Βάσο Μεσολογγίτη, και το δεύτερο, στο «Άλσος» της Νέας Σμύρνης, μ' έπικεφαλής τη Μπέμμα Δόξα.

Το τρίτο άρτιετέ, τέλος, που θα λειτουργήση άργότερα στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, με τον τίτλο «Άλάζιος ούρανός», θα έχη έ.πική κεφαλή τη θενέττα του θεατρικού τραγουδιού Κούλα Νικολαΐδου, θα άσσιζεται δέ κυρίως σε μεγάλες ξένες «άτραξιόν».

★ Ο Γαλλοαυστριακός μαέστρος και συνθέτης Μπαμπ. Λέζι, που έρσκεται από συγκρότημα στην Άθήνα φέρεται επίσημα ως συνθέτης διού «Μουσισαφ».

★ Οι «Τσακκάτσες» μετά την «Ελ. κοόρα» του μαέστρου Παπασωτηρίου, που την έκαναν στην Εύρω.πή, διεθνές σουζέ, φεύγοντας από την Άθήνα παρέλάβαν μαζί τους δύο νέα τραγούδια του ίδιου μαέστρου, για να τα λανσάρουν στο εξωτερικό.

★ Η Εύα Στύλ δέ δέχτηκε καμιά από τις πολλές προτάσεις που είχε για σειρά εμφανίσεων στην Άθήνα, προκειμένου να δώσ' μόνο μιά συναυλία για τους σκοπούς της Βασιλίσσης.

★ Ύστερα από άπουσία δύο έ.πών γύρισε στην Άθήνα ή δημοφιλής έρμηνητριά των ελληνικών τραγουδιών Μαριάννα Χατζοπούλου.

Η Χατζοπούλου έδωσε πολλές συναυλίες στην Αυστραλία, το Μεξικό, τη Νέα Υόρκη και το Σ.έ.κάγο. Έγινε δέ παντού δεκτική με πολύ ένθουςιασμό από τους άμωγενείς μας.

★ Μετά το γνωστό άτύχημα του φρεϊδερικού, τρία άλλα καλλιτεχνικά άτύχηματα, μέσα σε μιά θδομάδα, έγνωσθησαν με πολλή συγκίνηση στους θεατρικούς κύκλους μας.

★ Η Καλή Καλό παρεσώθη από άυτόκτινο και τραυματίστηκε στο κεφάλι, ο χορευτής Μηνάς Γιώτης έπιασε από τη σκηνή του «Κρήνη Πάρκ» και τραυματίστηκε στο πόδι, το ίδιο δέ και η Μάγια Μελάγια.

★ Έκτός από την Άννα Φραγκούλη και ο Άγγελος Γριμάνης έτοιμάζει μεγάλο μπάλετο για το έξωτερικό.

★ Οι «Έρμινας Μπενίτες» μιά από τις πιο ιδιότυπες άτραξιόν, που έρχεται αυτή τη θδομάδα στην Άθήνα, είναι πέντε Κουβανέζες ά.βελές, που τραγουδούν όλες μαζί σε διάφορους ρυθμούς και πολλές γλώσσες. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

— Έτσι, πληρώνονται έγώ! ά. πάντως ο σωφέρ κι' έτοιμάστηκε για δεύτερη.

Άλλά τον προφύλαξαμε. Οι άλλοι συνάδελφοί του, τράβηξαν τον άγανακτισμένο σωφέρ, για να μην έρση άτυφύλακας. Έγώ έσκυψα και σήκωσα το μονόκλ, που δεν είχε πάθει ζημιά.

— Όρίστε κύριε Πιρπίδη.

— Εύχαριστώ πολύ.

Και τσάλε στο μάτι του.

Τον πήραμε μαζί μας και βγήκαμε στην οδό Πατησίων. Είχε το κακό του χάλι. Σχισμένο το σακκάκι, στραβή ή γραβάτα, και το μάτι σε μαύρη κατάστασι. Άλλά το μονόκλ στη θέσι του. Εκείνος, όμως, σάν να μη συνέβη τίποτα! Στόμηκε στη γωνία και έειπε:

Τι άγροίκοι τύποι άπαράκωτοι στες κατώτερες τάξεις! Παρακάτω, δα.νείστε μου έκατο δραχμές, για να πάω σπίτι μου.

Δεν έβρω τί μου ήρθε και τον λυ.πήθηκα κείνη τη στιγμή. Έδωλα ένα χαρτονόμισμα:

— Ευετα πενήντα φτάνει, είπα.

— Μερσί. Άδριο δα σάς το έ.π.στρέμω, μαζί με τα άλλα. Ξέρετε, ο χρηματιστής μου...

— Τέτοια μη μου λές, άδερφέ μου, του άπάντησα, και να σου δώσω άλλο ένα...

Με άρχοντική μεγαλοπρέπεια κάλεσε ένα ταξί:

— Χαίρετε, κύριοι!... Έλπιζω να συναντηθούμε υπό καλύτερας συνθήκες...

★

Τέσσερις χιλιάδες κι' ένα πενήντα μου στόχισε ο κύριος Πιρπίδης, με το μονόκλ. Για μιά τέτοια έ.π.κή γνώριση, δεν είναι και πολλά. Άλλά θα την έχουν πληρώσει πολύ περισσότερα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Τί παράζενο!

Ο πατέρας (την ώρα που έ.π.ρίζεται): Μά τι έπαθε άραγε αυτό το πινέλλο; Είναι έξω από σ'αυτί.

Ο γιός δέ: Περύγο, μπαμπά! Έγώ, χτέ, που υπολογίζα μ' αυτό το ποδήλατό μου, ήταν πολύ μαλακό.

★

Η κυρία Έλενη έστειλε το άγα.ράκι της, το Νίκο, στο άντικρινό μαγαζάκι να της άγοράσει ένα σφυρογάρ. Σε λίγο, όμως, ο Νίκος γύρισε με άδειανά χέρια.

— Πού είναι το σφυρογάρ, Νίκο;

— Δέ έβρηκα κανένα της προκοπής.

— Γιατί, παιδί μου;

— Δεν άγόρασα, μαμά, γιατί όλα ήταν ρούτια!

★

Ο Τάκης (10 χρόνων), ζωγραφίζει. Η άδελφούλα του Καίτη (9 χρόνων) ρωτάει:

— Γιατί βάζεις τόσο νερό στα χρώ.ματά σου;

— Μα δέ βλέπεις ότι φτιάχνω θα.λάσσο;

★

Μπαμπά, είπε ο Τάκης στον πατέρα του, έπρεπε να με τιμωρήσει ο δάσκαλος για κάτι που δεν έκανα;

— Βέβαια, όχι, παιδί μου!

— Έ, λοιπόν, λέει ο Τάκης, ο δά.σκαλος με τιμώρησε, γιατί δεν είχα γράψει μαθηματικά.

★

Είναι καλός ο γαμπρός που έ.κανες;

— Πρώτης τάξεως και πολύ περι.ποιητικός στην κόρη μας. Μόλις δι.πώς της άρέσει κάτι έρχεται άμέσως και μάς λέει να της το άγοράσουμε!

★

Στην ύπαιθρο ένας κύριος έλέπει έναν χωριάτη να δερνή για καλά το μικρό γυιό του και ρωτάει με συμπό.νια:

— Τι σου έκανε ο μικρός και τον χτυπάς έτσι;

— Άφησε την πόρτα του κοττετί.οι άνοιχτη, άπαντάει ο χωριάς, κι' έφυγαν έτσι οι κότες.

— Μα έγώ έβρω ότι οι κότες γυ.ρίζουν πάντα πίσω στο κοττετί τους.

— Ναί, αλλά αυτές δεν ήταν δι.κές μου!

★

Ο δάσκαλος: Τοτό, πές μου ένα τεράστιο.

Ο Τοτός: Η καρέκλα.

Αθηνάϊκο μυθιστόρημα από Γιάννη Αναγνώστη - Μουσκούβαχα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σούλα έξακολουθεί να δειλιάζει μπροστά στο Γιώργο και να μη δίνει μιά λύσι στο πρόβλημά της: το γάμο της μ' αυτόν. Είναι τόσο θυσιάζομένη στην άπό.γνωση, ώστε ξενώνει να παραιτη.σέ μιά δίκη του προηγουμένου της. Ο Δήμος άπομένει κατά.πληκτος από την άφρονημάδα της και θέλει να τη διώξή από το γραφείο του, μα μπροστά στον πόνο της τη συνήκει και προ.σπαθεί να διορθώση τα πράγμα.τα με τον πελάτη του. Η Σούλα, με σπασμικό ψυχής φανερώνει στο Γιώργο το τρομερό πάθημά της και προσπαθεί να ήξη το ζήτημα του γάμου τους. Εκείνος όμως νομίζει ότι κουράστηκε ά.πο τις σχέσεις τους και θέλει να χωρίσουν...

12ον Τώρα διαπίστωνε ή Σούλα, πώς έκτός από μερικά λουλούδια ή καπ.τι τελείως άσημάντο προα.ματάκι δεν της είχε κάνει ποτέ δώρα. Τον άγαπούσε όμως τόσο, που ποτέ δεν το είχε σκεφθή.

— Πολλές φορές άναρωτήθηκα. άν έχω το δικαίωμα να έμμεταλ.λεύωμαι την άγάπη σου Σούλα. Πολλές φορές κάκισα τον έαυτό μου ότι σου κλέβω τις άρες σου, τον κόπο σου, τα νεύατά σου. Ά.πο καιρό ήθελα να σου μιλήσω, αλλά δεν έβρισκα το θάρρος. Σή.μερα όμως έβριζες έσύ το ζήτημα.

— Δεν τόνιζε έτσι, διαμαρτυ.ρήθηκε ή κοπέλλα.

— Όπως και να τόνιζε, καλά έκανες, έμπε ο Γιώργος χωρίς να καταλάβει (ή κάνοντας πως δεν καταλάβαινε). Πάντως, Σούλα μου... το δίκιο είναι να σταματή.ση αυτή ή κατάσταση. Πόσων χρό.νων είσαι;

— Είκοσιεσσάρων.

— Είναι καιρός να σκεφθής για άποκατάστασι. Πρέπει να παν.τρευτής, Σούλα. Δεν είσαι πλά.σμενη για να ζήσ' τέτοιου είδους. Είμαι σίγουρος, πως όταν βρής τον άνθρωπο που σου ταιριάζει, θα είσαι πολύ πιο εύτυχισμένη.

Τον κύτταξε με μούτια πελώ.ρια, λές και δεν καταλάβαινε, λές και της μιλούσε κάποιος άπειστην γλώσσα.

Κούνησε αυτός το κεφάλι του.

— Στενοχωρείσαι έ; Το φοβό.μουν. Άλλά είναι μιά έγκλησι που πρέπει να γίνη. Τι ώφελεί να την άναβαλύνω; Κάτι τέτοια προβλήματα πρέπει ο άνθρωπος να ' αντιμετωπίσ' με θάρρος. Τι ώφελεί να μείνουμε έτσι ώπου να μαραθίζ, ώπου να κουρασθής πιο πολύ; Τώρα δά στενοχωρηθή.ς ίσως, αλλά έχεις άκόμη τη θρο.σία, έχεις τη δύναμη να φτιάξεις πάλι τη ζωή σου.

— Γιώργο...

Σά λυγρός άκούστηκε ή φωνή της.

Της χείρισε αυτός το χέρι.

— Μικρούλα μου... Τι θα γίνη μ' έσένα; Δέ θέλω να σε νοιώθω δυστυχισμένη.

Τον κύτταξε με τα μάτια της γεμάτα ίκesia:

— Όστε έτσι το σκέπτεσαι, ώστε δέ βρίσκεις άλλη λύσι;

Γύρισε πάλι το κεφάλι του, κύτ.ταξε άλλο.

— Σου είπα. Άπό καιρό σκε.πτόμουν να σου μιλήσω. Η σχέση μας, Σούλα μου, σουφέρει στην αρχή χαρά κι' εύτυχια. Ίσως να σε ώφέλησε και στην έπιστήμη σου. Ε; Δέ νομίζεις ότι κάτι ώ.φελήθηκες κι' από μένα;

Της μιλούσε για έπιστήμη, έ.νώ ή καρδιά της μάτωνε.

— Δεν έβρω... δεν έχει σημα.σία.

— Πώς δεν έχει σημασία; Για την καριέρα σου έχει ύψιστη ση.μασία. Έλπίζω τουλάχιστον να ώφελήθηκες. Στην άρχή, όσο ήταν όλα καινούργια για σένα... Κατά βάθος δεν πρέπει να λυπώσαι. Δο.

ΜΑΤΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΥΣ

κίμασες κι' έσύ την άληθινή ζωή. Τώρα όμως σε νοιώθω. Θέλεις ν' άφοσιωθής στην έπιστήμη σου. Και πρέπει να βρής τον άντρα που θα σε βοηθήση. Ίσως ένα άντρα ώριμο στα χρόνια...

— Σάπα Γιώργο...

— Έπιασε το κεφάλι της με τα δυό της χέρια. Καταλάβαινε το μυαλό της να σαλεύη.

ΤΩΡΑ ΣΟΥ ΦΕΡΝΩ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Την κύτταζε με συμπόνοια:

— Σούλα, ή σχέση μας σου φέρνει τώρα δυστυχία. Τόχω κα.ταλάβει από καιρό. Σε παρατη.ρώ, δεν είσαι ο ίδιος άνθρωπος: Πριν λίγον καιρό, το μυαλό σου ήταν διαυγέστατο, κρυστάλλινο, οι σκέψεις σου γρήγορες και πάν.τα σωστές. Τώρα τελευταία και στις συζητήσεις μας το παρατη.ρώ, πως έγινες άλλος άνθρωπος. Λές πως ο προηγουμένος σου έ.χει παραισώ. Το πιστεύω. Σί.γουρα είσαι άφρονημένη, έκνευρι.σμένη. Όλη αυτή ή κατάσταση σ' έχει έκνευρίσει. Θα ξαναγεννη.θής όταν σταματήσουμε τη σχέση μας. Άκούσε με που στο λέω.

— Η θα πεθάνω, ψιθύρισε ή κοπέλλα.

Μη μιλάς έτσι, μου σπαρά.ζει την καρδιά! της έπτε, και δέ φανόταν να της μιλή με προσ.πόηση. Σούλα... αυτή τη στιγμή με κακίζεις, το ξέρω. Είμαι βέ.βαιος όμως, πως μετά λίγο καιρό θα μ' εύγνωμονής. Ναί, όταν θα ξαναβρής τον έαυτό σου, θέλω ναβρής να μου μιλήσης με ειλικρί.νεια να μου πής ότι είχα δίκιο.

— Όστε δέ θέλεις... δέ θέλεις...

Τα χείλη της τρεμούλιασαν και σταματήσε για να μη ξεσπάση σε άναφυλλήτα.

— Να ξαναβρής; ρώτησε αυτός.

Δεν ήθελε να τον ρωτήση αυτό. Ηθελε να τον ρωτήση άν δεν ή.θελε να παντρευτούνε. Η υπερη.φάνεια όμως, ή ντροπή, δεν της έ.πέτρεπαν ν' άσπώση αυτή πρώτη τα λόγια.

Το πρήξιμο

ΤΟ ΜΑΤΙ του νεαρού Γοντίδη είναι μαύρο και προσημένο.

— Μπά!... Δεν τόξερα ότι έπιδείσαι και στην πυγμαχία, του λέει ειρωνικά, μόλις τον βλέπει σ' αυτά τα χάλια έ.νας φίλος του.

Ο Γοντίδης όμως δεν έχει κέφι γι' άσπεια.

— Άστο, κάμμενε... Ούτε ο έχθρός μου δεν θάθελα να πάθ' αυτό που έπαθα έγώ.

— Για πές μου, λοιπόν, τι σου συνέβη; τον ρωτάει μ' έν.διαφέρον τώρα ο φίλος του.

Κι' ο Γοντίδης, άπου αλλάζει για είκοστή φορά τη κο.πρέσσα, που του συνέσπασε ο γιατρός, άρχίζει:

πώς θα είμαι πάντα πολύ εύτυχος...

Δεν τον άκουγε πιά. Είχε φθάσει κιόλας στην πότα. Γρήγορα πήρε κοντά της, την άγκυρα της, παρά την αδύνατη αντίστασή της.

— Θα το θυμάσαι το σπιτάκι αυτό; τη ρώτησε χαδιάρικα. "Ε; Δε μπορείς να μη το θυμάσαι. Όπως και νάρη ή ζωή σου... Γύρισε η κοπέλλα, έβριξε μια ματιά γύρω της. "Η καρδιά της οράγισε."

"Ήξερε απ' έξω κάθε γωνίτσα, κάθε λεπτομέρεια του κομψού διαμερίσματος."

Τα είχε προσέξει όλα περισσότερο απ' ό,τι προσέχε τα πράγματα του σπιτιού της. "Αγαπούσε και τα άψυχα εκεί μέσα. Κι' ήταν κι' από αυτά ό χαρισμός ένας σπαρταγμός."

Τόν έσπρωξε μαλακά από πάνω της.

— Αφού με...

— Άντε, πήγαινε λοιπόν στο καλό! Καί σ' ευχαριστώ για όλα, Σούλα. Θάβελαι να μπορούσα κάποτε κι' εγώ να σε βοηθήσω, έπειδη αλήθεια με βοηθούσε πολύ. Θά μου λείψης, να το ξέρω... Στο καλό, Σούλα μου. Καί σου εύχομαι πολλές επιτυχίες, καί καλή σταδιοδρομία."

Αυτή ήταν ή τελευταία του λέξι. Αυτή ή παγωμένη λέξι.

Την πήρε μαζί της ή Σούλα, σαν ένα μαχαίρι που θά τόξευε απάνω σε μια πληγή βασιανιστική.

— "Η σταδιοδρομία..." "Απ' όλο το χρόνο της ανάγκης τους, από όλα τα λόγια που είχαν πη, δεν είχε βοή άλλη λέξι να της πη.

— Σταδιοδρομία!

ΑΠΟΓΩΝΣΙ

Πολλές φορές το σώμα εργάζεται χωρίς την ψυχή. Πολλές φορές όταν ακινητήση το πνεύμα, έρχεται θαορείς ή σωτηρία από το ίδιο το σώμα.

"Ετσι, καθώς πήρε στην τύχη ένα δρόμο, τα πόδια της φρόντισαν να είναι ό δρόμος που την έφερε σπίτι της. Τα πόδια της φρόντισαν να περπατήση στο πεζοδρόμιο καί να προσέχη στις διαβάσεις. Καί τα πόδια της στάθηκαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της."

"Άνοιξε την έξω πόρτα, την παλιή ξύλινη πόρτα, μπήκε στην αυλή που μοσχοβολούσε από τις γλάστρες με τα μυστοιόκια. "Η γυναίκα που κοιτούσε στο κάτω πάτωμα καθόταν εκεί στη δροσιά, με τα δυο παιδιά, καί της στά γονατά της."

— Καλησπέρα, Σούλα! της φώναξε πρόσχαρα.

Αποκρίθηκε ή Σούλα: "Επειτα βασάνιζε το μυαλό της να θυμηθ. Είχε την έντύπωσι πως είχε προσπεράσει χωρίς ν' άπαντήση. "Ισως όμως να είχε πη κι' αυτή ευγενικά, άψογα, καλησπέρα."

Σαν αυτόματα ανέθηκε η μαμαρένια σκάλα της αυλής, έφθασε μπροστά στη τζαμαρία της, ξεκλείδωσε την πόρτα. Άναψε το φός, μηχανικά, προχώρησε μέσα. Το σπιτάκι της ήταν καθαρό μοσχοβολούσε όπως πάντα, πάστρα καί νοικοκυρώσιμη. Φαινόταν όμως άδειο, άπιασμα άδειο άπόψε."

Από τον καιρό που είχε παντρευτή κι' είχε φύγει ή Ρίκα, ή ώρα αυτή που γυρίζει σπίτι της ή Σούλα, ήταν άδυσχη. Αυτό το ξεκλειδωμά στο άδειο σπίτι αυτής ή θύμηση της χαρούμενης φωνής της μικρής «Καλάς την αδερφούλα μου» δεν άφινε την καρδιά της να πέση στη θλίψη. Όχι. "Ήξερε πως ή μικρή ήταν ευτυχισμένη κι' αυτό της άκούσε. "Απόψε όμως ήρθε κι' αυτός ό καμύος. Λες καί δεν ήταν ξεχείλο το ποτήρι, λες

κι' έπρεπε στο σπαργαμό της να προστεθί καί κάτι άλλο.

Κάθισε στην άκρη του παλιού ντιβανιού, σταύρωσε τα χέρια στην ποδιά της κι' έμεινε έτσι ακίνητη πολλή ώρα.

Δε μπορούσε να κλάψη. "Όλα είχαν πετρώσει μέσα της. Τα δάκρυα ήταν πολύ βαρύν για να κυλήσουν. Λίγο-λίγο ξετυλίγονταν οι σκέψεις της, λίγο-λίγο άρχιζε να νοιώθει ακόμη καί τον πόνο της. — Η τελευταία φορά... "Η τελευταία φορά..."

"Εμοιάζε με τη δυσκολία που νοιώθει ό άνθρωπος γιά να συνειδητοποιήση το θάνατο. Στο χαμό ενός αγαπημένου προσώπου, ό πόνος μεγαλώνει λίγο-λίγο με τον καιρό. Τις πρώτες ημέρες το νοιώθει κανείς ακόμη κοντά του το αγαπημένο πρόσωπο. Όσο καί να το είδε άψυχο, δε μπορεί να το πιστέψη. "Η εικόνα του θανάτου σβύνει, αντικαθίσταται από κάποια άλλη εικόνα. Κι' είναι ή μόνη παρηγορία, ή θεία ίσως οικονομία, που βοηπεί τον άνθρωπο να βαστάξη το χωρισμό. Λίγο-λίγο όμως οι ζωντανές εικόνες σβύνουν. Καί τότε καταστάνει λάζει στην ψυχή ή μια εικόνα, ή φανερή: "Η εικόνα του νεκρού αγαπημένου. Τότε νοιώθει ή καρδιά όλη τη φοβή. Τότε σπασάει ή ψυχή, το κορμί. Τότε δαγκώνει ό άνθρωπος τα δάκτυλά του γιά να μη ξεφωνίση... ή δε μπορεί να κρατηθί κι' αόινει τη φωνή του ν' άκουστή σαν ορλωιαχτό. Σαν το ούρλιαχτό του άγριου, πούχασε το ταίρι του από κακό βόλι..."

"Οξύνεται ό πόνος, οξύνεται. Όσπου σπαρταράει όλη ή ύπαρξι, όσπου νοιώθει κάθε γωνίτσα της ύπαρξης την έννοια του χαμού, την έννοια της άδυσωπτητος: Ποτέ πιά... Κι' έπειτα, άργά, βαρύν, κυλάει ή λήθη μικρά βοτσαλάκια άδύνατα πρώτα απάνω στον καυμό, έπειτα όλο καί πιο μεγάλα καί πιο μεγάλα, όσπου κάποτε με φρίκη καί με πόνο πάλι, νοιώθει πως μια δολόκληση μέρα δεν συλλογίστηκε τον αγαπημένο σου νεκρό... Τίμεις, καινούργια δάκρυα που δεν ξεπλένουν όμως τη βαρεία πέτρα της λήθης. Πότε-πότε μέσα από την πέτρα ξεπετιέται το δάκρυ καί τότε πάλι, σαν την πρώτη στιγμή. Πότε-πότε αναβλύζει ό θρήνος άναπάντεχος. Δε βαστάει όμως. Η βαρεία πέτρα που κύλησε ή λήθη, έβρει καί κάνει τη δουλειά της. Κρατεί τον πόνο σε ακινησία. Καί τότε λένε οι άνθρωποι πως έγιναν ό πόνοι."

Κι' ό χωρισμός; Άδελφός του θανάτου...

Σιγά-σιγά, με δυσκολία άρχισε ή Σούλα στο μισοκοκτάδο

του φτωχικού της δωματίου να καταλαβαίνει τι είχε πραγματικά συμβή. "Ενοιάζε τον πόνο σταλαματιά-σταλαματιά ν' άνοιγη το δρόμο του, όσπου να φθάση στα βάθη της ψυχής της. Ποτέ πιά, ποτέ πιά!...

Σα σε κινηματογραφική ταινία είδε να περνού μπροστά της, με την ταχύτητα της σκέψης, όλη της ή ευτυχία. Πρώτα το σπιτάκι που της είχε χαρίσει τόσες χαρές, έπειτα οι δρόμοι της Άθηνας, όπου περνούσαν χειροπιασμένοι, κι' έπειτα τα ερμητικά άκρογιάλια καί τ' άνθισμένα μονοπάτια, καί τα βράδια όπου κάθονταν να ξεκουραστούνε, κι' όπου την έγευαν στα γονατά του καί ζητούσε τα χείλη της. Κι' έπειτα τα χείλη του... τα γελαστά, καλογορασμένα του χείλη, το ήλιοκαμμένο του πρόσωπο, τα μαλλιά του, που χιούσιζαν στον ήλιο. Κι' έπειτα... τα μάτια του, τα γαλανά του μάτια, που της είχαν φανή την πρώτη φορά που τ' άντικυρσε σαν ένα κομμάτι του ούρανού μέσα στο στενό, παλιό γραφείο του δικαστηρίου."

— Πού μπορώ να έγγραψω μια άναβεβλημένη;

"Ήταν ή φωνή της... Ναί... Τα είχε προσφέρει αυτά τα λόγια. Τώρα ή τότε; Τότε... Ναί, τότε! Γιατί ό ήχος της φωνής της ήταν παιδιάτικος, δλοδρόσος, δειλός αλλά χαρούμενος... Κι' όμως δίπλα σ' αυτό τον ήχο άκουγε καθαρά κι' άλλη μια φωνή, λες πένθυμο σεγκντόνο... μιάς φωνής ραγισμένης."

— Πού μπορώ να έγγραψω μια άναβεβλημένη;

Τα είχε προσφέρει πάλι αυτά τα λόγια. Τώρα. Ναί, τώρα! Στη μοναξιά της. Μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού της. Έκει που δε μπορούσε να την άκούση κανένας, εκεί που δε μπορούσε να της άποκριθί κανένας...

"Η φράσι αυτή έφερε τέλος λυτρωτικά τα δάκρυα. Σωριάστηκε στο ντιβάνι της κι' εκεί άχισε το θόνηο."

"Έκλαψε, έκλαψε, όσπου κατάλαβε πως έβρυχε κι' ή ψυχή της με το κλάμμα. Έκλαψε, όσπου ένοιασε πως οι δυνάμεις της είχαν εξαντληθ. Κι' άπόμεινε εκεί σταπλωμένη, με όλα της τα ρούχα, ακίνητη σε νεκρή. Απομείνει έτσι χωρίς να σκέπτεται πιά, χωρίς να κλάει... Ίσως χωρίς να πονή. Κι' ή νύχτα την τύλιξε με τα μαύρα της μαγνόνια καί τα φώτα, κάτω στην αυλή έσθυσαν."

"Ήρμες οι φωνές άκούστηκαν όπως πάντα:

— Καλή νύχτα. Καλόν ύπνο!

Οι πόρτες έκλεισαν, τα πασαθυρόφυλλα έγειραν, ή στιγμή άπλώ-

θηκε στην αυλή, στο σπίτι, στην πολίτεια!

"Υπνος! Υπάρχει ύπνος ακόμη στον κόσμο; Υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να κλείσουν τα βλέφαρά τους καί ν' άφθεύουν στην πιο γλυκεία άγκαλιά της πλάσης; Στη λησμονία του ύπνου; Ακίνητη, με τα μάτια όρθονοιχα μέσα στο σκοτάδι, πέρασε ή Σούλα τη σκληρή αυτή νύχτα. Κι' έτσι την πήραν οι πρώτες άχτίδες του ήλιου."

Η ΒΑΝΑ ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΚΙ' ΕΞΗΓΕΙ

"Όλα τα μέλη της ήταν βαρύν, μολύβι. "Ισως από το άδολο έσπλωμα όλη τη νύχτα, Ίσως μονάχα από τον πόνο της καρδιάς της."

"Όταν είδε την αυγή να δημερώνη σπλώθηκε. Το κεφάλι της πονούσε, πήγαινε να σπάση. Ήταν άδωρητη. Το μέτωπό της έκαινε. Κατάλαβε άμέσως πως θά της ήταν άδύνατον να έρραστή εκείνη την ημέρα."

Σαν έβθασε ή ώρα που θάπρεπε να βρισκείται στο γραφείο της, πήρε το δέημο στο τηλέφωνο:

— Να με συγχωρήσετε, δε θά μπορούσα νάρω σήμερα. Είμαι άδωρητη."

— Τι έπαθε; τη ρώτησε εκείνος άνησυχος.

— Έχω πονοκέφαλο, πυρετό...

Χωρίς να προσοιρήται, ή φωνή της άκούγονταν ξεψυχισμένη. — Μπα σε καλό σου, παιδί μου! Έκανε ό δικηγόρος... Θάπρεπε όμως νάρω σήμερα γιά κείνο το ζήτημα...

Δε μπορώ...

Φαίνεται πως ό βόγγος της φωνής της τον έπεισε.

— Καλά, καλά, της άποκριθήκε. Κάθισε στο κρεβάτι. Θά τα καταφέρω. Έλπίζω πάντως αύριο να μπορέσεις νάρω."

Είχε πείσι να τηλεφωνήση άντικρυ, στο φούρο. Τώρα γύρισε πάλι σπίτι της κι' έπεσε ξανά στο κρεβάτι. Οι άλφδες της χτυπούσαν, ό σφυγμός της έτρεχε.

— Πόσπει να μείνω στο κρεβάτι...

Μόνο που το σκέφθηκε όμως αυτό, πετάχτηκε. Κατάλαβε πως θά τρελαινόταν αν έμεινε έτσι κλεισμένη, αν περνούσε όλη την ημέρα μόνη με τον καυμό της. Πέρασε ένα ρούχο λοιπόν καί βρέθηκε πάλι έξω στο δρόμο."

"Η ημέρα ήταν χαρούμενη... ή πέρασμητη μέρα του Μάη. Κοπέλλα είκοσι πέντε χρόνων θαορείς, απάνω στο μέτωμά της τον άνωθό της. "Όλα προμήνυν τον έρχομό του καλοκαιριού. Κι' ό άέρας ήταν κιόλας πρωί-πρωί ζεστός."

Κατέθηκε τον κατηφορικό δρόμο, καί σε λίγο βρέθηκε μπροστά στο σπίτι της Βάνας, κάτω στη Βάθη.

Κύτταξε το ρολόί της. Δεν ήταν ούτε δέκα ή ώρα ακόμη.

— Είναι άγέμεια να πάω έτσι πρωί-πρωί...

Τα πόδια της όμως δεν άκουγαν τη λογική. Πήγαν μόνα τους στη ψηλή στριφτή ξύλινη σκάλα. Δειλά-δειλά χτύπησε το κουδούνι. "Ένα χαρούμενο μορουνόιστικο ξεφωνητό από μέσα. Κι' έπειτα μια ύππερρία της άγοιζε."

Είχε πάρει τώρα κι' ύππερρία ή Βάνα. Μια γυναίκα ίσως τριάντα χρόνων, που φαινόταν νοικοκυρεμένη καί καλοδρεμμένη."

— "Η κυρία Φιτάσάλη;

Την κύτταξε διστακτικά ή γυναίκα.

— Είναι ακόμη... δεν είναι έτοιμη."

— Σε παρακαλώ, πές της πως είναι ή Σούλα, ή φίλη της."

— Σούλα!...

"Άκουσε από μέσα τη φωνή της

Βάνας χαρούμενη, καί την άλλη στιγμή ή νεορή γυναίκα πεταγόταν από μέσα.

Μιά Βάνα άγνώριστη. Παχειά, άδωρη, άράπη, ξεκούραστη, χαριτωμένη μέσα στην κόκκινη ρούπα της με τα μεγάλα λευκά λουλούδια.

— Βρε καλώς την! φώναξε μόλις την άντικυρσε. Πώς ήταν αυτό;

— Βάνα, θέλω να σου μιλήσω. Άμέσως κατάλαβε ή Βάνα πως καί το σοβαρό συνέβαινε."

— Έλα, της έπλε καί την πήρε στη μικρή τραπέζα."

Κάθισαν εκεί δίπλα-δίπλα, σ' ένα ντιβάνι κι' ή Σούλα άρχισε, προσπαθώντας να μιλήση ψυχραιμία. Δε μπόρεσε όμως να προχωρήση. Τ' άναφυλλήτα την έπνιξαν. Με κόπο, σταματώντας κάθε τόσο, κατέφερε επί τέλους να τα διηγνηθ. όλα."

Την άκουγε ή Βάνα με φουδια σουφωμένα."

— Κρίμα, Σούλα, κρίμα...

Τα πρόσφερε με άληθινή λύπη αυτά τα λόγια ή φίλη της."

— Βάνα, φώναξε ή κοπέλλα μ' άναφυλλήτα. Πες μου σε παρακαλώ όλη την αλήθεια. Έφταιξα σε τίποτα; Μπορείς να βοής καμιά εξήγησι;

— Δεν είναι εύκολο. Όχι, δεν πιστεύω νάρω."

— Γιατί λοιπόν μου φέρθηκε έτσι;

— "Όλα τα πράγματα έχουν κάποια λογική εξήγησι. Πρέπει κανείς όμως να την βοή. Δεν είναι πάντα εύκολο αυτό. Γιά να τα βάλουμε κάτω τα πράγματα...

— Δεν του ζήτησα ποτέ τίποτε, βόγγηξε ή άμοιρη κοπέλλα. Τίποτε. Βάνα μου, στο όρκισμαί. Δε μούκανε ποτέ ένα δασάκι καί δεν του παραιπονέθηκα."

Εργαζόμουν γι' αυτόν με όλη τη φυσικότητα, σαν να ήταν άντρας μου. Γιά τις δικές μου ύποθέσεις έκανα πολλές φορές νυκτερί...

Την κύτταξε ή Βάνα τώρα άποδοκιμαστικά."

— Γι' αυτό μαράθηκες. Κύττα το πρόσωπό σου στον καθρέφτη. Έγερσε πούν τις ώρες σου."

Ερίψε μια ματιά στον καθρέφτη άντικρυ ή Σούλα καί κοκκάλωσε."

— Όχι... όχι, Βάνα. Δε μπορεί να είμαι εγώ...

— Τα βλέπεις; φώναξε εκείνη. Τώρα το κατάλαβε; Έγώ, ή κακομοίρα, στάλεια."

— Γάρασα τόσο, Βάνα; — Τι νομίζεις; "Η δουλειά γεράνα... ή τόση δουλειά κι' ή τόση άγωνία."

Ξανακυττάχτηκε ή Σούλα στον καθρέφτη."

Ένα πρόσωπο μαρμαμένο. Ένα χρώμα θαμπό... μάγουλα βαθυλωμένα. Τα μαλλιά της κακοχτενισμένα, άπεριποίητα, έπεφταν στο μέτωπό της όπως-όπως."

Φορούσε ένα παλιό θηνό φουστανάκι, που το είχε αγοράσει έτοιμο καί δεν της έρχονταν καί περφόμα. Το σύνολό της έδειχνε άπογοιητεσι, έγκατάλειψη."

— Δε στάλεια; ξανάπε ή Βάνα με λύπη καί με θυμό μαζί. Τώρα τί κατάλαβε;

— Έκανα το πών γιά να τον κάνω ευτυχισμένο."

— Κατά τη γνώμη σου."

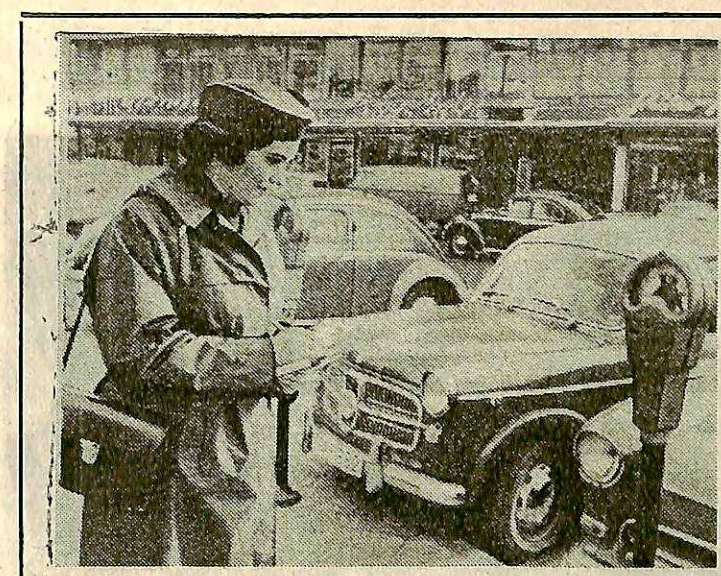
— Μα τί άλλο μπορούσα να κάνω; Θυσίασα άπόλυτα την άτομικότητά μου."

— Κι' όμως αυτός σούλεγε πάντα, πως δεν σκέπτεσαι παρά την έπιστήμη σου."

— Την είχα θυσιάσει γιά χτήρι που, Βάνα, το ξέρεις."

— Πολύ άσχημα έκανες, Σούλα. — Δώσε μου μια εξήγησι Βάνα μου, σε ίκετεύω. Θά τρελλάθ. Πες μου, Δε μ' άγάπησε ποτέ;

Τα πελώρια μαύρα μάτια ήταν ή μόνη άμορφία που της είχε άπομείνει. Δυο μάτια που ρωτού-

ΤΑΞΙΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Στη Γερμανία, στους χώρους όπου το παρκάρισμα άτοκμητών έπιτρέπεται γιά ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα, έγκαταστάθηκαν από την Τροχαία ειδικά ταξίμετρα, μέσα στα οποία ό κάτοχος του άτοκμητού όλνει, μόλις σταθμεύει, μια μάρκα βάζοντας έτσι σε κίνησι ένα χρονόμετρο. "Αν σ' ένα σημείο ή στάθμευσι έπιτρέπεται μόνο γιά μισή ώρα, ύστερα από το χρονικό αυτό διάστημα ύπάγει παράσι. Με τις παραβάσεις αυτές, που δελγουν τα ταξίμετρα, γινός καμιά δυνατώτητα άντιστάσεως, άπολείται ένα γυναικείο σώμα της Τροχαίας, που συνεστήθη τελευταία γιά την ένίσχυσι των άρρέων τροχαϊκών, οι οποίοι άλογούνται με άλλα πιο σοβαρά καθήκοντα."

σαν, ρωτούσαν καί περιέμεναν."

— Έμεινε ή Βάνα κάμποση ώρα συλλογισμένη."

— Δεν πιστεύω να μη σ' άγάπησε ποτέ, άποκριθήκε επί τέλους. Θά προσπαθήσω να βρώ κάποια εξήγησι."

ΠΩΣ ΤΑ ΕΞΗΓΕΙ Η ΒΑΝΑ

— Ασφαλώς, Σούλα μου, όταν σε πρωτογνώρισε ό Γιδώργος αίσθανήθηκε καί να τον τραβάει σ' έσένα."

— Άλλοιώς δε θά μου τηλεφωνούσε."

— Άλλοιώς δε θά σκεπτόταν να ίδη το τηλεφώνό σου απάνω στα γρατιά που κατέβασες."

— Έτσι σκέφθηκε κι' εγώ."

— Είναι λογική ή σκέψη, άναμφισβήτητη. Λοιπόν, τούκανε έντύπως από την πρώτη στιγμή, από τη στιγμή που τον ρώτησες καί. Δεν είναι έτσι;

— Ναί...

— Ποιά θά ήταν ή φυσική εξέλιξη καί τη γνώμη του; Να κατ'αλόγως πως τούκανε έντύπως καί να επιδιώξης να τον ξαναδής. Αυτό θάκανε κάθε φιλάρεσκη κοπέλλα."

— Δεν τόκανα αυτό... αλλά δεν έχει σημασία. Δέχθηκα πάντως να συναντηθούμε καί θά κατάλαβε άσφαλώς πως δεν ήμουν άδιάφορη."

— Στάσου, να τα παρακολουθήσουμε όλα. Μου έπλες πως τότε στην άρχή ήταν πολύ ρομπτικός. Άν καμιά φορά τον φόδωμουν...

— Βλέπεις; "Από καί άρχιζε το κακό. Τότε, άντι να τον ένθαρρύνει εσύ, έκανε το πών γιά να τον κρατάς σε άπόστασι."

— Όχι, Σούλα, δεν είναι έτσι. Τον κρατούσα σε άπόστασι μόνον όταν ήθελε να γίνη πολύ τολμηρός. Άλλά την ψυχή μου του την πρόσφερε χωρίς δυσκολία."

— Ένα εϊρωνικό χαμόγελο πέρασε στα χείλη της Βάνας."

— Άς συνεχίσουμε. "Αν θυμάμαι καλά, μούλεγες τότε, ότι άφοι πέρασε ένα στάδιο, όπου ήταν πολύ ρομπτικός κι' άπαιτητικός, λίγο-λίγο ήσυχάζε..."

— Ναί. Πέρασε από πολλά στάδια."

— Έπειτα βρεθήκατε άκείνο το

είσαι ίκανή να παίξης ούτε όπο-συνειδητα μια κωμωδία. "Εσύ είγες χαρίσει όλη σου την ύπαρξι γιά πάντα. Έκείνος όμως, έπαιξε μια κωμωδία. "Ισως καί να μη το καταλάβαινε ό ίδιος."

— Άν δεν του άρεσα εγώ, γι'ατί διέθετε τόσες ώρες γιά μένα; Γιατί περνούσε τα βράδια του μαζί μου;

— Σ' αυτό μόνο ό ίδιος θά μπορούσε να δώση κάποια εξήγησι...

— Έσύ πως το εξηγείς;

— Συμψέπει! έπλε ή Βάνα κοφτά κι' ή λέξι μπήκε στην καρδιά της Σούλας σε μαχαίρια."

— Συμψέπει;

— Ναί. Σούλα μου. "Υπάρχουν άνθρωποι, που ύποφέρουν με μια κατάσταση κι' όμως είναι πολύ όκνοι γιά ν' άποφασίσουν να την μεταβάλουν."

— Βάνα... με κάνεις να πονώ."

— Πρέπει ν' άντικυρσες τα πράγματα με την άληθινή τους μορφή, Σούλα. Άλλοιώς θά πονάς περισσότερο καί θά βαστάξη πιο πολύ ό πόνος σου."

— Λες σ' αλήθεια πως έμεινε κοντά μου από συνήθεια;

— Περιέμεινε κάποια μοιραία λύσι. Καί στην πρώτη ευκαιρία που του παρουσιάστηκε δε δίστασε να σου πη τη σκέψη του."

— Γιατί δεν άποφάσισε να με παντρευτή;

— Έπρεπε να τον ρωτήσης."

— Θά προτιμούσα να πεθάνω."

— Θέλεις να μαντέψω εγώ τις σκέψεις του; "Ισως να είναι έναντίον του γάμου. "Ισως να είναι το ζήτημα της άδελφής του άκούμ."

— Όχι, αφού ή άδελφή του παντρεύτηκε."

— "Ισως καί οικογενειακό. Δε μπορείς να ξέρεις. Πάντως, είχε όλο τον καιρό να σκεφθί αν θά ήσουν ή κατάλληλη σύζυγος γι' αυτόν."

— Κι' ήρθε πως δεν ήμουν! Έκανε ή Σούλα με πένθιμη φωνή."

— "Ισως, "Ισως όμως να περιέμεινε πως θά του τόλεγεσ φανερά καί ξάστερα."

— Τότε, δεν ξέρει τίποτε από γυναικεία ψυχολογία."

— Κι' εγώ φαυτάζομαι πως μάλλον δεν είναι αυτός ό λόγος."

— Τότε δε μ' εύρισκε κατάλληλη γιά σύζυγο;

— "Ισως... "Ισως..."

— Πως ύπόθεσε όμως, πως δεν τον έπνιξε ή ντροπή, να με συμβουλήσει να παντρευτώ, καί να μη μου λην πως αυτός θά γινόταν άντρας μου;

— Περιέμεινε να του το πής εσύ "Ισως, ξανάπε ή Βάνα."

— Μα του το είπα δια του κύκλου. Έπρεπε άμέσως να το καταλάβη."

— Πάντως τώρα, Σούλα μου, πάει. "Όπως βλέπω τα πράγματα, πρέπει να ταπεινωθής γιά να ξαναπάς κοντά του. Κι' αυτό δε στο συμβουλεύω."

— Καλύτερα να πεθάνω."

— Έτσι, νάνης ύπαιφάνεια καί θά δης πως θά σου βγη σε καλό."

Σήκωσε το κεφάλι της ή Σούλα."

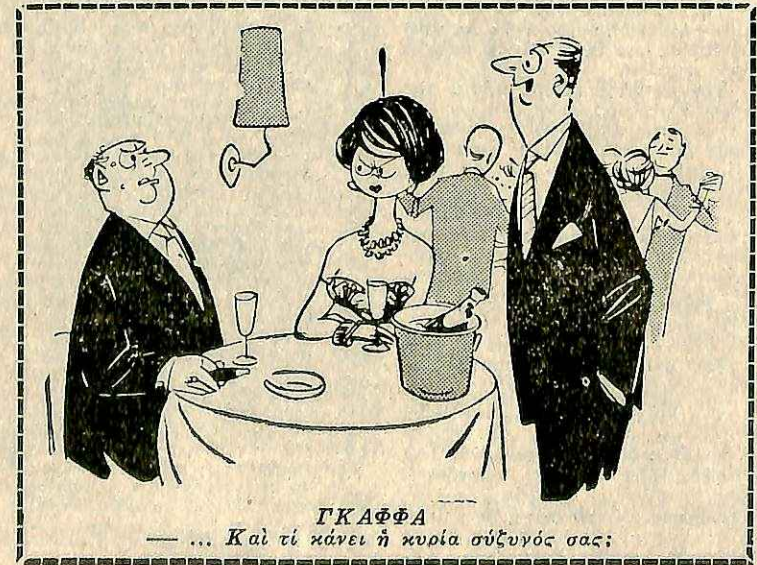
— Θά φανώ υπερήφανη, Βάνα. Όσο βαστάζω, θά σταθώ με το κεφάλι ψηλά."

— Έτσι σε θέλω, Σούλα μου. Γύρισε το φύλλο, άχισε άλλο κομμάτι της ζωής σου. Κι' αν δε μπόρης να σκεφθής ακόμη άμέσως-άμέσως άλλον άντρα, οίξου με θά μούτρα στη δουλειά σου. Έσύ την άναγασή σ' αλήθεια την έπιστήμη μας. Μπορεί να σου δώση πολλές χαρές."

— Είναι ή μόνη μου παρηγορία, πρόσφερε ή Σούλα ξαφνικά πάλι άπελπισμένη."

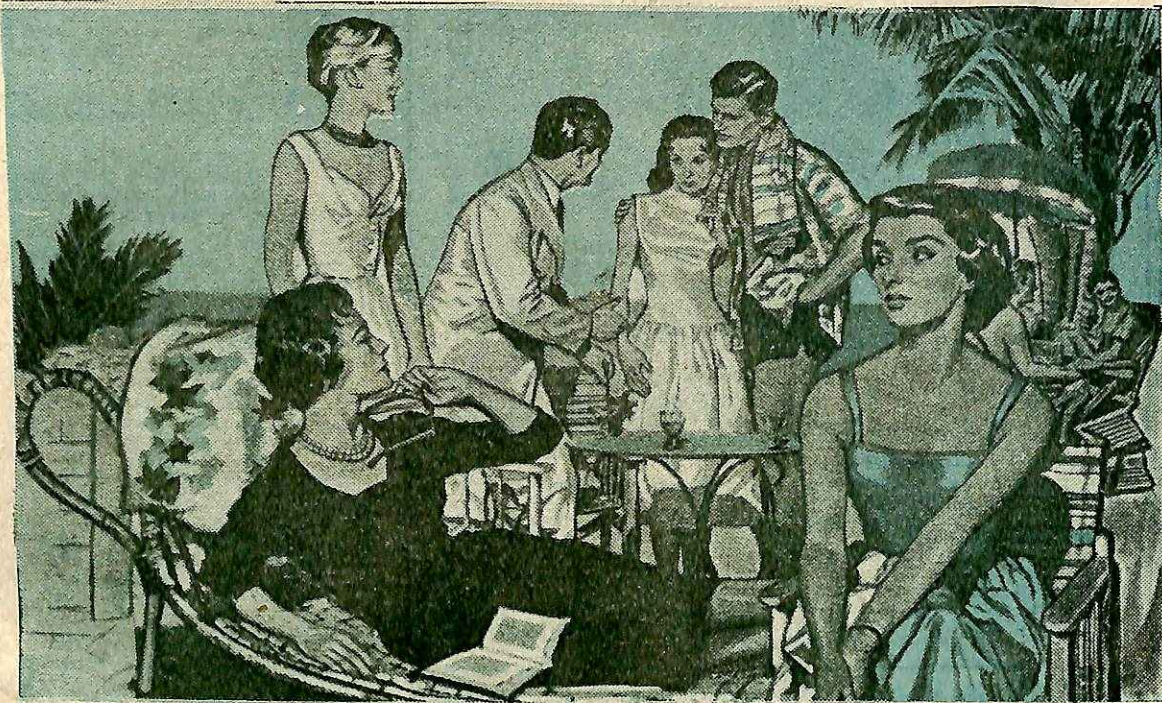
— Όχι εσύ, Σούλα. "Εσύ δεν

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια."

ΓΚΑΦΦΑ

— ... Καί τί κάνει ή κυρία σύζυγός σας;

Νὰ χαρῶν οἱ Ἕλληνες τὴς μαγευτικὲς ἀκρογιαλιές τῆς ὁμορφῆς χώρας τους...

Ἡ Ἑλλάς ἦταν ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο ἓνα ἐξαιρετικὸ ἀδιάρθρωτο χάος. Ἐνὰς ἀναμφισβήτητος παράδεισος, μὲ νοπευτικὸ πρῶτονομιό.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐτακτοποιήθηκε κατὰ Κἀποιὰ διαμόρφωσι τοῦ λαμπροῦ χάους ἀρχίσε νὰ γίνεται, κάποια ἀξιοποίησι τῆς ἑλληνικῆς ὁμορφῆς, κάποια προσπάθεια δημιουργίας τουριστικοῦ πολιτισμοῦ σ' αὐτὴ τὴ χώρα τῶν πρωτογόνων θαυμάτων. Ἀνοίχτηκαν δρόμοι καινούργιοι—αὐτοὶ οἱ περιόψεις Ἀθηνῶν—λαίμαξ πού τὸν συναντᾶμε νὰ φτάνεται σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀττικῆς ἐμφανίζεται ὡς ἐκπληκτικὸς αὐτοκίνητος δρόμος. Ἰσάκι, ὡς μὲ τὸν πῶ καλοῦς εὐρωπαϊκοῦς—διαπλετώνονται αὐτοὶ πού ὑπάρχουν, καὶ παρὰ ἄλλα, ἰδού, οὐκ ἔχοντες, ἐξουσιάζονται μὲ μὲν ὡς κέντρα—ἰδίως στὰ καινούργια πράγματα τῆς θεολογίας—καὶ ἐμφανίζεται ἡ Ἑλλάς ὡς κρᾶτος πού ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει ὅτι ἔχει καθήκον νὰ ἀξιοποιῇ ὅσο ὑπορεῖ πῶς καὶ πῶς καλὰ τὴ φυσικὴ ὁμορφιά, πού τῆς ἔχει χαρίσει τόσο γενναῖα δῶρα ὁ Δημιουργός.

Καὶ τότε βρῆκα ἀφορμὴ νὰ ξεφυτρώσω κ' ἐγὼ. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συστήνω: Εἰμὶ ὁ «Τουριστικὸς Ὀδὸς» τῆς Ἑλλάδος—ἢ, ἂν προτιμᾶτε, ὁ Μπαίντεκερ τῆς ὁμορφῆς. Εἰμὶ, δηλαδή, ἓνας συστηματοποιημένος ἐντυπος ταξιδιόδρομος, πού παρῶν, τὸν περιηγητὴ—εἴτε τὸν ξένο, εἴτε τὸν ντόπιον—καὶ τὸν ὁδηγεῖ σὲ πῶς πῶς νὰ ἀπὶ θὰ εἶναι ὡς κέντρα τοῦ. Καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς ἐρωτᾷ τοῦ Κ. Ντιμπεν ἦταν τόσο φλογερός, ὥστε ἡ καλλιτεχνικὴ καριέρα τῆς Μαριέλλας Κέπης, τῆς νοπευτικῆς ἑαυτῆς μὲ τὰ οὐκ ἔχοντα, πού εἶχε κατακτηθεῖ τὸν νεογοντοπαλῆκαρον, νὰ μὴν καταπνέσει περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ἐξομολογήσεις: Σὲ μὴ μικρὴ ἐκκλησία τὴν προσάγει καὶ σὲ στεγνὸν κύκλο προσκαλεσμένων, τὸ ἐδύλλιο ἐπισφραγίστηκε μὲ τὸν γάμο.

Τὴν ἐπομένην, ἡ φωτογραφία τῶν νεογόνων δημοσιεύεται στὸν ἀγγλικὸ τύπον. Ἐνῶ, ὅμως, ὅταν Ἀγγλία ἡ φωτογραφία αὐτὴ πέρασε σχεδὸν ἀπαρτημένη—γιὰ τὴν ἑλπίδα, βέβαια, καὶ πῶς ἀδυνατίζον νὰ παντρευτοῦν ἓνα πλοῦσιον νεογοντοπαλῆκαρον μ' ἡ νεαρὴ ὁδίστα—στὴν Ἀμερική ἔκανε πάταγο. Στὸ πρόσωπο τῆς ὑποτιθέμενης Μαριέλλας Κέπης, ἀναγνωρίστηκε ἡ οὐγγρικὴ κα-

Ὀδὸς τῆς ὁμορφῆς

Ἑλλάδα ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ χέρια τοῦ ταξιδιῶτη ἓνα ὁλοκληρωμένο δοῦμα νὰ νοπευτικὴ περιήγησι. Ἐνὰ ἔργο, πού βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνες νὰ γνωρίσουν τὴν πατρίδα τους μ' ἓνα σύντομο καὶ συγκρόνητο εὐχάριστο τρόπο. Νὰ μάθουν πῶς ὑπορεῖ νὰ πᾶνε στὰ διάφορα μέρη αὐτῆς τῆς ὁμορφῆς χώρας, τί θὰ δύνῃ ἐκεῖ καὶ πῶς θὰ περάσουν τὸν διαθῆσιμον χρόνον τους. Νὰ χαρῶν τὴς μαγευτικῆς ἀκρογιαλιές, τὰ καταπράσινα

βουνά, τὴς δροσερῆς κοιλάδας. Νὰ γνωρίσουν τὰ ἀρχαῖα καὶ νεώτερα μνημεῖα καὶ τὴς ιστορικῆς τοποθεσίας. Νὰ ἐλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ὁμορφους θούλους καὶ τὴς παραδόσεις πού πλανιόυνται πᾶν ἀπ' αὐτὴ τὴν πανάρχαια νῆ καὶ πᾶν ἀπὸ τὴ νάλαιζα θάλασσα πού τὴν ἀγκαλιάζει. Κι' ἐτοί, ταξιδεύοντας ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μονοπάτια στοὺς σύγχρονους ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους καὶ πᾶν ὅτις γραμμὲς τῶν σιδηροδρόμων, πετώντας μὲ τὸ

Ὁ γάμος τοῦ «κὼλ γκέρλ»

Ἡ πῶς ἐπικίνδυνη ἀνήλικη τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν

Ὁ Χόρς Ντιμπεν, κομψὸ καὶ περιζήτητο νεογοντοπαλῆκαρον 50 ἐτῶν, ἑμπορὸς ἀρχαίων καὶ, ἐπιπλέον, ἰδιοκτήτης δύο νυκτερινῶν κέντρων τοῦ Λονδίνου, ἐρωτεύτηκε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, μὲ μὴ νοπευτικὴν ἑαυτῆς, ἡλικίας μόλις 19 ἐτῶν, πού εἶχε προσληφθῇ ὡς χορεύτρια ἓνα ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ. Καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς ἐρωτᾷ τοῦ Κ. Ντιμπεν ἦταν τόσο φλογερός, ὥστε ἡ καλλιτεχνικὴ καριέρα τῆς Μαριέλλας Κέπης, τῆς νοπευτικῆς ἑαυτῆς μὲ τὰ οὐκ ἔχοντα, πού εἶχε κατακτηθεῖ τὸν νεογοντοπαλῆκαρον, νὰ μὴν καταπνέσει περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ἐξομολογήσεις: Σὲ μὴ μικρὴ ἐκκλησία τὴν προσάγει καὶ σὲ στεγνὸν κύκλο προσκαλεσμένων, τὸ ἐδύλλιο ἐπισφραγίστηκε μὲ τὸν γάμο.

Τὴν ἐπομένην, ἡ φωτογραφία τῶν νεογόνων δημοσιεύεται στὸν ἀγγλικὸ τύπον. Ἐνῶ, ὅμως, ὅταν Ἀγγλία ἡ φωτογραφία αὐτὴ πέρασε σχεδὸν ἀπαρτημένη—γιὰ τὴν ἑλπίδα, βέβαια, καὶ πῶς ἀδυνατίζον νὰ παντρευτοῦν ἓνα πλοῦσιον νεογοντοπαλῆκαρον μ' ἡ νεαρὴ ὁδίστα—στὴν Ἀμερική ἔκανε πάταγο. Στὸ πρόσωπο τῆς ὑποτιθέμενης Μαριέλλας Κέπης, ἀναγνωρίστηκε ἡ οὐγγρικὴ κα-

τανυῆς Μαρία Νοβότνυ, ἄλλοτε κάτοικος τῆς Νέας Ὑόρκης, πού ἡ ἀστυνομία τὴν καταζητοῦσε ἐπὶ μῆνα ἀπὸ μῆνες καὶ πού οἱ ἐφημερίδες τὴν εἶχαν ὀνομάσει: «Ἡ πῶς ἐπικίνδυνη ἀνήλικη τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν»! Πραγματικὰ, ἡ Μαρία Νοβότνυ, ἓνα πλάσμα πού συνδυάζει τὴν ἀγγελικὴν ὁμορφιά μὲ τὴν διαβολικὴν διαστρεφῆ, ὅχι μόνον ἀκούσθη ἀπὸ χρόνια τὸ ἐπανελθῆναι τοῦ «κὼλ γκέρλ», ἀλλὰ καὶ εἶχε καταφέρει, σὲ ἡλικία μόνον 18 χρόνων, νὰ βρεθῇ ἐπικεφαλὴ μίας ὀργανώσεως ἀπὸ συναδέλφους τῆς, εἰσπράττοντας γενναῖα ποσοστὰ ἀπὸ τὴν καθεμιά τους.

Ὅταν ἡ αστυνομία εἰσεβάλῃ στὸ ἀντὶ τοῦ, ἡ Μαρία δὲν βρισκόταν ἐκεῖ καὶ, τελικὰ, κατάρθηκε νὰ ἐξωγῇ καὶ νὰ χαρῶν τὰ ἴχνη τῆς. Τώρα πού τὰ ἴχνη τῆς ἀναβρέθηκαν, εἶναι ἀρὰ γιὰ νὰ διωχθῇ ἡ ἀνήλικη μὲ τὸ ἀμαρτωλὸ παρελθόν. Γιατὶ ἔχει γίνῃ, μὲ τὸν γάμον τῆς, Ἀγγλίδα ὑπόκοος καὶ ὁ σύζυγός της ὁ εὐκατάστατος Κ. Ντιμπεν, δὲν ἔχει καμμία πρόθεσι νὰ τὴν χωρίσῃ, παρ' ὅλο πού πληροφορήθηκε τὰ πάντα γιὰ τὴν παλὰ τῆς δόξιν!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ἀεροπλάνο πᾶν ἀπὸ τὰ πανύψηλα βουνά, ὅπου πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια κατοικοῦσαν οἱ θεοί, ἀκολουθώντας μὲ τὰ σύγχρονα πλοῖα τοὺς ὕνους δρόμους, ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς καὶ, ὑστερὰ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, οἱ ὑπερλοπιερῆδες τοῦ Κανάρι, οἱ σημερινοὶ πολυάσχολοι καὶ κουρασμένοι ἀνθρώποι θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν χωρὶς κόπο τὰ περασμένα καὶ νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι τοὺς ἐνδιαφέρει νὰ τὴν σύγχρονη ζωὴ...

Ἄδεν εἶναι ὁμορφα ὅλα αὐτὰ; Πῶς ὁμορφο εἶναι ὅμως, νομίζω, τὸ ξεφύλλισμα τῶν σελιδῶν μου. Ἐλάτε νὰ κάνουμε ἓναν περίπατο ἀπὸ σελίδα σὲ σελίδα, ἀπὸ ὁμορφιά σὲ ὁμορφιά. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—δηλαδή τὴν ἱστορία τῆς, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς, τὰ ἀξιοθέατά τῆς, τὰ μνημεῖα τῆς, τὴς ἐκκλησίας τῆς. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ξεκινᾶμε γιὰ τὴν Ἀττική: Ἀθῆναι, Φυσικὸ, Φιλοθέη, Μαρούσι, Κηφισιά, ἀριστερὰ διακλάδωσι πρὸς τὴν Βαρυμπόλη, ἰσὰ συνέχισι πρὸς τὸ Καστρί, τὴν Ἐκάλη, δεξιὰ διακλάδωσι πρὸς τὸ Λιόνιστο, ἰσὰ πρὸς τὴν Ἀρσινόη, πρὸς τὸ Μπουνιάτι, κ' ὅπου κ' εἶναι διακλάδωσι δεξιὰ πρὸς τὴν Λίμνη τοῦ Μαραθῶνος, πού ὁρᾷ ὅλη τὴν Ἀττική, καὶ ἰσὰ πρὸς τὸν δρόμον τῆς Μαλακάσσας. Στὰ 34 χιλιόμετρα στοίβουμε δεξιὰ καὶ τραβᾶμε γιὰ τὸ Πολυδέν, ὅπου καὶ γιὰ τὸ Καπανδρόι, ἀπὸ ὅπου μὲ ἓναν ὁμορφὸ ἐλικοεῖδη ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον περνάει μὲσα ἀπὸ πεύκα, φτάνουμε στὸν Κόλαμο. Ἀπὸ κ' εἰς καταπράσινα ἰσὰ πρὸς τὴν παραλία τοῦ Εὐδοίκου, τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, ἡ ἀριστερὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἱερῶντος. Ἀπὸ τὸ Καπανδρόι ἰσὰ πρὸς τὸν ὁμορφὸν Βαρνάβα, τὸ Γραμματικό, τὸ Σοῦλι, φτάνουμε στὸ Μαραθῶνα, κ' ἀπὸ κ' εἰς νύκτωρ σὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν Μάκρη, τὸν Ἅγιον Ἀνδρέα, τὸ Ζούμπερι, τὸ Μάτι, τὴν Ραφήνα, διακλάδωσι ἀριστερὰ—τὸ Πικέρι, τὸ Χαρόβι—ἢ Ἄνω καὶ Κάτω—καὶ τὴν Ἀγία Παρασκευή. Ἄν, τώρα, ἀντὶ νὰ στοίβουμε δεξιὰ γιὰ τὸ Καπανδρόι, τραβᾶμε ἰσὰ, θὰ φτάσουμε στὴ Μαλακάσα, ἀπὸ κ' εἰς τὸ Μῆλο, στὴ Σκάλα, Ὁρμυτι. Μία ἄλλη διαδρομὴ ἐπίσης εἶναι ἀπὸ τὴν Βαρυμπόλη στὴν Δεκελεία, στὴν Καταμιά, στὸν Ἅγιον Μερόκορι, κ' ἀπὸ κ' εἰς τὴν Μαλακάσα. Νὰ τώρα, κ' ἔνας ἄλλος περίπατος: Ἀθῆναι—Μενιδί, κ' ἀπὸ κ' εἰς ἄνοδος πρὸς τὸ βουνὸ τῶν ἐλάτων, τὴν Πάρνηθα—Μετόχι. Ἄγία Τριά, δὲ, τουριστικὸ ξενοδοχεῖον πού λάμπει κάθε νύκτα σὰ στέμμα ἀπὸ φωτεινὰ διαμάντια στὸ πρῆσαν κεφάλι τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐπίσης ἀνεβαίνουμε, μὲσα ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, τὰ Βριλλῆα, τὴν Ὁραγκοκκλησίαν πρὸς τὴν Πεντέλη, ὅπου ἀπὸ τὸ Πανκράτι ἀνυψοῦνται πρὸς τὴν Καισαριανή, κ' ἀπὸ κ' εἰς τὸν Ὑμῆττ πού εἶναι φαλακρός, ὅπου ὁ Γιούλι Μπουνιέρ! Ὑπάρχει τώρα καὶ ἡ παραλιακὴ διαδρομὴ: Ἀθῆναι—Λεωφόρος Συγγρού, δεξιὰ διακλάδωσι πρὸς τὴν Τσιτζίφιες μὲ τὰ μπυζούκια καὶ τὴν Καστέλλα μὲ τὴν ὑπερόχην θέα, ἀριστερὰ πρὸς τὸ Παλιὸ Φάληρον, τὸ Ἑλληνικὸ τὴν Γλυφάδα, τὴν Βούλα, τὸ Καβούρι, τὴν Βουλιαγμένη, τὴν Βασιλική, τὴν Ἀντισσάρι, τὸ Σούνιο πᾶσι κ' ἀπὸ τὸ Μερόκορι. Ἄγία Παρασκευή, Σταυρός, στοίβουμε δεξιὰ: Λίπεσι, Κορυπ, Μασκόπουλο, Κερατέα, Λαύριο, Σούνιο.

Ἄδεν ὅς ἀνέφερα παρὰ τὴν «Ἑνῆς Ἀττικῆς» ὡς ἓνα δεινὸν γὰ τὴν νοπευτικὴν περιήγησι πού σὰς ὑπόσχομαι. Καὶ, καταλαβαίνετε, δὲν εἶναι ἡ μόνη; Ὑπάρχει ἡ Βοιωτία ὑστερὰ ἀπὸ τὸν ἔξοχον Κίθαιον, ὑπάρχει ἡ Θήβη, ἡ Θεσσαλία, ἡ Ἀττωλοκαρνανία, ἡ Ἠπειρος, ἡ Μακεδονία. Ὑπάρχει ἡ Πελοπόννησος τὰ νοτιά... Κι' οὐκ ἔστιν ὑπόκοος ἐνὶ ὧς ὁ πρόθεσις Μπαίντεκερ ἐτοιμὸς νὰ σὰς ἐναγῇ σὲ κάθε θαῦμα τῆς χώρας τῶν θαυμάτων, τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΚΟΡΟΤΔΑΚΙ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη θεατρικὴν ἐπιτυχίαν τῶν Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ—ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΟΥΛΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗΣ : ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ

Ο Κ. ΓΕΝΙΚΟΣ : ΝΤΙΝΟΣ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΙΚΗ : ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ : ΡΙΚΑ ΔΙΑΛΥΝΑ

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ : ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΔΗΣ

ΤΖΟΥ ΓΑΡΜΠΗ

Μουσική—Τραγούδια: ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ, Διονύσιος Φωτογραφία: ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Παραγωγή: ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ—ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ—Δ. ΣΑΡΡΗΣ—Κ. ΨΑΡΡΑΣ

12. ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Τζούλια, κόρη τοῦ Τζέη Κασσῆ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς εταιρείας Χαλῶν, πειράζει σὺν τὸ Γρηγόρη, ἓνα ὑπάλληλον τοῦ πατρὸς τῆς, πού εἶναι ἡγεῖα ἐρωτευμένης μαζί τῆς μὴ δὲν τολμᾷ νὰ τῆς τὸ πῶ. Μὰ παρατηροῦνται καὶ τὸν Κ. Γενικὸν ν' ἀπολαύσῃ τὸ Γρη-

γόρη. Πιστεύοντας ὅμως πῶς ἔχει διατὰ μυστικὰ ἓνα κοκκίνον πακέλλιον, τὸν ἐναποκαίρει στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ. Ἡ Τζούλια, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀποφασίζει νὰ κἀν τὸ Γρηγόρη νὰ πιστέυσῃ πῶς εἶναι ἐρωτευμένη μαζί τῆς. Ἐκεῖνος ὅμως ἀνακαλύπτει πῶς τὸν κοροϊβεῖ καὶ τῆς ἀπαρτίζει ἓνα ἡγὸς κατόπιν.

Μπαίνοντας στὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ βλέποντάς τὸν νὰ κοινοποιεῖται μὲ τὸ Γρηγόρη, ἡ Τζούλια τοῦ λέει:

- Δὲν ἤξερα πῶς ἐνέει συνηγορία μὲ γκόνγκορ!
- Καλημέρα σας, δεσποινίς. Λέει ὁ Γρηγόρης ἀτάραχος.
- Πῶς ἐπιτόσιμα, ὑπομῖται, σπὸν καθένας νὰ μὴ λῆι καλημέρα!

— Σιωπὴ καὶ οἱ δύο. Ἀσπάζετὰ νὰ μὴ μνησθῶν, γιὰτὶ ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἐφάρσεν στὸ ἀπαιρηκτικόν... Καθῆστε... Δὲ μὴ λῆς, Γρηγόρη, πόσο λεφτὰ θέλεις, γιὰ νὰ τὴν τελειώνωμ;

— Ὅριστε:

— Ἀντὶ νὰ τὰ φῶν σὲ νευρολόγους, καλύτερα νὰ τὰ πάρω ἐγώ.

— Ἐδὼ πρῶτον σπαλιάρες καὶ ἡ «κόρη μὲσα» σ' ἐνοήλει:

— Ὡστε ἐτοί: Μὲ κάνει ἀσέβην. Ὅλη ἡ Ἀθήνα κοινοποιεῖται σήμερον ὅτι μὲ δέχονται οἱ ὁδοὶ τοῦ ὑπάλληλου, σου καὶ ἐστὶν τὸ ἀνέχοντα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν καὶ ζητῶ ἱκανοποίησι.

— Κυρίε Γενικέ... ἀρχίζει νὰ λῆν ὁ Γρηγόρης.

— Μὰ δὲ θέλω λεφτά, κυρίε Γενικέ.

— Ἐνὰς ἐκατοστῶν ἑκατὸν νύκτας σου φτάνει:

— Τί νὰ τὴν κάνω ἐκατὸ νύκτας, κυρίε Γενικέ;

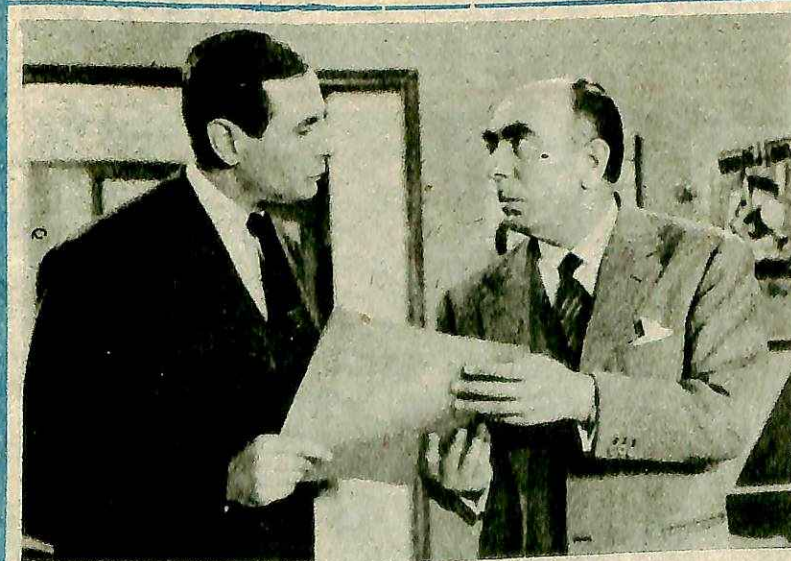
— Εἶσαι καὶ αἰσχροκερδής... Τί νὰ σοῦ κἀν πού μὲ κρατᾷς δεμῆς πρὸς τὸν καλόν... Μὲ ἐκατὸν πενήντα βενετίας.

— Πώς να ξεχάσω, κ. Γενικό;
— Είναι και θεσπίζατος, παρ'ότι η Τζούλια, 'Εκκτόν πενήντα
χίλιδες κι' εξακολουθεί να θυμάται:
— Με όλες τις λεπτομέρειες.
— Ο Γενικός αρπάζει πάνω από το γραφείο του το κόκκινο ντοσιέ.

— 'Ε, αφού είσατε, πώς να το κάνουμε...
— 'Αφού είναι μάγκα, επιβεβαιώνει πάλι η Τζούλια, τότε γιατί ε-
χόσουμε τόσον καιρό στο σπίτι του;
— Γιατί δεν το ήξερα, δεσποινίς... Τώρα το έμαθα...
— Τώρα... Πώς τώρα; ρωτάει ο Τέλης.

— Ο Γενικός, που δεν πιστεύει τ' αϊτιά του φωνάζει το Μανώλη κα
μόλις εκείνος μπαίνει στο γραφείο του δείχνει το κόκκινο ντοσιέ.
— Για πώς μιας Μανώλη, του λέει ο ίδιος ο Γρηγόρης, τί σου είπα
την ημέρα, που σου έδωσα τα τιμολόγια, για να τα παραδώσεις στον
εαύριο Γενικό;

— Αυτό εδώ δε θα το ξεχάσεις; ρωτάει το Γρηγόρη.
— Το ντοσιέ με τα τιμολόγια... 'Οχι το θυμάμαι πολύ καλά, κύ-
ριε Γενικό.
— Σιωπή, που θα με πής τώρα και κλέφτη.
— 'Εγώ δεν είπα τέτοιο πράγμα, κύριε Γενικό.
— Δεν το είπες αλλά μου δίνεις υπηγής... Το κίτταξες είδες πως
υπάρχουν διαφορές στις τιμές, που γραμνούμε στα άσπρια τιμολόγια.
Πολύ θές να καταλάβεις δαμά δής πως τα ίδια τιμολόγια γραμνούνται
με άλλες τιμές στο άσπιο και με άλλες τιμές στο κόκκινο.
— Πώς είπατε; ρωτάει σάν ήλεκτρισμένος ο Γρηγόρης και αρπάζει
το κόκκινο ντοσιέ από τα χέρια του κ. Γενικού. Βρέ... Βρέ, λέει δε-
φυλίζοντας το... Βρέ και να μην το έβρα... Μά εδώ μέσα υπάρχουν
μεγάλες... βουτηγικές, κ. Γενικό. Νά, του φανόγλου οι 35 χιλιάδες
τόνοι. Τους γραμμάσαμε δυο εκατομμύρια έκατο και είπαράβατε δυο
έμισι ακόνισες... Νά και του Διανόπουλου... Και καλά, πως δεν το είχα
πάρεi εγώ μυρωδιά;
— 'Ε... Τί πράγμα; ρωτάει κατάπληκτος ο Γενικός.
— 'Α! ένει ώραία πράγματα αυτό το ντοσιέ... Δηλαδή παρ' όλο
το σεβασμό, που τρέφω στο άτομό σας κ. Γενικό, είσατε μεγάλη
μάγκα...
— Πάω, που θα με πής μάγκα, έμένα!...

— 'Αφού το μελητήσατε από το πρώτο ως το τελευταίο του τιμο-
λόγιου την ημέρα που σ' έδωξε, του λέει η Τζούλια.
— 'Α, όχι... 'Εκείνη την ημέρα δεν πράναθα ούτε να τ' ανοίξω...
— Μας δουλεύεις τώρα; λέει η Τζούλια.
— Θέλετε και αποδείξεις; Νά φωνάξουμε το Μανώλη!

— Δηλαδή να πω άκριτως τί μου είπες;
— Ναί ακριβώς... Πές το...
— 'Πάστα και δώστα σ' αυτόν τον τράγο.
— 'Άσε τη ζωολογία... Τα είχα κυττάξει τα τιμολόγια;
— 'Οχι, δεν είχας προλάβει...

— 'Όστε δεν ήξερες... τραυλίζει ο Γενικός. Καλά πήγαμε, Μα-
κώλη... Δε σε χρειάζομαστε άλλο. Τί θα κάνης τώρα, Γρηγόρη;
— Τώρα θα υποβάλω εγώ τους δρους μου, κύριε Γενικό. Τόσον και-
ρό που ήμουν σεμνος και πειθαρχικός τί κατάλαβα... Λοιπόν, δρος
πρώτος: το «Βρέ, Γρηγόρη, ζών!» κόβεται...

— Νόστιμη είναι... Με πέντε - έξη γραπτούκια ήτην εβδομάδα θα
στούπω...
— Χριστούκια; διαμαρτυρείται η Τζούλια. Θα με δείλεις εσύ;
— 'Οχι, θα σάς παντρευτώ!
— Τί έκανε λέει; ρωτάει ο Γενικός.

— Ο Γρηγόρης βγαίνει από το γραφείο τραγουδώντας:
— 'Εγώ τώρα πάω... πάω... πάω... παπαπαπα...
— Δηλαδή έφερες τί ήμισοτε τόσον καιρό, κύριε Γενικό; ρωτάει η
Τζούλια τον πατέρα της, μόλις μένουι μόνοι... 'Ημισοτε τα κορόιδα
του κορόιδου... 'Ε, λοιπόν, θα τον πάρω...

— Δεκτός αυτός ο δρος σου, δηλώνει ο Γενικός.
— 'Όρος δεύτερος: στο έξης τα ντοσιέ θα είναι όλα άσπρια, κα-
τάλαμα...
— 'Ελα, λέγει, ρωτάει άμυγδαμένα ο Τέλης. Αυτοί είναι οι δροι σου;
— 'Υπάρχει άλλος ένας, λέει ο Γρηγόρης και γυρίζει προς τη
Τζούλια.

— Ακαθάνατοι πως έφτασα πιά σε ηλικία γάμου.
— Και θα πάρω έμένα εσύ; Τσάλι...
— Πώς με είπατε, δεσποινίς; Τσάλι... Πολύ ώραία θα γίνετε η
κυρία Τζούλια Τσάλι... Σκεφτήτε το ψυράμα και το θράσυ περνώ
από το σπίτι και μου δίνετε την απάντησι...

— Θα τον πάρω και θα του ψήσω το μάτι στα γέλη... Θα μου το
πληρώση ακριβώς αυτό το γραπτούκι... Δε θα περάση έτσι...
— 'Ε, λοιπόν, κόρη μου, έχω δή όλους τους γάμους στη ζωή μου.
Γάμους από έρωτα, γάμους από συμφέρον, από συννοκισμό... 'Αλλά
γάμο από γραπτούκι, πρώτη φορά άκούω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνέχεια.

να την ύλοποιούν; ρώτησε ο θράνς.

— Είναι μια Ικανότητα, που την κατέχουν όλοι οι σοφοί των ανωτέρων τάξεων, απάντησε ο Σολάρ. Έκείνος που κατέχει αυτή τη δύναμη, μπορεί να είναι παντογνώστης, χωρίς να έχει ανάγκη να μετακινείται. Ταξιδεύει με το άστρο-κό του σώμα, ενώ το φυσικό σώμα του βυθίζεται σε λήθαργο... Έτσι, οι σοφοί μας μπορούν να παρεκκλίνουν σε συνάντηση, να παίρνουν μέρος σε θρησκευτικές ή άλλες τελετές, να παρακολουθούν επισημονικά πειράματα κλπ., χωρίς να μετακινούνται από τη θέση τους. Ταξιδεύουν μόνο με τη σκέψη τους.

— Και μπορεί κανείς να πάει μ' αυτό τον τρόπο όπου θέλει;

— Και βέβαια.

— Ακόμη και να ταξιδέψει μέσα στο διάστημα;

— Ασφαλώς.

— Ο Ραούλ Φράνς σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Αν είχα αυτή την Ικανότητα, θα μπορούσα να ξαναγυρίσω στη Γη, να επισκεφθώ τους φίλους μου και να τους κάμω να νοιώσουν, ότι βρίσκομαι πραγματικά ανάμεσά τους.

— Δεν υπάρχει τίποτα πια, εύκολο απ' αυτό.

— Στη Γη μιλάμε για φαντάσματα νεκρών, μ' όλο που κανείς δεν τα έχει δει, είπε ο Ραούλ Φράνς. Άλλα δεν ήξερα πως μπορούσαν να υπάρχουν και φαντάσματα ζωντανών.

— Η φωνή της "Αίρην ακούστηκε ξαφνικά.

— Έφυγα χωρίς τη θέλησή του πατέρα μου, που θα είναι πολύ ανήσυχος για μένα, είπε η νέα. Δε θα μπορούσα να γυρίσω για λίγο κοντά του για να τον βεβαιώσω πως ζω;...

— Οι σοφοί, που έχουν αυτή την Ικανότητα κωδικοποιούν χρόνια για να την αποκτήσουν, απάντησε ο Σολάρ. Κι' άλλωστε, δεν έχω το δικαίωμα να φανερώσω σε κανένα αυτό το τρομερό μυστικό... Μπορώ, όμως, να κάμω κάτι άλλο.

— Η "Αίρην στήλωσε με άγνωση τα μάτια της πάνω του.

— Αν αυτή η νέα θαλθή να συγγενιστεί τη σκέψη της στον πατέρα της, θα μπορούσα να του τη μεταδώσω, συνέχισε ο Σολάρ.

— Νομίζω, ότι θα ήταν καλύτερο αν στέλνω ένα μήνυμα στη Γη με τα μηχανήματα που έχουμε μέσα στο διαστημόπλοιο, είπε ο Χάνσεν.

— Εκεί κάτω θ' άμισχουν για μένα.

— Ο Σολάρ έκοψε πως δεν πρόσεξε αυτή τη διακρίση.

— Η μίς "Αλίστρε θέλει να καθυσχέσει τον πατέρα της; ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η Αίρην.

— Θα είμαι στη διάθεσή της όταν το θέλεις, είπε ο Σολάρ.

— Η βασίλισσα είχε καθετί τώρα από το θρόνο της και, πηγαίνοντας καντά στους άστροναύτες, τους περιεργαζόταν με παιδικίστη κηφέλεια. Φαινόταν τώρα πιο ψηλή, μ' όλο που το ανάστημά της δεν ξεπερνούσε το 1 μ. 55 και το λιγνιστικό περπατήμα της της έβιμε μια ξεχωριστή χάρη. Ένω μιλούσε με το Χάνσεν και τους συντρόφους του, τα μάτια της πήγαιναν αδιάκοπα στην "Αίρην. Κάθε φορά που χείλη της άνοιξαν σαν να έβγαζε ήχος, αλλά κανένας ήχος δεν έβγαζε από το στόμα της.

— Στο τέλος, είπε:

— Οι άστροναύτες της Γης θα φιλοξενηθούν στο ανάκτορό μου.

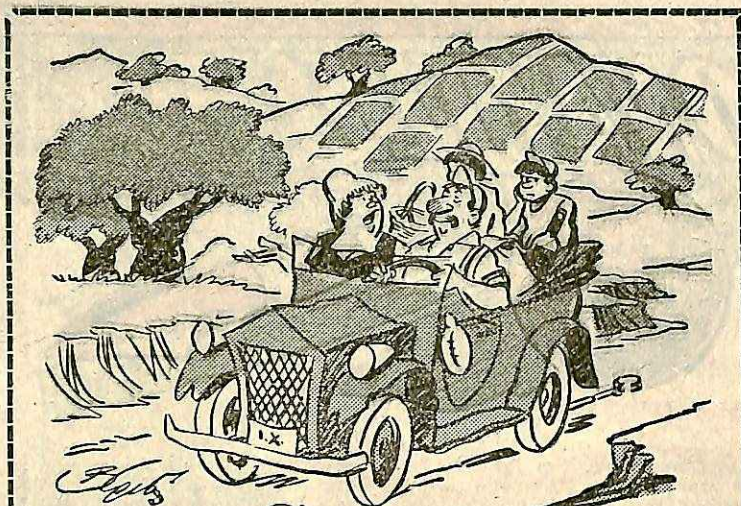
Και, γυρίζοντας στην "Αίρην, τη ρώτησε:

— Θέλετε να γίνετε φίλη μου;

— Η "Αίρην απάντησε, ότι αυτή η φίλια την τιμούσε κι' ότι θα ήταν πάντοτε στη διάθεσή της βασίλισσας.

— Θάθελα να μου μιλήσετε για τη ζωή πάνω στη Γη, συνέχισε η Κούνα. Και νομίζω πως θα είχα να μάθω πολλά πράγματα από σας.

Ξαναγύρισε κατόπι στο θρόνο της. Και, ξαφνικά, αυτός ο θρόνος άνοιξε ν' ανιχνεύεται άγρια, όπως ένα φάντασμα πολλαπλασιασμένο. Κι' ωστόσο, δεν υπήρχαν ούτε σιδερένια δοκάρια, ούτε καλώδια, ούτε

— Καυμένη Τούφωνα, όλο έκδρομη στα Μεσόγεια! Βα-σέθηκα πιά!...

(Του Β. Χριστοδουλίου)

τε τίποτα. Ο δόλοχρυσος θρόνος, με τη βασίλισσα πάνω του, ανυψωνόταν μόνος του, σ' αν τον τραβούσε μια άορατη δύναμη. Χάθηκε σε λίγο πίσω από το ταβάνι της αίθουσας.

Κι' ο Σολάρ επίσης είχε φύγει.

Μερικοί αλλοίκοι πλησίασαν τότε τους άστροναύτες και τους παρακάλεσαν μ' ευγένεια να τους ακολουθήσουν.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΗΣ

Σε μικρή απόσταση από το ανάκτορο βρισκόταν ο ναός του Σύνπαντος. Τον αποτελούσαν έξη τρούλλοι, που ο καθένας τους είχε διαφορετικό χρώμα: άσπρι, κόκκινο, γαλάζιο, πορτοκαλί, πράσινο, μαύρο. Στη μέση, πάνω από τους άλλους, υψωνόταν ένας έβδομος τρούλλος, που είχε χρυσή ορώμα. Κάτω απ' αυτούς τους τρούλλους απλωνόταν ένας λαβύρινθος από στοές, διαδρομές και υπόγειες αίθουσες. Μερικές από τις αίθουσες αυτές βρισκόταν σε βάθος εκατόν τώων μέτρων κι' έδωσαν κανείς σ' αυτές ακολουθώντας κυκλικές σκάλες, που περινούσαν πάνω από αβύσσους.

Οι αίθουσες αυτές είχαν παράξενα σχήματα, σ' αν είχαν σχεδιασθή από έναν τρελλό αρχιτέκτονα, που ήθελε να παραστήσει τον ταχυδακτυλουργό, υπερδυνάμεις τους νόμους της γεωμετρίας και της μηχανικής. Το ίδιο αλλόκοτες ήταν οι παραστάσεις, που βρισκόταν στους τοίχους τους.

Εκείνοι, που ξαναγούσαν τους άστροναύτες της «Νέας Άτλαντίδος», τους είχαν πη, ότι πάνω σ' αυτούς τους τοίχους θα μπορούσαν να διαβάσουν όλα τα μυστικά της διαδραστικής, το παρελθόν, των κοσμογονιών, τα πεπρωμένα τους, πλανητών και τ' ο συντροφί του.

Ο Χάνσεν κι' οι σύντροφοί του γυρίζαν τώρα από ημέρες μέσα σ' αυτής τις αίθουσες, σταιματούσαν αυτές τις σκέψεις και προσπαθούσαν να μαντέψουν το μυστικό νόημα του.

Άλλα, η προσπάθειά τους ήταν ήταν μάταια. Άν κάποτε νόμιζαν πως έβλεπαν κάποιο φως, δέχονταν πως προχωρούσαν σ' έναν ήμερο σχήμα, βυθίζονταν και πάλι μέσα στο σκοτάδι. Κι' ωστόσο, λι μέσα στο σκοτάδι. Κι' ωστόσο, δεν τους έλειπε η καλή διάθεση, οι πολλές φορές, συνηθίζονταν σ' αυτή την προσπάθεια, ανταλλάσσοντας τις σκέψεις τους και συζητώντας τα συμπεράσματά τους. Άλλα δεν άγοούσαν να καταλάβουν, ότι δεν άγοούσαν. Υπήρχε πάντα μια αίσθηση, ότι κάποιος, κάποιος που τους έβλεπε κι' αν έβλεπαν, δεν κατέφεραν να βρύν ποιά ή τί ήταν αυτό το πράγμα.

Ο Μπίλ Σέντον βρισκόταν πιά απογοητευμένος απ' όλους.

— Νομίζω πως μάς έφεραν εδώ για να μάς κοροϊδέσουν, είπε μια μέρα.

— Άδικα σπάσαμε το μυαλό μας μ' αυτές τις λέξεις κι' αυτές τα σχήματα... Κι' άλλωστε,

γιατί πρέπει να μάς ενδιαφέρουν οι θεωρίες των σοφών της Άφροδίτης για την προέλευση και τους νόμους του Σύνπαντος; Άς τις κηφίσουν για τον εαυτό τους αυτές τις θεωρίες! Σε μάς είναι άχρηστες.

— Κάνεις λάθος, απάντησε ο Χάνσεν. Έχουμε χρέος να τις μελετήσουμε στη Γη, αν, φυσικά, μπορούμε να τις αντιληφθούμε.

— Πιστεύεις, λοιπόν, ότι θα ξαναγυρίσω στη Γη; ρώτησε ειρωνικά ο Σέντον.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Χάνσεν με συλλογισμένο ύφος. Άλλα κι' αν ακόμη δεν έπρόκειτο να ξαναγυρίσω στη Γη, θα ήταν ενδιαφέρον να τις μάθουμε... Ίσως να βρούμε σ' αυτές την απάντηση σε πολλές άπορίες μας. Όλα δείχνουν ότι οι κάτοικοι της Άφροδίτης ξέρουν πολύ περισσότερα από μάς.

Εκείνη τη στιγμή, μια φωνή γέμισε την αίθουσα:

— Ανόρωτε της Γης, δε μπορείτε να καταλάβετε παρά μόνο με λέξεις, είπε αυτή η φωνή. Αυτές αποτλούν το μεγάλο όπλο σου, αλλά και τη μεγάλη αδυναμία σου. Γιατί οι λέξεις νεκρώνουν το νόημα που βρίσκεται μέσα σ' αυτές.

Άλλα, είσαι ακόμη ένα παιδί, που μαθαίνεις παίζοντας. Το παιχνίδι σου είναι οι λέξεις, που δημιουργείς και που σ' κάνουν προφήτο γι' αυτές. Κάθε μέρα έπινοεις καινούργιες και στο τέλος, ως καταποντιστής μέσα σ' αυτές, γιατί κομμάτι δεν έβλεπες περισσότερο από τις άλλες. Όλες θέλουν να πούν το ίδιο πράγμα, χωρίς, όμως, να κατορθώνουν να το εκφράσουν. Τα σχήματα είναι η γλώσσα του σύνπαντος. Πότε, λοιπόν, θα μωρέσεις να έσοικιαθείς μ' αυτά;

Μέσα στην αίθουσα δε βρισκόταν κανένας άλλος εκτός από τους άστροναύτες.

Από πού, λοιπόν, έβγαίνει αυτή η φωνή; Από την κορυφή του τρούλλου, που υψωνόταν πάνω από τα κεφάλια τους; Ή από το άστρο-πτερό πάτωμα, όπου πατούσαν; Ή από τους τοίχους, που υψωνόταν γύρω τους;...

Η φωνή αυτή έρχόταν από παντού κι' από πουθενά. Ήταν σαν τ' ίδια τα σχήματα να μιλούσαν.

Επακούούσαν μια βαθειά σιωπή. Οι άστροναύτες είχαν άπολη-θωθή στις θέσεις τους και συζητούσαν κι' αυτή ακόμη την άνοητή τους. Οι ξανακούσαν, άραγε, αυτή τη φωνή;

Σε λίγο, ο ήχος της έφτασε και πάλι σ' αυτές τις θέσεις:

— Σταθίκατε ανίκανοι να καταλάβετε αυτά τα σχήματα, που θα σας έλεγαν πολύ περισσότερα απ' όλα τα βιβλία του κόσμου. Για να καταλάβετε σ' αν γοιάζονται λέξεις, που να προσοριοίζονται στα βρια και τις δυνατότητες του μυαλού σας... Αυτές τις λέξεις θα προσπαθήσω να τις βρώ για σας.

«Αν η γλώση δίνει τη σοφία, η πηγή της σοφίας είναι το ίδιο το σύμπαν, που το καταλαβαίνουμε έρχόμενοι σ' άμεση έπικοινωνία μ' αυτό. Κάθε τι που μαθαίνει ο άνθρωπος, δεν είναι παρά μια άνταύγεια των δυνάμεων, που δημιουργήσαν τον κόσμο. Ο άρολογισμός που φτιάχνει ένα ρολόγι, εργάζεται πάνω σε μια ιδέα ή ένα σχέδιο, που το έχει από πριν και που ανταποκρίνεται στο σκοπό του επιτιώκει. Λύνοντας αυτό το ρολόγι, μπορούμε να βρούμε την ιδέα που πρωτοστάτησε στην κατασκευή του.

«Όμοια είναι κι' η θέση του ανθρώπου μπροστά στη δημιουργική σοφία. Αυτή η σοφία προήλθε από τη γέννηση του κόσμου. Ήταν το σχέδιο του κόσμου, που ξεκίνησε από τη φωτιά. Αυτή είναι η ουσία του σύμπαντος, το μέσο της έκδηλώς του κι' η απαραίτητη προϋπόθεση για την εξέλιξη και τη ζωή του. Αυτή η πρωταρχική φωτιά, που βρίσκεται κρυμμένη μέσα σε κάθε πράγμα, είναι άορατη.

«Η φλόγα, ο καπνός από το φως αποτελούν άτελες έκδηλώς της. Το πρωταρχικό κι' άορατο αυτό πύρ είναι ο φλογερός δρεμένος από τον οποίο το πνεύμα κατέρχεται μέσα στην ύλη για να τη ζωογονήσει και να της δώσει μορφή και το φωτεινό μονοπάτι, που ακολουθεί η ύλη, για ν' ανεβεί και πάλι στο πνεύμα, να ξανασημίσει μέσα της.

«Σ' αυτές τις δύο κινήσεις εκ των άνω προς τα κάτω και εκ των κάτω προς τα άνω, συνοψίζεται ολόκληρη η ιστορία του πλανητικού μας συστήματος. Με τη φωτιά ή ύλη άποκαί ψυχή. Υπάρχει ψυχή μέσα στη φωτιά και φωτιά μέσα στην ψυχή.

«Αυτή η φωτιά είναι η πόρτα, που μάς επιτρέπει να μπούμε από την έπιφάνεια στο έσωτερικό των πραγμάτων. Όταν παρατηρούμε ένα αντικείμενο που καίγεται, βλέπουμε δύο πράγματα, τον καπνό και το φως. Άλλα βλέπουμε πραγματικά το φως; Το νομίζουμε, άλλ' αυτό δεν είναι σωστό. Βλέπουμε σ' αυτά στερεά, ύλη ή αέρια, που λούζονται μέσα στο φως. Δε βλέπουμε, όμως, το ίδιο το φως.

«Το φυσικό φως, λοιπόν, είναι στην πραγματικότητα άορατο. Πηγαίνοντας από τη φλόγα στο φως, μπαίνουμε στο αέθριο και το πνευματικό. Το αντίθετο συμβαίνει με τον καπνό. Όταν ένα αντικείμενο καίγεται, παρακολουθούμε το πέρασμά του από το υλικό στο πνευματικό, που παράγει το φως. Άλλα αυτό το πέρασμα πληρώνεται με το σκοτεινό καπνό.

«Με τον καπνό η φωτιά φυλακίζεται ένα πνευματικό στοιχείο μέσα στην ύλη. Τίποτα δε γεννιέται μεμονωμένο. Κάθε πρόδος πληρώνεται με ανάλογο και αντίστροφο έπιστοδορμήση. Εκεί που γεννιέται το φως, γεννιούνται επίσης και τα σκοτάδια.

«Ο αέρας γεννήθηκε από τη φωτιά που μεταβλήθηκε σε καπνό, που κι' αυτός εξαερρώθηκε με τη σειρά του. Το νερό γεννήθηκε από τον αέρα που υδροποιήθηκε και το έδαφος των πλανητών από το νερό, που στερεοποιήθηκε. Το πλανητικό μας σύστημα ξεκίνησε από το νεφέλοειδές του Κρόνου, που δεν είχε καμιά σχέση με τον πλανήτη που βλέπουμε σήμερα. Αυτό το νεφέλοειδές ήταν η πρώτη μορφή του κόσμου, όπου ζούμε. Μπορούμε να το φαντασθούμε σ' αν μια πλώρια μέσα στο θερμόπλοιο, που δεν άντανα-κλούσε γύρω της καμιά ακτινοβολία. Το νεφέλοειδές αυτό είχε σχήμα σφαίρας που η ακτίνα της έκτειναν από το σημείο "Ηλιο ως τον Κρόνο. Άλλα κανένα άστρο δεν έλαμπε μέσα στο πυκνό σκοτάδι του, καμιά λάμψη δεν έβγαζε απ' αυτό. Στο έσωτερικό του, όμως, εργάζονταν ακάταπαστα οι δυνάμεις της ζωής, που ζητούσαν τον τρόπο να έκδηλωθούν και προσκαλούσαν ανατριχίλες στην έπιφάνειά του. Οι δυνάμεις της ζωής ήταν το πνεύμα που προσπαθούσε να δώσει μορφή στην ύλη. Οι δυνάμεις αυτές ή "Αρχές ήταν δυτα ποσο-κόμεν' από προηγούμενες κοσμικές έξελξεις και που είχαν παραμείνει

άδρανη για χιλιετηρίδες χιλιετηρίδων, περιμένοντας τη στιγμή για ν' άναντηνθούν.

Στο σημείο αυτό, ο Χάνσεν τάλμισε να διατυπώσει μια έρώτηση:

— Αφού η ζωή προέκυψε από το νεφέλοειδές του Κρόνου, πως είναι δυνατόν να υπήρχε πριν απ' αυτό;

— Νήπια της Γης! απάντησε ο άορατος συνομιλητής του. Δε θα μπορούσατε ποτέ, λοιπόν, να έσοικιαθείτε με την έννοια του χρόνου; Όταν οι έπιστήμονες σας μελετούν την εξέλιξη του πλανητικού μας συστήματος, δε μπορούν να καταλάβουν, ότι το πολύ-πολύ που είναι δυνατόν να μάθουν είναι η ιστορία της σημερινής μορφής του. Πριν απ' αυτό, όμως, υπήρξαν άνορηθιματα άλλα.

«Η ζωή δεν άρχισε από τη Γη ή την Άφροδίτη, όπως δεν άρχισε ούτε από τον "Ηλιο ή τον Κρόνο. Υπήρχε πάντοτε και θα εξακολουθήσει να υπάρχει κι' όταν η σημερινή μορφή του κόσμου θα έχει άλλες έννοιες. Δεν προέκυψε, λοιπόν, η ζωή από το νεφέλοειδές του Κρόνου, άλλα το νεφέλοειδές του Κρόνου ήταν μια από τις έκδηλώς της ζωής του Σύνπαντος μέσα σε ώρισμένο χρόνο κι' ώρισμένη περιοχή του διαστήματος. Όταν μιλάμε για περίοδο πλανητικής εξέλιξης, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι κάθε μια άπλώνεται σε έκτατο-μύρια έκτατομύριων χρόνια.

«Άλλ' ο χρόνος του Σύνπαντος δε μετρείται με καμιά μονάδα. Οι μονάδες μετρήσεως, που έπινοήσαν οι έπιστήμονες χρησιμοπούν μόνο για να ποσοποιήσουν τα τακτοποιήσιμα τα πράγματα μέσα στο φως ή μυαλό μας, άλλα δε μπορούν να μετρήσουν τον άπειρο και αλάνο χρόνο.

«Οι ανατριχίλες, που διέτρεχαν την έπιφάνεια του νεφέλοειδούς του Κρόνου—συνέχισε—δεν ήταν παρά μια προσπάθεια αυτής της μάζας της θερμότητας για ν' άπορροφήση τη δημιουργική πνοή του Σύνπαντος, που θα της επέτρεπε ν' άποκτήσει δική της ζωή. Όμοια μ' έναν πελώριο ζωντανό οργανισμό, το νεφέλοειδές του Κρόνου, είχε τη δική του άναπνοή. Σε κάθε έστινοή, το πνεύμα του Κόσμου εισχωρούσε στους κόλπους του και μετέβαλλε τη σκοτεινή θερμότητα σε δημιουργικό και πλαστικό φως.

«Έτσι, η σκοτεινή νύχτα του Κρόνου πλησίαζε στο τέμα της. Χιλιόδες χιλιόδες έτών συνεχίστηκε αυτός ο κοσμικός κυκλός. Μέσα στο νεφέλοειδ του Κρόνου συγκεντρώνονταν το κρύο με τη θερμότητα κι' άναπνέονταν διαρκώς πελώριες άστροπτες, που ξερχίζαν τα πυκνά σκοτάδια. Δεν υπήρχε τότε καμιά μωνή για να μετρήσει ο χρόνος. Έτσι, κάποτε, στη θέση του σκοτεινού νεφέλοειδούς ύψώθηκε ένα άδολαμπρο άστρο. Αυτός ήταν ο πρώτος "Ηλιος, που άπλωνόταν από το σημείο "Ηλιο ως το Δία. Το φως είχε κατανικήσει τελικά τα σκοτάδια κι' είχε ξαναζωντανέψει τη νεκρή και σκοτεινή ύλη.

«Άλλ' αυτό το ξαναζωντανέμα είχε τα κατάλοιπά του, τη στάχτη του. Κάθε τι, που καίγεται, άφίνει υπολείμματα, που δε μπορούν να καούν. Αυτή η στάχτη του "Ηλιου ήταν οι πλανήτες, που έκσφενδονίστηκαν μέσα στο διάστημα... Πρώτος στη σειρά ήταν ο Κρόνος, που σχημάτισε ένα δοκτύλιο γύρω στο άστρο της ημέρας. Αυτός ο δοκτύλιος αποτελέσθηκε από τους καπνούς κι' άλλα μύρια άκαυστης ύλης, που έκτινάζονταν από τον "Ηλιο. Πελώριος στην άρχη, μικραίνε όλοένα, ώπου έγινε ο σημερινός Κρόνος με το δοκτύλιο δοκτύλιο του. Μια άλλη μάζα σχημάτισε τη Γη—Άφροδίτη. Οι δύο πλανήτες ήταν έλλοτε ένωμένοι, άλλα ένας κοσμικός τυφώνας τους χώρισε σ' αυτά. Από τη Γη άποχωρίστηκε άργότερα η Σελήνη. Ταυτόχρονα με τη Γη—Άφροδίτη έκσφενδονίστηκαν κι' οι άλλοι πλανήτες.

Αυτή η κοσμογονική θεωρία φάνηκε πολύ πρωτότυπη στους άστροναύτες. Άλλα, σιγά-σιγά, μια ά-

πορία γεννήθηκε μέσα στο μυαλό του. Κι' αυτή την άπορία την έξεφρασε ο Χάνσεν με τα ακόλουθα λόγια:

«Αν οι πλανήτες είναι η στάχτη του "Ηλιου, έπρε, τότε το άστρο της ημέρας, αφού ο καύσις συνεχίζονται ακάταπαστα πάνω σ' αυτό, άπρεπε να έκσφενδονίση διαρκώς νέους, ώπου να διαλυθή. Κι' ωστόσο, εκτός από τους γνωστούς πλανήτες, δεν έκσφενδονίστηκε κανένας καινούργιος ως σήμερα.

«Η σκέψη του ανθρώπου της Γης είναι υποδουλωμένη στους άριθμούς, απάντησε ο συνομιλητής του. Η έκσφενδονίση των πλανητών, που ξερομε, έγινε μέσα σε χιλιόδες χιλιόδων χρόνια. Ήταν η πρώτη φάση της δημιουργίας. Αυτή τη φάση θα την ακολουθήσουν κι' άλλες, που κανείς δε μπορεί να πη πότε θάρη η ώρα τους. Για το σύμπαν δεν υπάρχει χτές, σήμερα κι' αύριο. Όταν δούμε τα πέραματά με τα μέτρα μας, πρέπει να βγάλουμε το συμπέρασμα, ότι ο "Ηλιος σταμάτησε να έκσφενδονίση πλανήτες. Άλλ' αυτό δεν είναι σωστό. Μέσα στο σύμπαν, οι υπολογισμοί μας καταντούν φτωχοί και χωρίς αξία. Ότι δεν έγινε χτές, θα γίνει αύριο.

«Το πλανητικό μας σύστημα θα πλουτισθή και μ' άλλους πλανήτες;

— Αυτός είναι ο νόμος των άστρον. Κάθενα τους κλείνει έναν άκαυστο φωτιά. Οι καύσεις, που γίνονται σ' αυτούς, άφίνουν τα κατάλοιπά τους, που είναι η στάχτη κι' ο καπνός. Αυτά τα κατάλοιπα, έκσφενδονίζόμενα σε μεγάλες άποστάσεις, συμπυκνώνονται και ψύχονται βαθμιαία για να σχηματίσουν τους πλανήτες. Δεν υπάρχει νεφέλοειδές χωρίς ήλιους. Δεν υπάρχει ήλιος χωρίς πλανήτες. Ο άριθμός αυτών των πλανητών δεν είναι σταθερός, άλλ' αυξάνει συνεχώς. Το ίδιο θα γίνει και με το δικό μας "Ηλιο. Κι' αυτές έπίσης θα κομματιάζονται άδίακοπα, ώπου θα καταντήση ανίκανος να ζωογο-

νήσει τα παιδιά, που βγήκαν απ' αυτόν.

— Και τότε;

— Η ζωή θα εξαφανισθή από τους πλανήτες.

Αυτό θα είναι το τέλος του συστήματός μας, είπε ο Χάνσεν. Όχι, απάντησε ο συνομιλητής του. Θα είναι μόνο ένας προσωρινός ύπνος του. Άλλ' οι ήπιοι του κόσμου δε μετριούνται με τα ανθρώπινα μέτρα. Αυτός ο ύπνος μπορεί να κρατήσει έκτατομύρια έκτατομύριων χρόνια.

— Κι' έπειτα;

— Το πνεύμα θα ξαναζωντανέψει κάποτε την ύλη. Θα έρθει στιγμή, που οι σκορπισμένοι πλανήτες θα συγκρουστούν μεταξύ τους. Θα δημιουργηθή τότε μια μάζα θερμότητας, από την οποία θα προκύψη ένας καινούργιος "Ηλιος. Απ' αυτό θα έκσφενδονισθούν νέοι πλανήτες κι' η ζωή θα ξαναρχισί... Μέσα στο σύμπαν δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των άστρον και των πλανητών. Τα άστρον είναι η έξαερω-θείσα ύλη των πλανητών κι' οι πλανήτες η συμπυκνωθείσα ύλη των άστρον.

Έτακούθησε μια καινούργια σιωπή. Έπειτα η μυστηριώδης φωνή άκούστηκε και πάλι:

— Η δημιουργία ξεκίνησε από τη μονάδα. Η κίνησι είναι το μέσο με το οποίο η δημιουργία πραγματοποιείται κι' ο άριθμός το άποτέλεσμά της. Έκείνο που άποκαλούμε τέλος, δεν είναι το ξαναγύρισμα όλων των πραγμάτων στη μονάδα. Όλες οι δυνάμεις, που άποτελούν το σύμπαν είναι σε θέση να μετασχηματισθούν οι μόν σ' αν τις δέ. Κάθε τι που ζή, δηλαδή κάθε τι που υπάρχει, έχει την προέλευσή του στην ίδια άρχη, που βρίσκεται σε κατάσταση άενας άλλαγής και εξέλιξης.

Υπάρχει, λοιπόν, συγγένεια και άμοιβαία άλληλεπίδρασι ανάμεσα σ' όλα τα πράγματα που άποτελούν το σύμπαν, αφού όλα έκπηγάζουν από την ίδια άρχη. Η άνεξάντλητη ποικιλία που άντικρύζον

τα μάτια μας μάς έξεγείλει. Κάτω απ' αυτή την ποικιλία, όμως, κρύβεται η άρχική αίτια, που είναι παντού και πάντοτε η ίδια. Έτσι, όλα τα φαινόμενα δεν είναι παρά μορφές, με τις οποίες έκδηλώνεται η άρχική και μοναδική δύναμη. Έχομε, λοιπόν, από το ένα μέρος την ουσία, που είναι άσφαρη κι' άναλλοίωτη, κι' από τ' άλλο μέρος τα φαινόμενα, που άλλαζονται διαρκώς.

«Όπως η άρχική αίτια είναι μία, έτσι κι' η άληθεια είναι μία, όταν δεν έβρη κανείς να τη χρησιμοποιήσει, και, αντί να θερμάσει και να φωτισί. Γι' αυτό, η άληθεια δε μπορεί να γίνει κοινό κτήμα όλων. Σε κάθε άνθρωπο ταιριάζει μια ώρισμένη μορφή άληθείας, που έξαρτάται από το βαθμό της διανοήσεως και ψυχικής του εξέλιξης. Καθένας, λοιπόν, πρέπει ν' αναζητή και να βρική μόνος του την άληθεια. Η άληθεια, που δίδασκεται, καταντά άνοη και νεκρή.

«Έκτονος της σκόνης—κατέληξε ο σοφός καθοδηγητής—δε βλέπετε υπήρχε από κάθε άιωνιότητα. Σ' αν φως που καταντάει το σύμπαν βρίσκονται τα πρότυπα όλων των όντων. Τα σκοτάδια είναι οι υλικές κόμους, που άποτελεί μια άνοη είκόνα του πνευματικού... Κι' αυτές, άκουσε και κατάλαβε. Βλέπετε τους έπιτα πλανήτες, που άντιστοιχούν στις έπιτα σφαίρες της ζωής; Άναμυστα απ' αυτές συντελείται η κάθοδος των ψυχών στην ύλη κι' η άνοδος τους στο Πύρ-Άρχη. Οι έπιτα σφαίρες είναι οι έπιτα άκτινες του Λόγου, που κλείνουν το βαθύτερο νόημα της ζωής.

«Η άοχη Σελήνη, με το άινιγματικό χαμόγέλο και το άσημνό δρέπνο, έφορεύει στις γεννήσεις και στους θάνατους. Άποπαρά τις ψυχές από τα σώματα και τις τραβεί κοντά της. Ο Έρμης κινεί το δρόμο στις κατερχόμενες και άνερχόμενες ψυχές με το χρυσό κηρύκειό του, που συμβολίζει την έπιστήμη.

«Η Άφροδίτη κρατεί το κάτοπτρο της άγάπης, όπου οι ψυχές άναγνωρίζουν η μία την άλλη. Πάνω απ' αυτήν, ο "Ηλιος υψώνει το θριαμβικό πυρσό της άιωνίας έμορφίας. Ο Άρης κραδώνει τη ρομφαία της δικαιοσύνης. Ο Ζεύς κρατεί το σκήπτρο της εξουσίας. Και στην έσχάτη του κόσμου, ο Κρόνος σφίγγει στα χείρα του τη σφαίρα της παγκόσμιας σοφίας. Τα άληθινα όνοματά των έπιτα σφαιρών είναι: άγάπη, δικαιοσύνη, έμορφία, δύναμη, έπιστήμη, άθανασία, σοφία. Και τώρα να τα δύο μεγάλα κλειδιά της γνώσεως. Το πρώτο είναι: «Το έσωτερικό των πραγμάτων είναι όπως και το έσωτερικό τους, το μεγάλο όπως και το μικρό, το έπάνω όπως και το κάτω. Δεν υπάρχει παρά ένας μόν νόμος κι' ένας μόνος είναι ο "Αρχιτέκτονας, που κανονίζει τα πάντα». Και να ο δεύτερος: «Οι άνθρωποι είναι άνθρωποι θεοί κι' οι θεοί άάνατοι άνθρωποι». Εύχρηστος είναι ο κανόνας να καταλάβει αυτά τα λόγια, γιατί κατέχει το κλειδί όλων των πραγμάτων.

«Η μυστηριώδης φωνή δεν έπρε τίποτ άλλο. Άλλ' από κείνη τη στιγμή, τα σύμβολα που υπήρχαν στους τοίχους φωτίστηκαν μ' ένα καινούργιο φως. Οι άστροναύτες, αν δεν τα καταλαβαίνουν όλοένα, κατέφεραν, όμως, μελετώντας τις παραστάσεις τους, να συλλαβίσουν τα μυστικά του σύμπαντος. Αυτά τα σύμβολα είχαν άποκτήσει τώρα ένα νόημα.

Η ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο Τζος Άλνιστερ ζούσε στη γέννηση άγανίας. Τα άλληλα μινύματα της «Νέας Άτλαντίδος» είχαν ξαναζωντανέψει τις έλπίδες του. Η κόρη του, σο κι' αν βρισκόταν μακριά, ζούσε. Αυτό ήταν άναμφισβήτητο.

Θα την ξαναβλέπε; Δεν τολμούσε να κημ στην έαυτού του αυτή την έρώτηση. Για τη στιγμή, το ότι ζούσε, που ήταν άσέκτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Η συνέχεια...

ΜΕΝΤΩΡ

Όπως θέλεις...
έτσι και εφέτος
μυδρούνιζο χρώμα
χωρίς έγκαύματα

μόνον με
COPPERTONE
MIAMI - FLORIDA U. S. A.

Μια πλήρης σειρά άντηλιακών προϊόντων
κατάλληλα δια κάθε τύπον έπιδερμίδος

Και' μια άρωτοτυπία:

Άγοράζοντας ένα προϊόν COPPERTONE ζητήσατε την
περίφημη Τσάνη μάνιου COPPERTONE ΜΟΝΟΝ με 20 δρχ.

ZAN: Τί ωραία θέα από τη ζωή... Είσαι εύτυχισμένη, πλούσια...
ANNA: Έχω καταλάβει ότι το χρήμα δεν είναι η εύτυχια. Ύπαρχουν κι άλλες εύτυχίες, που έχω δεν τις ξέρω ακόμη..

Τὴν Τὸν ἑρῶτα

✱ ✱

29

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο τύφος και ο παρά-
τυχος: δύο ασθένειες
του καλοκαιριού

Προσέχετε τα ακάθαρτα νερά

Ο βακίλλος του τύφου—γνώστος ως βακίλλος του "Εμπερ"—είσχωρει στον οργανισμό μας με τρεις τρόπους: με τα ακάθαρτα χέρια, με το ακάθαρτο νερό και με τις μύγες.

Οι συστάσεις που κάνουν οι ιατροί είναι οι εξής: Ο δάσκαλος στα παιδιά να πλένει τα χέρια τους πριν από το φαγητό και να μην πίνει από το φαγητό εάν είναι ποτέ περιττές. Ο βακίλλος του τύφου βρίσκεται παντού. Γι' αυτό, όταν τα χέρια είναι ακάθαρτα, μπορεί να περάσει απ' αυτά στις τροφές κι' απ' αυτές στο πεπτικό μας σύστημα.

Ο βακίλλος του τύφου μπορεί επίσης να εισχωρήσει στο σώμα μας με το ακάθαρτο νερό. Στις άρχες του αιώνα ως μια τρομακτική επιδημία τύφου ξεσπάσε στη Λυών. Στο τέλος, ανακαλύφθηκε ότι μια ύποπτος έβγαίνε κατά λάθος σ' ένα από τους ά-
γωγους του νερού.

Μολυσμένο μπορεί να είναι επίσης το νερό των πηγαδιών, των λιμνών, των ποταμών, καθώς και ωρισμένων πηγών. Ο κίνδυνος από το νερό είναι πιο μεγάλος το καλοκαίρι, για το λόγο ότι η ζέση ευνοεί την ανάπτυξη διαφόρων μικροοργανισμών. Γι' αυτό, όταν πηγαίνετε σε μια έκδοση ή σ' ένα ταξίδι κτλ. δεν πρέπει να πίνετε νερό παρά μόνο αφού βεβαιωθείτε ότι είναι καθαρό. Η συνήθεια ιδίως που έχουν πολλοί άνθρωποι, όταν βρίσκονται στην έ-
ξοχή, να πίνουν νερό από την πω-
τή πηγή ή το ποτό πηγάδι που θα βρουν μπροστά τους είναι πολ-
λά κακή.

Οι μύγες, τέλος, μπορεί να με-
ταδώσουν τους βακίλλους του τύ-
φου στις τροφές, στα σκεύη της
κουζίνας, στα χέρια, στα ένδυμα-
τα κτλ.

Αλλά και ωρισμένοι άνθρωποι
μπορεί να είναι φορείς του βακίλ-
λου του τύφου χωρίς να το ξέρουν.
Οι άνθρωποι αυτοί, δηλαδή, λό-
γω της μεγάλης άνοχης τους,
παθαίνουν τύφο «του παδαριού».
Αισθάνονται για μερικές ημέρες
μια μικρή καχεξία, έχουν λίγο πυ-
ρετό κι' έπειτα γίνονται καλά, χω-
ρίς να βρεθούν στην ανάγκη να
πέσουν στο κρεβάτι. Αυτό δεν
εμπόδιζε, όμως, να είναι φορείς
του βακίλλου του τύφου για πολ-
λές εβδομάδες.

Ο τύφος ήταν άλλοτε τρομα-
κτική ασθένεια. Το 1915, ξεσπά-
σε με τόσο όρμη ανάμεσα στα
στρατεύματα, που πολεμούσαν
στο δυτικό μέτωπο, ώστε λίγο έ-
λειψε να σταματήσει ο πόλεμος,
λόγω των μεγάλων φθορών τόσο
μεταξύ των Γάλλων, όσο και με-
ταξύ των Γερμανών.

Την εποχή εκείνη άκοιθός, ο

Γάλλος καθηγητής Βενσάν ανακά-
λυψε το περίφημο έμβολιο—του,
που προλάμβανε τον τύφο. Παρα-
τηρήθηκε, όμως, ότι το έμβολιο
αυτό, ενώ προλάμβανε τον τύφο,
δεν είχε επίδραση στον παράτυ-
φο, που αποτελεί μια παραλλαγή
του πρώτου. Έτσι, οι επιστήμο-
νες οδηγήθηκαν στην ανακάλυψη
δύο άλλων βακίλλων, των παρα-
τυφοειδών Α και Β. Αυτοί οι πα-
ρατυφοειδείς έχουν μεγάλη ομοιό-
τητα με το βακίλλο του "Εμπερ"
και μόνο με ειδική εργαστηριακή
επεξεργασία μπορούμε να τους
ξεχωρίσουμε απ' αυτόν.

Το αρχικό αντιτυφικό έμβολιο
επεξεργάστηκε αργότερα και στους
παρατυφοειδείς, οι δε νεώτεροι
τρόποι παρασκευής του έμειψαν
σε σημαντικό βαθμό τις αντιδρά-
σεις, που προκαλούσε άλλοτε.

Σήμερα το έμβολιο αυτό συν-
δυάζεται με την αντιπαρατυφική
και αντιπαρατυφική αντίδοση και
παρουσιάζει με τη μορφή του
Τ. Α. Β. Δ. Τ.

Οι φορείς του βακίλλου του
τύφου θεωρούνται και τα θαλάσ-
σινα (στρείδια, μύδια, κογχύλια
κτλ.). Υπεύθυνο είναι κι' εδώ το
νερό. Συμβαίνει, δηλαδή, στο μέ-
ρος όπου βρίσκονται τα θαλάσσι-
να να εκβάλλουν ύπονομοι ή να
απορρίπτονται ακάθαρτα κτλ.
"Αλλά και το νερό μέσα στο ό-
ρειο βάζουν τα θαλασσινά εκεί-
νοι που τα μεταφέρουν για να τα
πουλήσουν μπορεί να είναι μολυ-
σμένο.

Ο τύφος ήταν άλλοτε μια τρο-
μακτική ασθένεια. Ο ασθενής ά-
κοιμη και στις πιο εύνοικες συν-
θήκες, γλύτωνε απ' αυτόν τελείως
έξαντλημένος και χρειάζονταν έ-
βδομάδες και μήνες για να συ-
νέλθω. Έξαιρετικά επικίνδυνος ή-
ταν επίσης οι επιπλοκές του (διά-
τρηση του έντερου, αιμορραγία,
όξεια ανεπάρκεια των επίνεφρι-
δίων, προσβολή της καρδιάς κτλ.).
Γι' αυτό, η θνησιμότης έφτανε τα
25—30%.

Μολυσμένο μπορεί να είναι ε-
πίσης το νερό των πηγαδιών, των
λιμνών, των ποταμών, καθώς και
ωρισμένων πηγών. Ο κίνδυνος από
το νερό είναι πιο μεγάλος το
καλοκαίρι, για το λόγο ότι η ζέ-
ση ευνοεί την ανάπτυξη διαφόρων
μικροοργανισμών. Γι' αυτό, όταν
πηγαίνετε σε μια έκδοση ή σ' ένα
ταξίδι κτλ. δεν πρέπει να πίνετε
νερό παρά μόνο αφού βεβαιωθεί-
τε ότι είναι καθαρό. Η συνή-
θεια ιδίως που έχουν πολλοί άν-
θρωποι, όταν βρίσκονται στην έ-
ξοχή, να πίνουν νερό από την πω-
τή πηγή ή το ποτό πηγάδι που
θα βρουν μπροστά τους είναι πολ-
λά κακή.

Οι μύγες, τέλος, μπορεί να με-
ταδώσουν τους βακίλλους του τύ-
φου στις τροφές, στα σκεύη της
κουζίνας, στα χέρια, στα ένδυμα-
τα κτλ.

Αλλά και ωρισμένοι άνθρωποι
μπορεί να είναι φορείς του βακίλ-
λου του τύφου χωρίς να το ξέρουν.
Οι άνθρωποι αυτοί, δηλαδή, λό-
γω της μεγάλης άνοχης τους,
παθαίνουν τύφο «του παδαριού».
Αισθάνονται για μερικές ημέρες
μια μικρή καχεξία, έχουν λίγο πυ-
ρετό κι' έπειτα γίνονται καλά, χω-
ρίς να βρεθούν στην ανάγκη να
πέσουν στο κρεβάτι. Αυτό δεν
εμπόδιζε, όμως, να είναι φορείς
του βακίλλου του τύφου για πολ-
λές εβδομάδες.

Ο τύφος ήταν άλλοτε τρομα-
κτική ασθένεια. Το 1915, ξεσπά-
σε με τόσο όρμη ανάμεσα στα
στρατεύματα, που πολεμούσαν
στο δυτικό μέτωπο, ώστε λίγο έ-
λειψε να σταματήσει ο πόλεμος,
λόγω των μεγάλων φθορών τόσο
μεταξύ των Γάλλων, όσο και με-
ταξύ των Γερμανών.

Την εποχή εκείνη άκοιθός, ο

Γάλλος καθηγητής Βενσάν ανακά-
λυψε το περίφημο έμβολιο—του,
που προλάμβανε τον τύφο. Παρα-
τηρήθηκε, όμως, ότι το έμβολιο
αυτό, ενώ προλάμβανε τον τύφο,
δεν είχε επίδραση στον παράτυ-
φο, που αποτελεί μια παραλλαγή
του πρώτου. Έτσι, οι επιστήμο-
νες οδηγήθηκαν στην ανακάλυψη
δύο άλλων βακίλλων, των παρα-
τυφοειδών Α και Β. Αυτοί οι πα-
ρατυφοειδείς έχουν μεγάλη ομοιό-
τητα με το βακίλλο του "Εμπερ"
και μόνο με ειδική εργαστηριακή
επεξεργασία μπορούμε να τους
ξεχωρίσουμε απ' αυτόν.

Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Στη διεθνή έκθεση της Ουτρέχτης, οι Ρώσοι παρουσίασαν μια μάσκα,
που φέρνει τον ύπνο. Η μάσκα αυτή, που τοποθετείται πάνω στα μά-
τια, συνδέεται με μια ειδική ηλεκτρική συσκευή. Το ρεύμα που διοχε-
τεύεται απ' αυτή τη συσκευή ευθίζει τον άνθρωπο σε ύπνο. Οι Ρώσοι
έπιστήμονες θα χρησιμοποιήσουν άρκετά αυτή τη συσκευή μόνο στα νο-
σοκομεία, σε περιπτώσεις ασθενών, που δε μπορούν να κοιμηθούν. "Ε-
τσι, θ' αποφευχθεί η χρήση των τόσο καταστρεπτικών στον οργανισμό
υπνωτικών φαρμάκων.

Αλλά σήμερα, μετά την ανα-
κάλυψη της χλωρομυκνίνης, έχω-
σε τη σοβαρότητα της με την
προϋπόθεση, πάντως, ότι η ασθε-
νεία θα διαγνωσθεί εγκαίρως. Το
αντιβιοτικό αυτό χορηγείται από
το στόμα σε δόσεις 2 περίπου
γραμμωρίων την ημέρα. Από την
τρίτη τη τετάρτη ημέρα, ο πυρε-
τός πέφτει και ταυτόχρονα εξα-
φανίζονται και τα άλλα συμπτώ-
ματα (πονοκέφαλοι, διάρροια, κω-
ματώδης κατάσταση κτλ.). Η
χρήση της χλωρομυκνίνης πρέ-
πει, ωστόσο να παραταθεί επί 15
περίπου ημέρες, για να εξαφανι-
σθεί τελείως ο κίνδυνος. Η χλω-
ρομυκνίνη δεν δημιουργεί, έγω-
γως, έθισμο του οργανισμού, ο-
πότε συμβαίνει με την πενικιλίνη
ή τη στρεπτομυκίνη, και γι' αυτό
η παρατεταμένη χρήση της δεν
αντενδύκνεται. Σε βαρύτερες μορ-
φές μπορεί να χορηγηθεί η κορτι-
ζόνη και τα διάφορα παράγωγα
της.

Οι επιπλοκές, εξ άλλου, είναι
σήμερα σπανιότερες. Με τη χο-
ρή της χλωρομυκνίνης προλα-
μβάνεται επίσης η εξάντληση του
οργανισμού και γι' αυτό η ανάρ-
ρωση διαρκεί ελάχιστα.

Μικρά επιστημονικά νέα

Ψυχολογικές οι αιτίες της παχυσαρκίας

Στο τελευταίο συνέδριο των Α-
μερικανών διατροφικών και ψυχολό-
γων, που συγκροτήθηκε στη Νέα
Υόρκη, όλοι οι επιστήμονες που πή-
ραν μέρος σ' αυτό συμφώνησαν ότι
η κυριώτερη αιτία της παχυσαρκίας
είναι το πολύ φαγητό. Αλλά γιατί
ωρισμένοι άνθρωποι τρώνε πολύ; Οι
Αμερικανοί γιατροί υποστηρίζουν
ότι οι λαίμαργοι είναι συνήθως άν-
θρωποι ανήσυχτοι και που ζουν σε
κατάσταση διαρκούς αγωνίας. Η υ-
περβολική λαίμαργια τους άπτεται
ένα αντίστανδισμα στην αγωνία και
τους δένει. Κατά τους εν λόγω ε-
πιστήμονες, η παχυσαρκία οφείλε-
ται κυρίως σε αιτίες ψυχολογικές.

Οι τυφλοί θα βλέπουν με το «σεντάρ»

Στην τελευταία ραδιοφωνική έκ-
θεση που έγινε στο Λονδίνο, εξετέθη
μια πρωτότυπη συσκευή ραντάρ για
τυφλούς, το «σεντάρ». Τα ηλεκτρικά
κύματα που εκπέμπει αυτή η συ-
σκευή επιτρέπουν στον τυφλό να
«βλέπει» τα διάφορα αντικείμενα
που υπάρχουν στο δρόμο του μέχρις
απόστασεως 6 μέτρων. Το «σεντάρ»
μοιάζει με μια ηλεκτρική λάμπα της
τσέπης, που είναι εφοδιασμένη με
ένα μεγάλωτο σε σχήμα χωνιού.

Η ηλικία και η πνευματική διαύγεια

Ποιά είναι η επίδραση της ηλι-
κίας στη διαύγεια του μυαλού μας;
Οι Γάλλοι γενετιολόγοι, έπειτα
από παρατηρήσεις σε μεγάλο αριθμό
ατόμων, κατέληξαν στα ακόλουθα
συμπεράσματα:
Η μεγαλύτερη διαύγεια που πα-
ρουσιάζει το μυαλό του ανθρώπου
(τοχύτης αντίληψης, λύσις προβλη-
μάτων, εφευρετικότητα κτλ.) παρρη-

ρείται γύρω στα 16 χρόνια. "Αν
παραστήσουμε αυτή τη διαύγεια με
τον αριθμό 100, η εξέλιξή της με
την πάροδο της ηλικίας είναι η α-
κόλουθη:

Πνευματική διαύγεια	
Στα 29—34 χρόνια	92
» 45—50 »	85
» 55—59 »	75
» 65 »	71

Μετά τα 65, η πτώσις συνεχί-
ζει αδιάκοπα. Τα δύο βασικά χα-
κτηριστικά της είναι η εξασθένησις
της μνήμης και η βαθμιαία έλλει-
ψις ενδιαφέροντος για τα πράγμα-
τα του κόσμου. Η περιέργεια εξα-
φανίζεται σιγά-σιγά στο γέρο και
γι' αυτό δε ζητείται πια πληροφορίες
για πρόσωπα και για πράγματα.

"Ολα όσα είπαμε παραπάνω, Ι.
σύνουν για το μέσον άνθρωπο. Οι
επαγγελματίες της σκέψης, αντι-
θέτα, μπορούν να διατηρήσουν την
πνευματική τους διαύγεια σε πολύ
μεγάλη ηλικία.

Τα τεχνητά νεφρά

Σύμφωνα με μια τελευταία στα-
τιστική των δύο παρισυνών νοσοκο-
μείων, όπου γίνονται εφορμογές τε-
χνητών νεφρών και που διενθύνονται
από τους καθηγητές Χαμπουργκερ
και Ντερό, από το 1955 ως σήμερα
έγιναν 916 έγχυσεις κατά τις 6
ποδες εφορμώθηκαν τεχνητά νεφρά
σε ασθενείς, πάσχοντας από όξεια
νεφρική ανεπάρκεια. Οι εφορμογές
αυτές στέφθηκαν στις 68% των πε-
ριπτώσεων από απόλυτη επιτυχία. Οι
παθήσεις αυτές πριν από δέκα χρό-
νια έληγαν συνήθως στο θάνατο.

Ένα άκαταμάχητο έρωτικό φίλτρο

Τρεις Αμερικανοί έντομολόγοι, έ-
πειτα από έρευνες πολλών έτων, κα-

τώρρωσαν ν' απομονώσουν και κα-
τόπιν να παρασκευάσουν συνθετικά
το έρωτικό φίλτρο που χορηγώ-
ποισιν οι θηλυκές πεταλούδες για
να προσελκύουν τους αρσενικούς.
Το φίλτρο αυτό είναι εξαιρετικά Ι.
σχυρό. Μια γυναίκα που θάσσε πά-
νω της, το ένα διακοσάκι εκατομυ-
ριστό μιας στανόνας και θα μπορούσε
να πρελάει και τον πιο ψυχρό άν-
τρα, ακόμη και στην περίπτωση που
αυτός ήταν άσηχη ή στήλη. Είναι α-
πολύ εύκολο να βρεθεί, ότι το καταπι-
νκτικό αυτό φίλτρο δεν πρόκειται να
δοθή στην καταναλωσία.

Ο ιός της λύσσας βρίσκεται και σε φυτά;

Κατά τον Γερμανό δόκτορα Πέις,
εκτός από τα σκυλιά και τις γάτες,
ο ιός της λύσσας βρίσκεται επίσης
σε διάφορα άσπονδνα ζώα, καθώς
και σε φυτά.

Οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων

Κατά τους Γάλλους και "Αγγλους
ογνιολόγους, η καταπιεστική ανά-
πνεύσις της άστυφίας στις ημέρες
μας έδημιούργησε μια καινούργια
ασθένεια, την ουρμυαντίδα, που ο-
φείλεται στην συρμυμένη αέρα των
συγχρονών μεγαλουπόλεων, στις έ-
ξαιμίες των αυτοκινήτων, στους
θορύβους, στο διάκοσμο σφουροόπη-
μα των νεύρων λόγω του έντατικου
ρυθμού της ζωής, στην άκαταστασία
των γυμνασίων κτλ. Η ασθένεια αυ-
τή δεν εντοπίζεται σ' ωρισμένο όρ-
γανο, αλλά εκδηλώνεται με διάφορα
συμπτώματα, που ποικίλλουν από το
ένα άτομο στο άλλο: ζάλες, μεγα-
λη νευρικότητα, πεπτικές και άνα-
πνευστικές διαταραχές, λιγύγους, αλ-
σθημα κοπώσεως, νευρική εξάντληση
κτλ. Με την πάροδο του χρόνου, ό-
μως, είναι δυνατόν να προκληθούν
και σοβαρότερες ασθένειες, σωμα-
τικές ή ψυχικές.

Ο ΙΚΤΕΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΣ

Οι διάφορες αιτίες, που τον προκαλούν

Ο ΙΚΤΕΡΟΣ δεν είναι ασθένεια, αλλά
φαινόμενο, που παρατηρείται σε πολλές
ασθένειες. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι οι
έξής:

1) Διάφορες ασθένειες του αίματος, που
έχουν ως αποτέλεσμα την καταστροφή των
ερυθρών αιμοσφαιρίων και την απέλευσση
χολοχρωστικής.

2) Η εμφραξίς των χοληφόρων άγωγών,
όποτε η χολή, που δε μπορεί ν' ακολουθήσει
τον κανονικό της δρόμο, εχθύνεται μέσα στο
αίμα.

3) Διάφορες μορφές ηπατίτιδος. Οι ηπα-
τίτιδες οφείλονται σε μικροβιακές μολύνσεις,
είτε σε τροφικές δηλητηριάσεις (χαλασμένες
κοινωδές, δηλητηριώδη μανιτάρια, κατόχη-
σι οινόπνευματων ποτών, επωγυματικές
δηλητηριάσεις από μύλωση, βενόλη και άλ-
λες χημικές οδίες), είτε σε Ιό. Οι τελευ-
ταίες είναι οι συχνότερες.

Οι Ικτεροί, που οφείλονται σε Ιό, είναι
εξ άλλου, μεταδοτικοί, πράγμα που δε συμ-
βαίνει με τους άλλους. Κατά τη διάρκεια
των δύο τελευταίων παγκοσμίων πολέμων,
παρατηρήθηκαν αληθινές επιδημίες Ικτερού.
Οι στρατοί του Ναπολέοντος υπέφεραν επί-
σης από παρόμοια επιδημία. "Επιδημίες Ικτε-
ρου έσοπον ακόμη στα σχολεία, όπου η α-
σθένεια αυτή μεταδίδεται όπως κι' η Ιλαρά.

"Ολες οι προσώσεις προληπτικού έμβο-
λισμού, που έγιναν ως σήμερα, απέτυχαν,
για το λόγο, ότι ο ειδικός Ιός, που προκα-
λεί τον Ικτερο παραμένει ακόμη άγνωστος.
Τό μόνο που ξέρουμε είναι, ότι αποβάλλεται
με τα περιττώματα και τα ούρα των άσθε-
νών και ότι παρουσιάζει πολύ μεγάλη αν-
τοχή.

Η μετάδοσή του γίνεται από ταδε πεπτι-
κοές και τους αναπνευστικούς άγωγους. Μπο-
ρεί επίσης να γίνει και με μια σύριγγα, που
χρησιμοποιήθηκε σ' έναν άσθενή από παρο-
μοια ασθένεια και που δεν απολυμάνθηκε έ-
παρκώς. Στην περίπτωση αυτή, πρόκειται για
τον κοινόμοιο Ικτερο της σύριγγας.

Ο Ιός προσβάλλει το σκύκι. Η περίο-
δος της έπαύσεως διαρκεί 2—6 εβδομάδες.
Κατά το διάστημα αυτό δεν παρατηρείται
καμμία άνωμαλία. Ο άσθενής περνεί κατό-
πιν μια περίοδο εξανθήσεως, κατά την ό-
ποια κουράζεται με το παρακινό. Έπακο-
λουθών ύστερα τα διάφορα συμπτώματα: ά-
νορεξία, λιγύγους, έμετοι, κωλικοί, πόνοι στην
περίοχη του ήπατος, πυρετός. Τα συμπτώμα-
τα αυτά διαρκεί ελάχιστα.

Το τραύλισμα δεν είναι άθεράπευτο

Κάποτε κέβανε... τη γλώσσα των τραυλίων

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ότι το τραύλισμα υπήρχε ανέ-
καθεν στον κόσμο. Πραγματικά, το ά-
ναφέρουν τα Ιερωλικά της άσφαλης Λιγύ-
ππου, η "Αγία Γραφή και οι άρχαιοι φιλό-
σοφοι.

Ο Μαβίσης, ο "Αριστοτέλης, ο Αλφίππος,
ο Δημόσθενες, ο Βιργίλιος, ο "Εσάκιος, ο
Δαρβίνος, ήταν όλοι τραυλοί. Άναίμενα στις
νεώτερες προσωπικότητες, αναφέραμε αυτό
το έλλειμμα στην Τζορτζία, στο Γέοργιο
ΖΤ της "Αγγλίας, στο Σομέρετ Μορ και σε
πολλούς άλλους.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι επί αιώνες πα-
ραέχονταν πώς το τραύλισμα είναι κάποια
σωματική προέλευση. Ο "Ιπποκράτης το ά-
πέδισε σε «τέγνημα της γλώσσας», ο Α-
ριστοτέλης πίστευε, ότι οι τραυλοί έχουν
γλώσσα πολύ παχειά και σκληρή, ενώ ο
Φραγκίσκος Βάκων θεωρούσε αιτία του την
κρύα και ύγρη γλώσσα.

"Επιχειρόσαν, λοιπόν, να το θεραπεύσουν
με διάφορα λάδια με καυτηριάσεις της γλώ-
σσας και με αναπνευστικές άσκήσεις. Στα μέ-
σα του 19ου αιώνα, οι Ευρωπαίοι χειρύ-
γοι κόβανε κομμάτια της γλώσσας, για...
να γιαιτέρουν ριζικά το τραύλισμα. Φυσικά,
τα άποτελέσματα ήταν πάντοτε άνηκτα, κι'
έτσι οι γιατροί έγκλημάσαν γρήγορα αυτή
τη μέθοδο— που είχε συχνά τραγικές συνέ-
πειες.

"Επειτα απ' αυτή την άποτυχία, το τραύ-
λισμα θεωρήθηκε πια σαν κάτι το άθεράπευ-
το, ώστόσο, κατά τα τελευταία χρόνια, έ-
γιναν για πρώτη φορά συστηματικές ίατρι-
κές έρευνες γύρω απ' αυτό το ζήτημα. Και
να μερικά συμπεράσματα των έρευνώντων:
Πρώτα απ' όλα πέρασε να κάνουν διά-
κριση ανάμεσα στο τραύλισμα (επανάλυψη
του ίδιου ήχου) και στο ψευδίσια (άδικα-
νόητα άφάρωσας άρισμένων ήχων). Κι' οι
δύο αυτές άνωμαλίες έχουν κοινή προέλευση
και θεραπεύαται.

Ο τραύλιος προφέρει δύσκολα τα 10% πε-
ρίπου των λέξεων, που χρησιμοποιεί στην ό-
μιλία του, και κάθε φορά το τραύλισμα του
διαρκεί συνήθως λιγώτερο από 2 δευτερό-
λεπτα.

Υπάρχουν περί 15 εκατομμύρια τραυ-

τα αυτά μας κάνουν κάποτε να ύποπτευόμ-
ε άλλες ασθένειες: σκληροειδίδια, έλονο-
σια, λοιμώξεις κλπ. "Αλλ' η εμφάνισις της
κιτρνώδους δεν άφίνει άμφιβολία, ότι προ-
καλεί, για Ικτερο.

Η κιτρνώδα αυτή εμφανίζεται πρώτα στα
μάτια και κατόπιν στο πρόσωπο και το ύπο-
λοιπο σώμα. Τα ούρα, εξ άλλου, γίνονται
σπάνια και παίρνουν ένα μαυριδερό χρώμα,
όπως το άκαζού. Τα περιττώματα, αντίε-
τα, αποχρωματίζονται και παίρνουν ύπολευκο
χρώμα. Αυτή η περίοδος της κρίσεως διαρ-
κεί μερικές ημέρες ή εβδομάδες. Τα διά-
φορα συμπτώματα εξαφανίζονται κατόπιν.

"Αλλ' ο άσθενής αισθάνεται μεγάλη κόουρασι
κι' η άνάρωσι διαρκεί πολύν καιρό.

Η σοβαρότης της ασθένειας εξαρτάται
από την έκτασι των βλαδών στο σκύκι. Οι
βλάβες αυτές δεν είναι συνήθως σοβαρές και
το σκύκι, έπειτα από την περίοδο της κρί-
σεως, ξαναδρόκει την παλιά ζωτικότητα του.

Κάποτε, όμως, ενώ όλα δείχνουν, ότι η
ασθένεια εξαλείσσεται κανονικά, η κατάσταση
αυτή επανέρχεται ξαφνικά. Η θερμότητα
αυτή ανέρχεται και ταυτόχρονα
εμφανίζονται θεματικές άμωρραγίες (βίαια
επώματα πάνω στο δέρμα) και μεγάλη
νευρική (εναλλανές υπερίεξερας και
καταπτώσεως), που μπορεί να καταλήξουν σε
κόμμα. Τα συμπτώματα αυτά εμφανίζονται
άλλοτε με τρόπο κεραυνόμοιο, κι' άλλοτε
βαθμιαία. Η βαρεία αυτή μορφή του Ικτε-
ρου μπορεί κάποτε να οδηγήσει στο θάνατο.

Η επιτυχία, εύτυχως, διαδέχεται σήμερα ά-
εξόλογα όπλα, για να καταπολεμηθεί αυτή η
βαρεία μορφή του Ικτερού. Τα όπλα αυτά
είναι κυρίως τα διάφορα παράγωγα της κορ-
τιζόνης. Τα φάρμακα αυτά, χρησιμοποιούμε-
να σε μικρές δόσεις από την πρώτη στιγμή
της ασθένειας, μπορούν να ελαττώσουν τη
σοβαρότητα της και να περιορίσουν τη διάρ-
κεια της κρίσεως. Οι μεγάλες δόσεις, του-
ναντων, μπορεί να βλάψουν, αντί να ώφελη-
σουν. Εκτός τούτου, σε περίπτωση επιπλο-
κών, τα φάρμακα αυτά θα είναι πια άνι-
σχυ.

"Οπως είδαμε παραπάνω, ο Ικτερος μπο-
ρεί να είναι σύμπτωμα διαφόρων άλλων ά-
σθενών. Η σοβαρότης του εξαρτάται τότε
από τη σοβαρότητα της πρωταρχικής πάθη-
σεως. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, δεν
πρέπει να παίρνουν τον Ικτερο στα έλαφρά.
"Ακόμη και στις πιο καλοήθεις μορφές του,
ο Ικτερος είναι μια ασθένεια που έπιπλάσ-
σει πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις, όταν δεν
την προσέξουμε και δεν την καταπολεμήσουμε
εγκαιρώς.

λοι σ' όλο τον κόσμο. Οι μισοί απ' αυτούς
είναι παιδιά. Το τραύλισμα δεν κάνει διά-
κριση κοινωνικής και οικονομικής θέσεως, φυ-
λής ή θρησκείας. Συναντάται σε πλούσιους
και σε φτωχούς, σε βασιλιάδες, γιατρούς,
δικηγόρους, πολιτικούς, σε μορφήμενους και
άφραμτους, σε μεγαλοφύεις και σε πνευ-
ματικά καθυστερημένους.

Στους άντρες, παρατηρείται τέσσερες φο-
ρές συχνότερα παρ' όσες γυναίκες.
Στα 89% των περιπτώσεων, αρχίζει πριν
από τα 8 χρόνια, συνήθως δε από τα 2 ή
τά 6.

"Εχει ένα κοινωγενειακό χαρακτήρα. Συ-
ναντάται δηλαδή συχνότερα στα μέλη της
ίδιαις οικογενείας. "Αλλά δε φαίνεται να εί-
ναι κληρονομικό έλλειμμα. Μεταδίδεται μάλ-
λον με τη μιμηση σ' αυτή την περίπτωση.
Είναι συχνότερο στους διδύμους.
Πολύ συχνά, οι τραυλοί είναι συγχρονώς
και άριστορόχειρες. "Εχουν επίσης ένα συν-
αίσθημα άσταθείας και άβεβαιότητας, καθώς
και κάποια έλλειψη συντονισμού των κινήσεων.

Οι περισσότεροι τραυλοί δεν παρουσιάζουν
καθόλου αυτό το έλλειμμα, όταν μιλάνε μό-
νοι τους, ή σε ζώα, ή σε φίλικα τους πρό-
σωπα. Τραυλίζουν μόνο όταν βρεθούν σε ύ-
περτάση και άποτυχία.

Τέλος, το τραύλισμα περιορίζεται σημα-
τικά με το άματικό διάστημα και με το
τραγούδι. "Όσο για την εξέλιξη του, ύπαρ-
χουν διάφορες θεωρίες. Μία απ' αυτές το
θεωρεί σαν ψυχική έκφρασις μιας λαθναυ-
σας άνωμαλίας της προσωπικότητας— ένα
είδος «κραυγής για βοήθεια», που προκαλεί-
ται από φόβους, υπερεντάσεις, άγωνίες. Ά-
ρισμένα άτομα παρουσιάζουν συγχρονώς κι'
άλλα συμπτώματα: έλλας, άλκωσμο, νευ-
ρώσεις, κλπ.

Σύμφωνα με άλλη θεωρία, κάποια έξωτε-
ρική αιτία (πέσιμο, τρώος, κλπ.) προκαλεί
ένα τραυματικό του ήδη προδιατεθειμένου
νευρικού συστήματος, κι' αυτός φέρνει το
τραύλισμα.

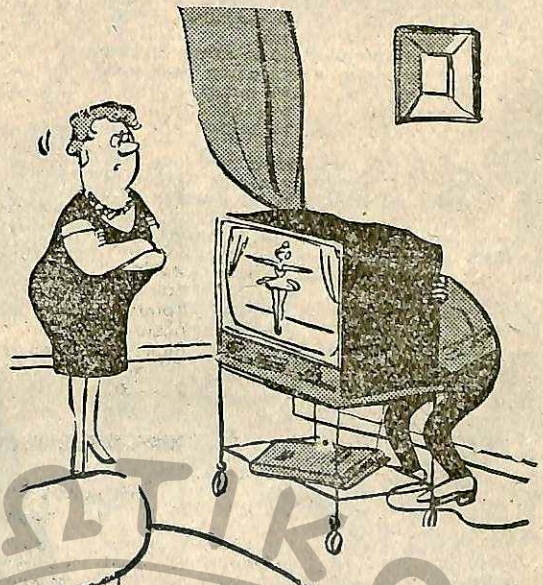
Τέλος, άλλοι άποδίδουν το τραύλισμα σε
άνωμαλία ένης έγκεφαλικού κέντρου.
Η θεραπεία του τραυλισματος επιτυχά-
νεται σήμερα σε ειδικές κλινικές, με νέες ψυ-
χιατρικές μεθόδους. Συγχρονώς μπορεί να
χορηγηθούν βρομολόχα, νεοστιμυλίνη, άσπιρί-
νη και άλλα βοηθικά φάρμακα, για να κα-
ταπραύνουν τα νευρα.

Γελωτοθεραπεία

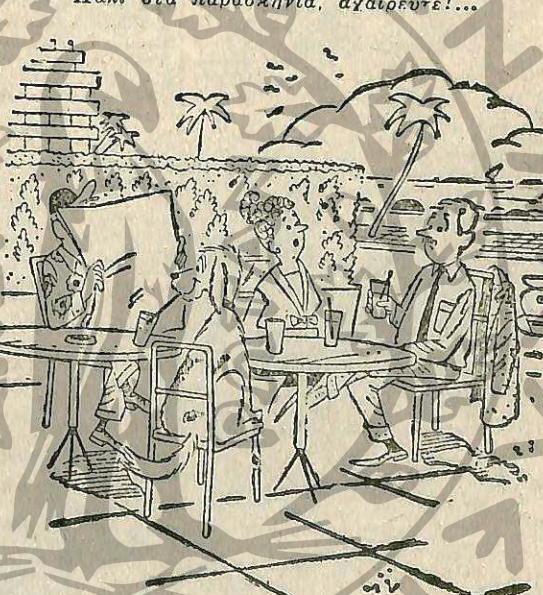

— Πάψε, βρε γυναίκα, να στριγγλίζεις έτσι! Δε
μού φτάνουνε τα τρόλλεψ, που οδηγώ όλη μέρα!

(Γιάνης Λορέλ)

— Πάλι στα παρασκήνια, άγατέριε!...

— Γι' αυτό τον έμαθες να πίνει με το καλα-
μάκι;

Γι' ανταμείβει των μεγάλων υπηρεσιών που πρόσφερε στην πατρίδα του, ο δόν Μανουέλ Γκάρθια υ Μεντόζα διορίστηκε απ' το βασιλιά Φίλιππο ως Ισπανίας διοικητής του Ποντεβέδρα. Πόσους να ζήση πιά ήσυχος, ύστερα από τόσους πολέμους και περιπέτειες. Κι' έπειτα από έξι μήνες συνετής διοίκσεως παντρεύτηκε με τη δόνα Χριστίνα Μεντόζα ντε Όρεντε, που άηκε σε μια απ' τις παλιότερες οικογένειες του τόπου.

Ήταν στ' αλήθεια εύτυχισμένος. Άρχιζε μια καινούργια ζωή, με τους καλλίτερος οίανους. Για να νιοτάση τους γάμους του, διάταξε να γίνουν μεγάλες ταυρομαχίες.

Το αμφιθέατρο είχε πλημμυρίσει από κόσμο. Εκείνο τ' απόγευμα. Οι νιοπαντροί κι' οι καλεσμένοι τους είχαν πάρει τις θέσεις τους στην τιμητική εξέδρα.

Οι ταυρομαχίες πλησίαζαν ν' αρχίσουν, όταν άκουστηκε ξαφνικά ένα φοβερό τριζύμο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η δόνα Χριστίνα υποχώρησε, με σπαραγμό στην ψυχή, κι' αποτραβήχτηκε σ' ένα μοναστήρι, όπου πέθανε μετά δυό μήνες.

Έλευθερος πιά, ο δόν Μανουέλ έτοιμαζότανε να ζήση πιά το χέρι της Ισαβέλλας. Έπρεπε όμως πρώτα να κανονίση το ζήτημα του άραβωνιστικού της.

Όταν έφτασε μια νύχτα έξω απ' το σπίτι της, είδε να θναινή από εκεί ένας άδωματος. Η Ισαβέλλα τούρριζε απ' το παράθυρο ένα τριαντάφυλλο.

Ο διοικητής τον σταμάτησε.

— Μ' αναγνωρίζετε, του είπε.

— Είσαστε ο δόν Μανουέλ Γκάρθια, διοικητής αυτής της πόλεως.

— Φίλοισέω κι' εγώ το χέρι και την καρδιά της μηποτής σας, της Ισαβέλλας.

για τον πετροβολούσανε. Μα εκείνος — ποδ ήταν σωστό φάντασμα του παλιού διοικητή του Ποντεβέδρα — δεν έδινε καμιά σημασία σ' αυτά. Όλη μέρα τριγυρίζει έξω απ' το σπίτι της Ισαβέλλας, περιμένοντας με καρδιοκτύπη να νυκτώση, για να πλανιάση πάνω στ' πέτρινο κατώφλι της.

Η Ισαβέλλα κι' η μητέρα της είχαν συνήθει πιά την ακίνδυνη καταδίωξή του. Η κοπέλλα έτοιμαζότανε τώρα να παντρευτή με το δόν Όλιβαντε ντε Λαντζά, συμβούλο του βασιλιά της Πορτογαλίας. Ο άραβωνιστικός της έφτασε ένα θράδυ απ' τη Λισαβόνα, μαζί με τον αδελφό της, και συμφώνησαν να φύγουν μαζί της τ' άλλο πρωί.

Η δόνα Λορέντζα δεν είχε μ'ήσει στο νυγίο της για την παρουσία του δόν Μανουέλ. Άλλ' εκείνος, θναιίνοντας το πρωί νωρίς απ' το σπίτι, τον είδε να κοιμάται στο κατώφλι, κουρελής και συκαμερός. Τον άναγνώρισε και τον άρπαξε απ' τους ώμους.

— Κι' εδω άκόμα είναι νρωστό μου να σε συναντώ θρωμόσκυλο; φώναξε.

Ο άλλος τον κύτταζε αμίλητος. Ο δόν Πέντρο, νευριασμένος, συμβουλευτηκε το δόν Όλιβαντε. Κι' αποφάσισαν να τον πάνε στη Λισαβόνα και να τον παραδώσουν στο βασιλιά της Πορτογαλίας, για να τον στείλη στο Φίλιππο.

Όταν ο δόν Μανουέλ παρουσιάστηκε στο βασιλιά, φάνηκε να ξαναβρίσκη την παλιά του περηφάνεια. Δε χαμήλωσε τα μάτια του μπροστά στην άγριεμένη ματιά του.

— Είσαι αλήθινά ο δόν Μανουέλ Γκάρθια υ Μεντόζα, τέως διοικητής του Ποντεβέδρα

Το δώμα της αγάπης

που πάγωσε το αίμα των νεατών. Ένα θεωρείο είχε υποχωρήσει, απ' το θάρος του κόσμου! Έπακολούθησε φοβερός πανικός. Όλοι τρέχανε σαν τρελλοί για να σωθούν, ποδοπατώντας γυναίκες και παιδιά.

Σίγουρα, θα υπήρχαν θύματα κάτω απ' το γκρεμισμένο θεωρείο, τραυματίες που κινδύνευαν να πεθάνουν! Στη σκέψη αυτή, ο δόν Μανουέλ πήδησε απ' την εξέδρα μέσα στο στίβο κι' έτρεξε προς το μέρος της καταστροφής.

Καθώρθωσε μ' αφάνταστους κόπους να τραβήξη κάτω απ' τα έρειπια μια λιπόθυμη κοπέλλα, 18-20 χρόνων, πολύ όμορφη. Τη κλώσε στα χέρια του και προχώρησε προς την εξέδρα. Μια γυναίκα ώρμησε πάνω του, σαν τρελλή.

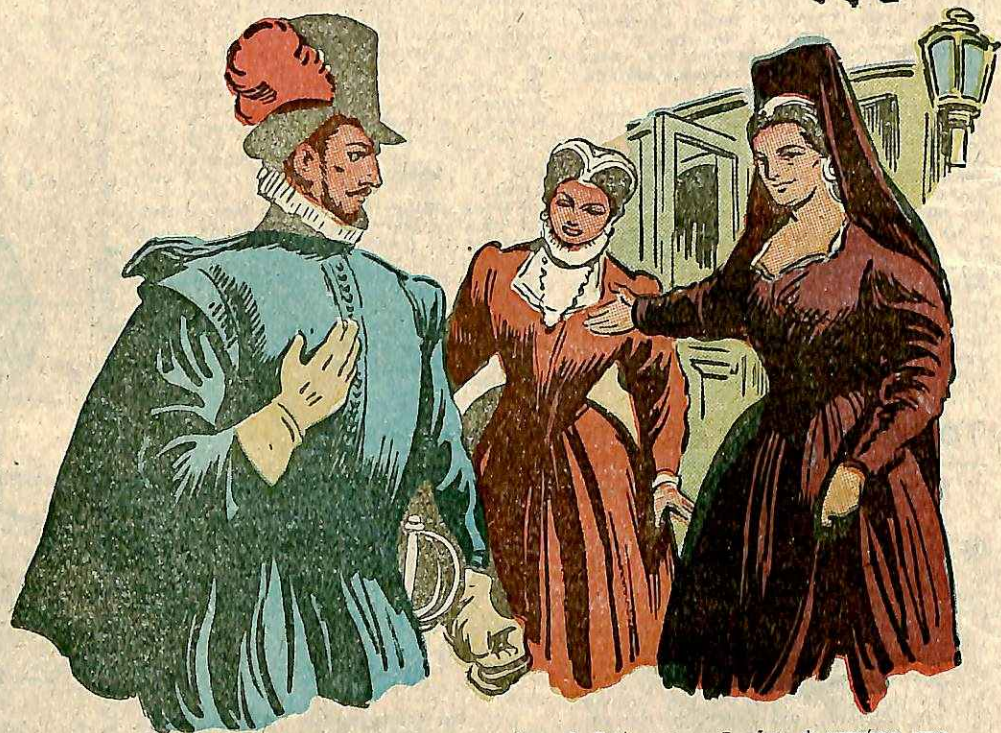
— Η κόρη μου! φώναξε άπεληπισμένη. Η κόρη μου! Πέθανε!

— Όχι, την καθύσυχασε ο διοικητής. Ζή, την έσωσα... και σάς την παραδίνω!

— Η μητέρα γονάτισε μπροστά του.

— Νάχετε την ευχή του Θεού, έσεις, η γυναίκα σας και τα παιδιά σας! δόνησε.

Ο δόν Μανουέλ, κατασυνκρινμένος δεν άπάντησε. Καί πήγε να βρη τη γυναίκα του, στην εξέδρα.

— Η κόρη μου δόνα Ισαβέλλα σάς χρωστάει τη ζωή της, του είπε η μητέρα της.

Πόσες μέρες είχαν να δούνε το δόν Μανουέλ Γκάρθια να χαμογελάει! Ήταν θλιμμένος, μελαγχολικός, σαν να τον τυραννούσε κάποιος κρυφός πόνος.

Η γυναίκα του κι' οι φίλοι του το άποδίδανε στην ανάμνηση της «συμφωδής». Κι' η δόνα Χριστίνα προσπαθούσε με τα χέρια της να τον κάνει να ξεχάση τη φριχτή σκηνή. Μα αυτός έμενε ψυχρός κι' άπρηπτος.

Εκείνο που τον θανάτιζε ήταν η εικόνα της κοπέλλας που είχε σώσει. Δεν έννοούσε να φύγη απ' την καρδιά του! Παρ' όλες όμως τις αναζητήσεις του, δεν είχε μ'ήσει να μάθη τ' όνομα και τη διεθνοί της. Τέλος, ένα πρωί, την είδε μέσα σ' ένα άμαξι, μαζί με τη μητέρα της. Ήταν θαύμα νοητικής άδρασίας!

Η μητέρα κατέθηκε από τ' άμαξι, υποκλίθηκε μπροστά του και του είπε:

— Η κόρη μου δόνα Ισαβέλλα Πιλάρ ντε Καλσός σάς χρωστάει τη ζωή της. Ούτ' εκείνη ούτ' εγώ θα το ξεχάσουμε ποτέ!

Ο δόν Μανουέλ δε μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' το όμορφο πρόσωπο της νέας. Εκείνη, κατακόκκινη, δεν τολμούσε να κυττάξη το σωτήρα της.

— Ευχαρίστησε τον κ. διοικητή, Ισαβέλλα! της είπε η μητέρα της.

Η κοπέλλα έκανε μια υπόκλιση και τραύλισε μερικές λέξεις συγκεχυμένες.

— Έκανα άπλως το καθήκον μου, άπάντησε ο δόν Μανουέλ.

— Ελπίζω να εναγίζωσούμε, του είπε η μητέρα. Το σπίτι της δόνας Λορέντζας Πιλάρ θα σάς περιμένει να το τιμησέτε.

Την άλλη μέρα, ο διοικητής ρώτησε το διευθυντή της μουσικής άστυνομίας. Κι' έμαθε έτσι ότι η δόνα Λορέντζα ήταν χήρα ενός Πορτογάλου ιππότη. Ο άντρας της, της είχε άριστη άρκετή περιουσία και δυό παιδιά: τη δόνα Ισαβέλλα και τον δόν Πέντρο, που ζούσε στην Αύλη του βασιλιά της Πορτογαλίας. Η δόνα Ισαβέλλα ήταν άραβωνισμένη μ' ένα υπολοχανό, κι' οι νιοι τους θα γίνονταν σε λίγους μήνες. Η είδηση αυτή συγκλόνησε, το δόν Μανουέλ. Η άναψη του για την Ισαβέλλα θέριεψε μέσα του.

Κι' ένα θράδυ ζήτησε άποφασιστικά απ' τη γυναίκα του να χωρίσουν.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι. Όλοι στη Σίντρα έβλεπαν τον κουρελή, που ήταν έρωτευμένος με τη δόνα Ισαβέλλα, και τα χαμ-

και ύπκορος του καλού μου συμμάχου, του βασιλιά Φίλιππου; τον ρώτησε εκείνος.

— Ήμουν, άπάντησε σταθερά ο δόν Μανουέλ. Τώρα είμαι ένα χαμένο κορμί.

— Ποιός σε κατάντησε έτσι;

— Ο έρωτάς μου.

Ο βασιλιάς στράφηκε στην Ισαβέλλα, που στεκόταν ανάμεσα στο μπυστρί της και στον αδελφό της, και παρακολουθούσε με συγκίνηση τη σκηνή.

— Αυτή τη γυναίκα αγαπάς; ρώτησε.

Ο δόν Μανουέλ ένεψε «ναί», χωρίς να την κυττάξη.

— Τα έγκλήματά σου είναι φοβερά, πρόσθεσε ο βασιλιάς. Έγκατέλειψες τη θεί σου και κατάντησες σ' αυτά τα χάλια. Τι έχεις να πής για δικαιολογία σου;

— Αυτό μονάχα: ά ν ά π η σ α, ά ν α π ω! Θέλετε καλλίτερη δικαιολογία;

Ο βασιλιάς, θυμωμένος, ένεψε να τον πάρουνε και να τον κλείσουν στη φυλακή. Ξαφνικά όμως, φώναξε η Ισαβέλλα:

— Σταθήτε!... Βασιλιά μου, θα γίνω γυναίκα αυτού του ανθρώπου. Άφου κατάντησε έτσι απ' την άναψη του για μένα, σάς ζητώ να του χαρίσετε τη ζωή... Και σεις, δόν Όλιβαντε, συκαμερώστε με. Είσατε νέος, πλούσιος, εύτυχισμένος. Δε θα στενοχωρηθήτε πολύ χάνοντάς με... Ένω αυτός δεν έχει παρά έμένα στον κόσμο! Η άναψη του τον σώζει και τον εναγνίζει!

Επίσης απ' το χέρι το δόν Μανουέλ.

— Έλα! του είπε.

Κι' όλοι άποκαλύφθηκαν στο πέρασμά τους.

12η ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Φίλη του Μαρσέλ, που έπρεπε στα χέρια της άστυνομίας η Λίνα φεύγει από τη Μασσαλία για τη Σει. Μετα από λεωφορείο, ο Γκιγιώμ της λεί πως αν κατέβαινε μαζί του στα χωριά της, το Μπουζίκ, για χίλιους μέτρα πριν από τη Σει, θα μπορούσε να βρη εκεί δουλειά. Ο Άνρι την προσλαμβάνει άμέσως.

Ποιά το ενδιαφέρον, που δείχνει γι' αυτόν η Μαρνιέτ, ή όποια άγωνίζεται να τον κάνει να την εναγναπήσει, ο Άνρι την άποφύγει κάθε μέρα περισσότερο.

— Μήπως είσαι αδιάθετος;

— Βοηθήκα πιά!... Τους βοήθηκα όλους... Θέλω να μ' άφήστε ήσυχο!...

Αρχιμάχων του παθους

ΛΙΝΑ : ΜΠΕΑΙΝΤΑ ΛΗ
ΓΚΥΓΙΩΜ : ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ΜΑΡΙΝΕΤ : ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ
ΑΝΡΥ : ΜΩΡΙΣ ΡΟΝΕ

μαθαίνει το παρελθόν της, αλλά τη συγκαλεί, επειδή την αγαπά. Μια μέρα έρχεται στα χέρια με το Φρανσουά, που πείραξε τη Λίνα και αδελά του, τον σκοτώνει με μια γροθιά. Μετά το κλείσιμο του Άνρι στη φυλακή, ο Γκιγιώμ έδειχνε το ενδιαφέρον του για τη Λίνα και άποκαλύπτει στον Άνρι πως μένουν μαζί και πως σκοπεύουν να παντρευτούν.

Μια μέρα, που μένει κλεισμένος στο δωμάτιό του, η Μαρνιέτ πηγαίνει κοντά τον θούσκει εκεί.

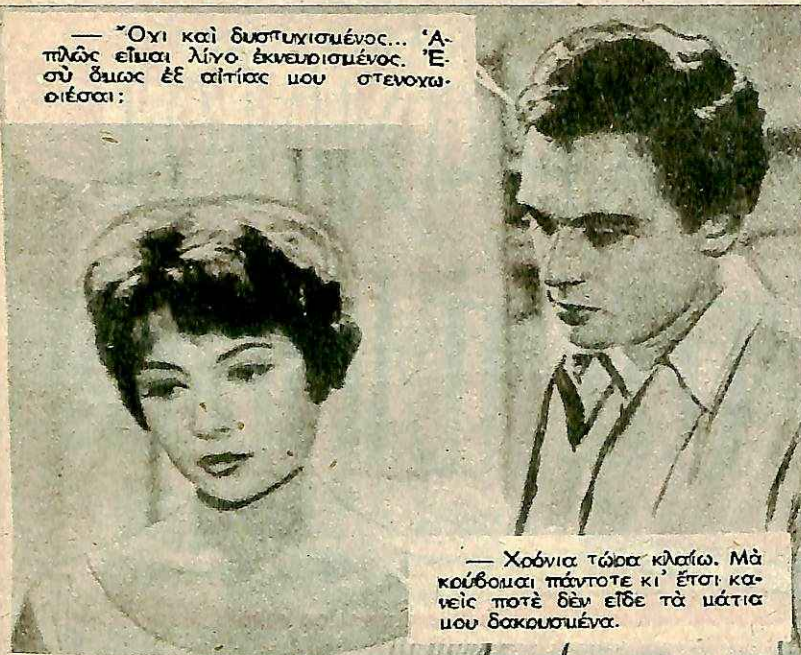

— Όταν είναι πολλά τ' άσθενήτα τίποτα δεν πηγαίνει κοντά Προστιά, λοιπόν, να δακουραστώ...

— Κάποτε έκλαιγα επειδή είνας πάλαι να μ' αγαπάς. Τώρα όμως κλαίω επειδή είσαι κι' εσύ δυστυχισμένος.

— Όχι και δυστυχισμένος... Άπλως είμαι λίγο εκνευρισμένος. Έσύ όμως έξ αίτίας μου στενοχωριέσαι;

— Χρόνια τώρα κλαίω. Μά κουδονάω πάντοτε κι' έτσι κανείς ποτέ δεν είδε τα μάτια μου δακρυσμένα.

— Καυμένη μου μικρούλα κι' εσύ... Έλα τώρα σπαμάτα τα κλάματα και γασογέλασε μου, γιά να μου αποδείξεις πώς δε μού κρατάς κακία...

— Υστερα από λίγο η Μαρινέτ φεύγει καθησυχασμένη με την υπόσχεση του Άντρου, πώς θα κατεβή στην τραπεζαρία να φάη μαζί με τους άλλους.

— Στην τραπεζαρία ο Άνδρς θοίσκει την εύκαιρία που έη τούσε. Η Λίνα μόνη της εκεί, έτοιμάζει το τραπέζι.

— Πρόσεξε γιατί ο Γκιγιώμ δε θ' άσκηση να έπ-στούνη!...

— Δεν έχει παρὰ να μὴ διαστή.

— Άφησέ με...

— Είναι καιρός, που περίμενα αυτή τη στιγμή... Δέ θέλω να σε χάσω... Δέ μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα... Μ' άγαπούσες κι' εσύ, ξέν είναι έτσι;

— Ναί σ' άγαπούσα. Μά εσύ τα χάλασες... Τώρα όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Δεν είναι δυνατόν να ξαναρχίσουμε...

— Ο γέρο - Μεσσαρινιέ και ο Γκιγιώμ μπαίνουν στην τραπεζαρία και η Λίνα μόλις προφταίνει ν' άπομακρυνθή. Παρά λίγο να την δούνε στην άγκυλιά του Άνδρου.

— Έρχεται και η κυρία Φερρώ με την πιατέλλα του φαγητού.

— Έπί τέλους... Κουράστηκα να περιμένα μπροστά στην κουζίνα... Λίνα, φέρειν τὸ ψαμί σὲ παρακαλώ; Εὐτυχώς, πού την έχω αυτή... Γιατί η Μαρινέτ τώρα τελευταία βρίσκεται διαρκώς μπροστά στο καθρέφτη...

— Τόχει βλέπεις η ηλικία. Θέλει ν' άσκη στ' άγόρια.

— Και άρχίζω να τὰ κα-ταφέρνω... Ο Πιερό με κά-λεσε να πάμε μαζί τὸ Σάβ-βατο στὸ χορό.

— Μά εγὼ άρνήθηκα... Έσύ Άνδρς δέ μου ζήτησες ποτέ να πάμε σὲ χορό...

— Ξέρεις πολὺ καλά πὺς δὲν έχω ιδέα ἀπὸ χορό...

— Θα σε μάθω... Θα βάλουμε τὸ γασομάρφωνο καὶ θα δῆς τὶ εύκολα πὺς είναι...

— Μετὰ τὸ φαγητὸ η Μαρινέτ καὶ ὁ Άνδρς κατεβαίνουν στὸν κήπο καὶ άρχίζουν νὰ στροβιλίζονται. Ὁ Άνδρς προσποιεῖται πὺς παίρνει τὸ μάθημα στὰ σοβαρά...

— Βλέπεις τί εύκολο πὺς είναι;

— Εύκολο καὶ εύχαρι-στο, ἰδίως όταν έχη κανείς τέτοια δασκάλα...

— Πές μου, Άνδρς, μ' άγαπᾶς λιγάκι; Ξέρω πὺς δὲν τὸ ρωτᾷς αὐτὸ τὰ κορίτσια, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ μάθω...

— Μά βέβαια...

— Καὶ γιὰ ν' άποφύγῃ άλλες ἐρωτήσεις ὁ Άνδρς σφίγγει πε-ρισσότερο ἑπάνω του τὴ Μαρινέτ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΝΕΑΡΗ κυρία ξέσπασε σε λυγμούς.
— 'Αγαπητή μου, Ντενίζ! 'Αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχιωμένη! Πάω να χάσω τον άντρα μου... 'Εχει μπλέξει με μία μοιραία γυναίκα και δεν έχει μάτια να με δει...
— Μην κάνεις έτσι, Σιμόνη μου! Κ' εγώ τράβηξα πέφτου τα ίδια βασάνια, αλλά τα αντιμετώπισα με θάρρος.
— 'Αλήθεια, Ντενίζ; Πές μου σε παρακαλώ, τι έκανες;

— Τώρα θ' ακούσεις! Πήγε κι' έφερε από το 'νποσιέ' της αλληλογραφίας της, ένα γράμμα κι' άρχισε, χαμογελώντας, να το διαβάει στη φίλη της:

«Ναι, αγαπητέ μου Ζάν, μπορείς να γυρίσεις και να ξαναγυρίσεις καλά αυτό το καρτί στα δάχτυλά σου, για να βεβαιωθείς για την ύπογραφή. Είμαι εγώ η Ντενίζ, η νόμιμη σύζυγός σου που σου γράφει. Πριν πέρω να κοιμηθώ στο μεγάλο κρεβάτι, που ήταν και για τους δυο μας και τώρα έμεινε για να κοιμούνται μόνι, μπήκα διακριτικά στο δωμάτιό σου κι' άφησα το φακέλλο αυτό πάνω στο κοιμοδίνο σου.

»Θά σου είναι, λοιπόν, αδύνατο να μην τον δεις, την ώρα που θα γυρίσεις από τη λέσχη (!), αφού το πήρες άποφας να ξενυχτάς εκεί κάθε θράδυ.

»Τώρα που είσαι βέβαιος για τη γνησιότητα της επιστολής μου, σε παρακαλώ να τη διαβάσεις προσεκτικά και να σκεφθείς σοβαρά. Δεν σου άστειεύομαι.

»Ζάν! Σήμερα κλείνουμε τρία χρόνια από τη μέρα που παντρευτήκαμε κι' όμως εσύ ξεχάσες αυτή την επέτειο. 'Εγώ δε μπορούσα να την προσπεράσω, χωρίς να ξεπληρώσω στη μνήμη μου μερικές αναμνήσεις. Τρία χρόνια! Είναι τόσο πολύ και τόσο λίγο. Για τους γονιούς μας, για τους φίλους μας και για όλο τον κόσμο είμαστε ακόμη ένα νέο αντρόγυνο. 'Εσύ είσαι τριάντα δυο χρόνων κι' εγώ είκοσιδυό. Είσαι ένας ώριμος, κομψός άντρας κι' εγώ μία όμορφη γυναίκα. Δεν ήταν, λοιπόν, φυσικό ο έρωτάς μας να κρατήσει ένα κανονικό χρονικό διάστημα;

»'Όσοσο εμείς ξέρομε, πώς εδώ κι' ένα χρόνο, δεν άναυγιάσαμε πιά, αφού στους τελευταίους δώδεκα μήνες, δε με πήρες στην άγκαλιά σου, παρά μερικές μόνο φορές. Το ήμερολόγιό μου είναι ο αδιάψευστος μάρτυρας. Πάνω στο σημείο αυτό, θέλω να σε κάνω να προσέξεις, αγαπητέ μου σύζυγι! Να νοιώσης πόσο παράλογη είναι η διαγωγή σου.

»Με πήρες από τη στιγμή της μητέρας μου, αγνή. Δεν ήξερα τίποτ' από έρωτα. 'Αν τη πρώτη νύκτα του γάμου μας, με φιλούσες στο μέτωπο κι' ύστερα έφευγες για να κοιμηθείς στο δωμάτιό σου, σου όρκιζόμαι πως δεν θα κάναμε παράπονο. Θα μέναμε δυο καλοί σύντροφοι. Τι έκανες όμως εσύ; Μ' έβγαλεις από την αγκαλιά μου, με τον πιο άδελφο τρόπο. Μου γνώριζες τον έρωτα χωρίς καμιά προετοιμασία. Δεν παραπονιέμαι, αφού αυτό είναι μία συνήθεια. Μία θλιβερή συνήθεια που κάνει το γάμο ένα είδος οδυνηρής περιπέτειας. Πόσο θα ήταν καλύτερο, αν είκες προηγήσει μία τρυφερή προετοιμασία. Μα άς τ' αφήσουμε αυτά... 'Όμολογώ πως μου χρειάστηκε λίγος καιρός για να σ' αγαπήσω, όχι πιά σαν κορίτσι, αλλά σαν γυναίκα.

»Μάλιστα εσύ ο ίδιος, μου το είπες, στις ευτυχιωμένες στιγμές μας. Μου είπες πως ήμουν μία θερμή γυναίκα! Τι περιεργο όμως! 'Όσο εγώ γινόμουν πιο ζωηρή, εσύ γινόσουν περισσότερο αδιάφορος...

»Τα φτωκά, τα αδέλφια χάδια της γυναίκας σου, δε μπορούσαν φαίνεται να συγκριθούν με τα σοφά χάδια εκείνων που έχουν ως επάγγελμα τον έρωτα. 'Όταν έφτασε η δεύτερη επέτειος του γάμου μας, είκες κιόλας μία φιλενάδα! 'Όλο το Παρίσι το έμαθε κι' έμένα μου το είπε κάποιος φίλος σου! Είναι μία γυναίκα μεγαλύτερή μου στα χρόνια και λιγότερο όμορφη από μένα. Και όμως η γυναίκα αυτή, που την κοιλούσαν, σε άπατά! 'Όλοι το ξέρουν, εκτός από σένα. Είναι γνωστό σ' εκείνους που ξέρουν τον κόσμο, πως κάτι τέτοιες γυναίκες, άπατούν συστηματικά τους άντρες, που τις πληρώνουν, για να δίνουν, τον έρωτά τους σε κάποιον άλλο, έντελως δωρεάν.

»'Όσοσο αυτό λίγο μ' ενδιαφέρει. 'Εκείνο που έχει

σημασία για μένα, είναι η μοναξιά και εγκατάλειψη, που βρίσκομαι, άφ' ότου άρχισε η αξιοθρήνητη αυτή ιστορία. Πέρασα από την εφθονία της αγάπης σου στην απόλυτη στέρηση. Κι' όμως εσύ μου φλόγιζες τη δίψα μου...

»Είμαι μία φρόνιμη γυναίκα και θέλω να σεβαστώ την υπόληψή σου. Το γράμμα αυτό είναι η απόδειξη της ειλικρίνείας μου. Δυο δολάρια χρόνια υποφέρω από την εγκατάλειψή σου, χωρίς παράπονο. Μα η υπομονή μου έξαντλήθηκε. Δεν μπορώ πιά! 'Η κραυγή της απελπισίας μου, άς θρονιστεί σ' αυτή σου σαν προειδοποίηση. ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

»'Ενα μικρό έπεσόδιο έγινε άφορμή να το καταλάβω. 'Η αντίστασή μου λιώνει μέσα στη φλόγα της αδυναμίας μου. Είναι θλιβερό, αλλά βρίσκομαι στο έλεος ενός πειρασμού. 'Εχω χρέος, λοιπόν, να σου διηγηθώ αυτό το επεισόδιο:

»Θά θυμάσαι, ίσως, πως κάθε Τρίτη δέχομαι επισκέψεις. 'Ηρθαν, λοιπόν, σήμερα μερικοί γνωστοί μας. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ένας νέος, που δεν τον κάλεσα ποτέ, που τον γνώρισα άπλως στο θέατρο, και που όμως εδώ και τρεις μήνες με κυνηγάει επίμονα.

»Σήμερα, λοιπόν, κατά τις έξι, όταν όλοι οι επισκέπτες μ' αποχαιρέτησαν, ο κύριος αυτός εξακολουθούσε να απροσηλυκαθεται στο σαλόνι μας, χωρίς να δεικνύει καμιά διάθεση να φύγει. 'Ετσι, χωρίς να το θέλω, βρέθηκα μόνη με τον αδιάκριτο θαυμαστή μου.

»Μη θυμώνης γι' αυτό αγαπητέ μου, Ζάν και μη σκεφθείς να τον εκδικηθείς. Δεν θα μάθης ποτέ τ' όνομά του. Είναι τόσο δύσκολο να τον ξεχωρίσεις μέσα στο κύμα των θαυμαστών μου! 'Ο νεαρός αυτός Δόν Ζουάν, λοιπόν, ύστερα από μερικά λόγια λατρείας, που έφτασαν ως τα δάκρυα, σηκώθηκε απότομα, μ' άρπαξε στην άγκαλιά του και μ' έπνιξε στα φιλιά. Θα νομίσες ίσως πως του αντιπαθήκα; 'Ε, λοιπόν, όχι, αγαπητέ μου! Λατταρούσα τόσο τα χάδια του, ήθελα τόσο να με φιλήσουν τα χείλη του που μ' αγαπούσαν, ώστε με την πρώτη επαφή σωριάστηκε κάτω όλη η αντίστασή μου. 'Υστερα από ένα λεπτό, θάμουν στη διάθεσή ενός άντρα που δεν αγαπούσα!

»'Εκείνος τόνωνσε κι' ετοιμαζόταν να έκμεταλλευθεί την ευκαιρία, όταν ένας θεός σε λυπήθηκε. Χτύπησε η πόρτα! 'Ηταν μία παλιά συμμαθήτριά του. 'Ο νεαρός κατακτητής, κόκκινος σά παπαρούνα ξανακάθισε στη θέση του. 'Ηταν καιρός! 'Αν η φίλη μου έρχόταν πέντε λεπτά άργότερα, θα την είκες πάθει, καυμένη μου σύζυγι!

»'Ο νεαρός που λίγο έλειψε να γίνει τριφερός φίλος της γυναίκας σου, σου υπόσχομαι πως δε θα ξαναπατήση το πόδι του στο σπίτι μου. Μα εκείνο που δε μπορώ να σου υποσχεθώ είναι, αν θα καταφέρω να ερωτώ για δεύτερη φορά τον ίδιο κίνδυνο. Δε μπορείς νάσαι βέβαιος, πως κάποια φίλη, θα τρέξη τη τελευταία στιγμή να με σώσει. Σου όμολογώ με ειλικρίνεια την αδυναμία μου. 'Η φωτιά απειλεί το σπίτι σου φίλε μου!

»'Αν θέλεις να κάρης τη γυναίκα σου, εξακολουθήσε τους άγοραίους έρωτές σου! 'Η πυρκαϊά δεν έφερε άκομη τη καταστροφή. Μπορείς να τη σώσεις...

Ντενίζ! — Κι' ύστερα; Τι έγινε; ρώτησε με περιέργεια η Σιμόνη.

— 'Ο άντρας μου ήρθε σαν τοελλός, την ίδια εκείνη νύκτα στο κρεβάτι μου και μου ζήτησε συγγνώμη. Μου υποσέθηκε πως δε θα ξαναδθί τη φιλενάδα του. Φυσικά, έγω, ύστερα απ' όλα αυτά, τον συγχώρεσα και από τότε είμαστε ευτυχιωμένοι!

— Χρυσή μου, Ντενίζ! φώναξε η Σιμόνη, αγκαλιάζοντας τη φίλη της. Σε παρακαλώ, δώσε μου ένα αντίγραφο. Θέλω να στείλω ένα παρόμοιο γράμμα στο σύζυγό μου!

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

«'Ο άντρας μου ήρθε στο κρεβάτι μου, ζήτησε συγγνώμη και μου υποσέθηκε πως δεν θα ξαναδθλε τη φιλενάδα του...»

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΝΙΚΟΣ ΓΚΙΖΕΛΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΕΙΧΑΝ εδώ και δυό ώρες τσακίσει τα μεσάνυχτα. Οι διαβάτες άρπάζονταν στην άσχη της Πατισίων και μονάχα τα «γκιταξή» έ-εσκαλουθούσαν να κυλούν με τα έκτυπλωτικά τους φώτα στην άσφαλτο, λές κι' ήταν ακόμη μέρα.

Στά τραπεζάκια άνάμεσα στους θάμνους, τα πεύκα και τις πικροδάφνες, οι τελευταίοι δονυχτιδες έτοιμάζονταν να σιωπούν. Άρχισε η νύχτα.

Πάνω στη μετώπη του Μουσιέ, άπέναντι, το γλωσσό φεγγάρι αντανακλούσε την κίτρινη μελαγχολία του.

Άνάμεσα τ' τελευταίο τσιγάρο. — Λοιπόν, γιά πές μου. Πώς τ' οφτανάζεσαι;

Ο Νίκος Γκιζελής Άθηναίος μαέστρος, που άγαπά με φανατικό πάθος τα έγγονα και μισεί θανάσιμα τα πνευστά, ο μάγος του βιολιού και διάδοχος του Κανελλίδη, φαινόταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

Μιά όλωση ώρα είχε διηγηθή τη ζωή του με τ' όρεξη, είχε αναθυμύσει τα παλιά, τις άρπικές δυσκολίες της νεότητος, την αγάπη του γιά τις νότες και τις μελωδίες, κι' άσπασε να ξετυλιχτούν τα δειρά του σαν τις άσπυμένες κλωστές του φεγγαριού. Όνειρα γιά τη μουσική, τη μουσική που την έφερε το «μπουζούκι» και η τζάζ, την όμορφη μουσική των παλιών καιρών με τις καντάδες της, τις σερενάτες κάτω άπ' τις μισάνυχτες γοήλλες, με τα τσιγγάνικα τραγούδια και τους ντισότικους χαρωπούς σκοπούς, που έβελαν γενιές και γενιές Άθηναίων.

Κι' ύστερα έφτασε στο σχέδιό του γιά τα μέλλον.

— Πώς τ' οφτανάζεις, λοιπόν; Τό έξήγησε.

Θάβει δεκαπέντε βιολιά. Μιά όρχηστρα άπό βιολιά κι' ένα μονάχα πιάνο άνα συνεπικουρία. Οι βιολιστές άνογα ντυμένοι στα άσπαρα θα κατεβαίνουν άπ' την όρχηστρα και θα σκορπίζουν μέσ' στη νύχτα, άνάμεσα στους θάμνους και τις πικροδάφνες θ' άνακατέωνται με τον κόσμο που θ' άναπαύεται στις ψάθινες πολυθρόνες.

Όλα τα φώτα θάγουν σβήσει. Μονάχα μερικά χαμοαίσια λαμπιόνια, πόντινα ή υπήλθε θα δημιουργούν άτμοσφαιρα φαντασμαγορίας. Καί βασιμικά οι θεϊκές μελωδίες των βιολιών θ' άκούζονταν άν σουρντίβ να μαγεύουν τη νυχτερινή σιγαλιά.

— Καλά. Φυσικά θάνα καλό και όμορφο. Τα βιολιά θα κλαίνε τα τσιγγάνικα μοτίβα τους ή τις άναπαύμενες σερενάτες, και τα μαγικά δοξάρια θα έβαθυμίζουν στο κοινό ότ'...

— Όχι. Έσβυσε τ' ο τσιγάρο και τ' πέταξε νευρικά.

— Δέν είναι «μπουζουκοποίησης» ή μουσική.

— Τότε τί είναι;

*

Ο Νίκος Γκιζελής είναι ένας άνθρωπος άπλος, λιγάκι δυσκίνητος στη συνομιλία — τ' σως γιάτ' προτιμά να κρατά τις σκέψεις του γιά τόν έαυτό του — άλλά ίσως κι' εύθης. Αυτό που λέμε «ντομάρος».

Ότε σαραντάρης κάμ, Όσπ'όσο ή θητεία του στη μουσική μετρά 35 περίπου χρόνια. Ήταν δέν ήταν όκνημ τεσσάρων χρόνων πιστοίς όταν πρωτόπιασε στα νείρια τ' οδοάρι, κάτω εκεί στο Αύλωνάρι τ' Εύβοιας, όπου γεννήθηκε και πέρασε τα πρώτα του χρόνια. Στην πρώια έκδηλωμένη αυτή άγάπη έπαιξε βασικό ρόλο ο πατέρας του, ο Γιάννης Γκιζελής, καθηγητής της Φιλολογίας και ύστερας της μουσικής, γεμάτος λατρεία και ιερό τάθος γι' αυτήν.

Έτσι ο μικρός Νίκος (πρόγνυς που συνέ-

βη και σπ' άλλα δυό παιδιά της οικογενείας, τις δυό αδελφές του) υπήνευμένος μέσα στις παρτιτούρες που γέμιζαν τα δωμάτια του σπιτιού, γαλουχήθηκε έξ άπ'όλων όνύων με τις νότες.

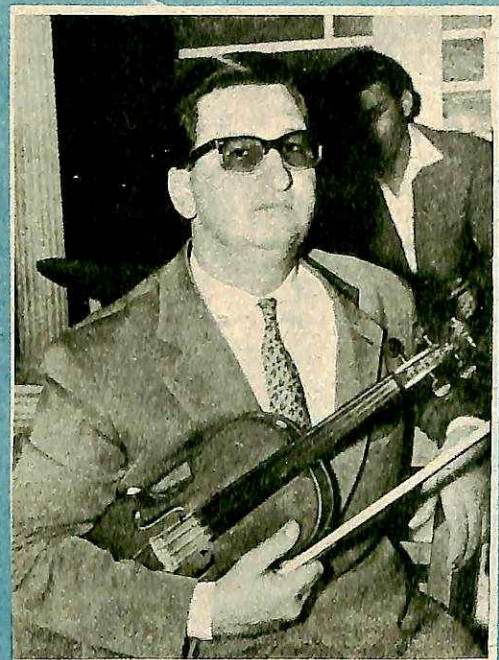
— Τί είναι αυτά, πατέρα;

— Μουσική, παιδί μου.

— Και τί είναι ή μουσική;

Ο γέρος χαμογέλασε. Πήρε τ' ο βιολί του και τ' όδειξε. Κι' ο μικρός πιάστηκε εύκολα αινώμαλως. Ός τα δέκα χρόνια του, ο γερο-Γκιζελής σπάθηκε ο πρώτος μουσικός δάσκαλος τ' ο γιού του. Ύστερα ή οικογένεια ήθελε στην Άθήνα κι' ο Νίκος γράφτηκε στο Έλληνικό Όδειο.

Ο Όλμανδός «δάσκαλος» Σούλτσε τ' ον μύπη στα μυστικά τ' οδοαριού γιά δέκα ά-

Ο μαέστρος Νίκος Γκιζελής

κόμην γράφει. Καί κοστάνη τα πράγματα κύλησαν άπλά και φυσικά.

Ο Νίκος Γκιζελής γράφτηκε στη Νομική Σχολή κι' άποτέλεσε μαζί με τ' όν άλλο σύγχρονο Άθηναίο μαέστρο, τ' ον Κάστα Κωνσταντίνου, μέλος της έρασιτεχνικής όρχηστρας της Πανεπιστημιακής Λέσχης.

Ύστερα... Έγράφετο άπ' τη νομική, όπως ήταν πολύ φυσικό.

Ποιά σέσι μπορούσαν νάχουν τα τραγούδια με τους κωδικέλλους και τ' οποιμικό δίκαιο; Στο παλιό «καφεείο των μουσικών» άπέναντι άπό τ' άντιστοικό πιά δημοτικό θέατρο κάποιος «πολιός» τ' οδοάριε να βνή από έπαγγελία.

Κι' ο Νίκος βγήκε. Ήταν ή μοίρα του αυτή, τ' ο γράφ'ό του, που τ' όγε σφραγίζει ή κληροδοσία τ' ο γέρος.

Κάποιο μηχανικό κέντρο, στ' ο λιμάνι τ' ο Πειραιά, τ' ο «Λιμνο» στάθηκε τ' ο πρώτο έπαγγελιακό όγολειό τ' ο νεαρού δεκαοχτάρα έπαγγελιατρία τ' ο βιολιού.

Γιά λίγους όμως μονάχα μήνες. Γιατί ο Νίκος Γκιζελής, σημάτισε όμώπως δική του όρχηστρά κι' ο γέρος με τις νότες και τα τραγούδια άκισσε.

Μέσα σ'ό τρελλό αυτό στροβίλισμα, τ' ο γεμάτο παρτιτούρες και καντάδες, βιολοντσέλλα και βιολιά ο νεαρός μαέστρος ένοιωσε... σαν σ'ό σπ'ίτ' του.

Μέ τ' οδοάρι του έναφανε στους άπλους ανθρώπους της ταβέρνας και τ' ο κρασιού, τις συγκινήσεις της παλιάς άράλης μουσικής των

καιρών που ο ρομαντισμός κυλούσε σ'ό αίμα των Άθηναίων.

Τις συγκινήσεις της καντάδας, της σερενάτας, των τσιγγάνικων και αυτής άκόμα της όπερας.

— Ταβάρνα και Όπερα; Πώς τα συμβίβασες μαέστρο; αυτά τα δυό;

Κάτω άπ' τ' όνν'όως των άστεριών σ'όν κήπο τ' ο Μουσείου, όπου κυλούσε ήσυχα ή κουβειτούλα, τ' ον είδα να χαμογέλα.

— Δέν είναι δά και κανένα κατόρθωμα, είπε άπλά. Δούλεψα σέ δεκάδες τέτοια παλιά άθηναικά κέντρα της Πλάκας και της γειτονιάς. Στ' ο «Παπαγιωάννα», σ'ό «Καγκελάρι», σ'ό «Έφτά άδόφια», σ'ό «Παπαρούνα», σ'ό «Σέ Λατάν», σ'ό «Καουσιμίου», σ'ό «Σαλόν Γκρέκ», Έ, λοιπόν, θέλεις να σ'ό ξεμωλωγθ'ό κάτ';

Ο Άθηναίος τ' όδειξε βαθεί άγάπη γιά τη μουσική ποιότητα. Ή καντάδα, ή σερενάτα, άκόμα και ή όπερα είναι «μπουζούκι». Είναι...

*

Τί είναι, λοιπόν, ή μουσική που άγαπάει σίμερα ο Άθηναίος;

Τα λόνια τ' ο Νίκου Γκιζελή, που θέλησε να δώση νύαν άπάντησι σ'ό έρώτημα αυτό στάθηκαν γιά μέσ ότ' άλήθεια μία έκπληξη και μία άπακάλυψι. Ίδου τ' ο:

— Ο Άθηναίος άγαπά σ'ό βάθος την καλή μουσική. Καί καλή μουσική είναι εκείνη που άντέχει σ'ό γάμο. Άς πάρουμε την όπερα. Έρετε τί παλιό κάθε βράδυ έδώ με την όρχηστρά μου, μπροστά σ' όλο αυτό τ' ο κοινό, που κόβεται να π'ίη τ' ο ύμνος τ' ο ή να π'ίη τ' ο παγωτό τ' ο;

«Ριγολέτο», «Ριγολέτο», π'ίαζ. «Ριγολέτο», «Τραβίττα», Λουτσία, «Τραβιττα», «Κάριεν», «Αίντα», «Μπαρτσελόνα». Καί τ' ο κοινό μένει ευαρίστημένο. Καί πληθαίνει καθιμωρινά, άνήθεται άπό τα άλνα κέντρα. Κι' όχι μονάχα άκούει, άλλά πολλές φορές τ' ο «πιάνω» να κινή νείλη έπαναλαβάνοντας τις άριες, τ' ο σκοπό. Δέ σ'ό λέει τίποτε αυτή ή διαπίπωση.

Σταμάτησε και άσπασε τ' ο ματιά του να π'ίη π'ίω στα φύλλα μίας κληματαριάς. Ύστερα συνέχισε.

— Καί δέν είναι μονάχα ή όπερα. Είναι ή παλιά καντάδα, ή σερενάτα, τα τσιγγάνικα τραγούδια. Φυσικά ή σερενάτα, τ' ο τσιγγάνικα λεγόμενη έλαφρά μουσική της τζάζ. Ότε και τα λαϊκά τραγούδια τ' ο μπουζουκιού. Έχουν γράφ'ό δυό-τρία καλά. Αυτό όμως δέ δικαιολογεί τ' ο σημειωτή «λαίλαπα».

— Όποτε τ' ο θεωρείτε λαίλαπα; Φυσικά. Ένα κύμα μόδας που θά περάσ'ό. Έτσι γίνεται με κάθε μόδα. Στ' ό τέλος τ' ο πράγματα εξαφανίζονται και μένει ή καλή μουσική. Γιατί ή καλή μουσική και τα καλά τραγούδια βιολοντσέλλα π'ίω από τις νέες τάσεις; Ή μάλιστα προέχονται άπό κάθε «τάσι» κι' άπνχούν την άπάσση τ' ο μπουζουκιού των. Άν είναι καλός ο μουσικός, είναι καλή κι' ή μουσική του.

— Σωστά. Τότε π'ίηπει ν'όναι σωστό και τ' ούτο: Άν τ' ο μπουζούκι, έβγαλε δυό-τρείς καλούς συνθέτες, τ' ο βιολι ένι βγάλε χιλιάδες. Νά γιάτ' ο πιστεύω στα έγγονα. Καί νά γιάτ'...

Τ' ο καταλάβαμε. Ήθελε να αναλύσ'ό τ' ο σχέδιο, που άνέπτυξε στην άαγή. Τ' ο σχέδιο γιά τα βιολιά που θά κλαίμε άνάμεσα σ'ό πικροδάφνες και σ'ό π'ίω του κήπου τ' ο Μουσείου, ένώ τ' ο άσπυμένο φεγγάρι θά π'ίη κρυφούλι στην κληματαριά.

— Τί λές, θά π'ίηνη; Θά τ' ο άγαπήσ'ό ο κόσμος αυτό;

— Σήκωσε τ' ο μάτια σταθερά. — Όθ'όναί ένα π'ίωμα. Ένας διαγωνισμός, ένα φεστιβάλ, έξω άπό τ' ο Ε.Ι.Ρ. και τις «έπιτροπές». Τ' ο κοινό θά κινή. Καί έναί βέβαιος π'ίω θά τ' ο χειροκροτήσ'ό. Γιατί οι Άθηναίοι, να τ' ο έρετε, είναι λάτρεις της καλής μουσικής.

Είναι;

ΝΤΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΗ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΗΡΘΕ προχτές τ' ο μεσημέρι, μέσα στην κάμα τ' ο καλοκαιριού και τ' ο γραφεία τ' ο «Θησαυρού» γέμισαν άπό βρασιά και χαμόγελα.

— Κωλώς τ' ο κορίτσι!

Ήταν μία όμορφη κοπελίτσα, σταράτη και κομψή, με μέση σαχτυλίδι και πόδια χυτά, που προχωρούσαν σ'ό πλακόστρωτο με βήμα άνάλαφο, σά χορεύτριας.

Ένα μαντήλι σ'ό κεφάλι προσπαθούσε να ύποτάξ'ό τ' ο μαύρα στυλινά μαλλιά, ένώ ή τριζάτη φούστα σ'ό θυμίζε φτερούγισμα άσπρων περιστεριών.

— Παρακαλώ, σεποινίς Ντίνα. Καθήστε. Κάθ'σε — μισκάθ'σε γιά την άκρίβεια — στην κόψη τ' ο τραπέζι, άφίνοντας έθελα να φανή ο «ποδοστράγος» της, ο όποιος την σ'όμερον ήμερον δέν είναι άκρίβως «ποδοστράγος», άλλά άκριά... περισσότερο.

Δυό έργάτες, που εκείνη τ' ο στιγμή σοβάτιζαν τ' ον έξωτερικό τ' οίχο τ' ο γραφείου, άρχισαν να μπροσούν τα πράγματα και να βάφουν την άπέναντι πόρτα, και ο «μικρός» τ' ο γραφείου — ένας τριαντάρης Κρητικός — πήρε κάποιο «φερό» σ'ό χέρι, γιάτ' ο έπρεπε, λέει, να έσκαμνίσ'ό άκρίβως εκείνη την ώρα τις πολυθρόνες...

— Τα βλέπεις τί μας έκανες, Ντίνα; Χαμογέλασε.

Μιά σειρά κάτασπρα δόντια, μία φλογίτσα πονηρή σ'ό σκόρα κατανά μάτια και τ' ο ν'όστιμο μωτράκι γέμισε τσαμπινιά.

— Ό, με συγχωρήτε.

— Σέ συγχωρούμε. Άστεία πράγματα. Έπίσκεψ'όν' αυτή. Τί, παίζουμε;

Μιά έπίσκεψη-άναπαράχη, και νάσου, που βλοιο γαητευτήκαν κι' έγιναν θαυμαστές της Ντίνας Τριάντη. Ο ύποφινόμενος, οι δυό σοβατζήδες, ο «μικρός» τ' ο γραφείου — κ'ίμα σ'ό παιδί — και ο άλλος. Όλοι δ'όσι έτ'ίχε να βρίσκωνται σ'ό 4ο πάτωμα της δ'όου Δραγατσανίου.

Έτσι άκρίβως συνέθ και κάποιο άλλο μεσημέρι — πάμε τρία χρόνια άπό τότε.

Ή Ντίνα Τριάντη, έλχε κάμει μία «έπίσκεψη» σ'ό Βασιλικό Θέατρο, την ώρα που γίνονταν οι πρόβες. Όχι π'ίω έλχε καμιά σχέση με τ' ο δουλειά αυτή — τ' ο θέατρο κ'ίπ.

Ή Ντίνα δέν ήταν τότε παρά μία άπλή νοι-

Ή Ντίνα περιεργάζεται στα γραφεία τ' ο «Θησαυρού» τις μακέτες τ' ο τεύκους, που θά μ'ίη ή καμπάνια της. Ή περιεργία είναι τ' ο «καρίσμα» των γυναικών, βλέπετε, και ή Ντίνα είναι έκτός άπό «στάρ» και γυναίκα. Καί τί γυναίκα!

κοκυρούλα της γειτονιάς, της Ν. Ίωνίας γιά την άκρίβεια, κι' έλχε πάει να δ'ό τ' ον άντρα της, που ήταν νέος ήθοσιός τ' ο Βασιλικού Θεάτρου.

— Μά, είσαι παντρεμένη;

— Ήμουν. Χαρίσαμε, μετά τέσσερα χρόνια γάμου.

— Πότε πρόλαβε και τ'όκνες δ'ό; αυτά; Δέ φαίνεσαι πάνω άπό είκοσι χρόνια.

— Είκοσι δύο.

— Έσπα. Άλλα, παντρεύτηκες...

— Στά δεκαπέντε μου.

— Λοιπόν;

Τα πράγματα ήταν άπλά. Ή Ντίνα πήγε μέσ... σ'ό το λίκνο τ' ο στόμα, τ' ο «καλού λίκου» όμως, να έξηγούμεθα.

Τόσο άνδραπόι της τέχνης εκεί — μέσα στην «έπίσκεψη» — σηγοβέτες φτασμένοι, ήθοσι, παραγωγοί, πρόσεξαν την όμορφιά της, την τσαμπινιά της, την έξυπνη και χαριτωμένη έμφάνισή της.

Κι' ή πρόταση έγινε σ'ό άμεσ'όυσε:

— Δέν έρχεστε να δοκιμάσουμε μπροστά σ'ό φακό;

Πήγε. Κανείς δέν είχε άντίρρησι γι' αυτό. Ούτε οι γονείς, ούτε ο σύζυγος.

Πήγε, λοιπόν, ή Ντίνα Τριάντη, στήθηκε μπροστά σ'ό φακό και... αυτό ήταν.

Ήταν κομμένη και ραμμένη γιά «στάρ».

Της τόπαν. Καί τ' ούτ'όχρονα της έκαναν την πρώτη πρότασι γιά να παίζ'ό σέ ταινία.

— Κι' έπαιξεις;

— Έπαιξα, νά. Στ' ό έργο «Σταυρινά 288».

Άπό τότε... μου κάλησε τ' ο «ψώνιος».

Έξ ταινίες, που άκούλησαν και σ'ίς όποιες ή Ντίνα Τριάντη πήρε μέρος πρώτα σαν «ένκε-κ'ί» ύστερα σαν πρωταγωνίστρια ή συμπρωταγωνίστρια, άπάδειαν π'ίω ή ύπόθεσι δέν ήταν «ψώνιος».

Όπως συμβαίνει στα πράγματα τ' ο κινματογράφου — τόσο τ' ο δικό μας όσο και τ' ο ξένου — τ' ο σκαί γιά να γίνης στάρ, άλλοτε είναι θεάρατο σαν τ' οραστό βουνό, ή σαν άδιαπέραστο σινικό τείχος, κι' άλλοτε ένα άπλό ταπεινό σκαλάκι, που δέν έχει παρά ν' άπλώσης λίγο τ' ο πόδι σου, γιά να τ' ο διαβής.

Μέ τ' ο Ντίνα συνέθ τ' ο δεύτερο. Μ'ήν τάχατες δέν έλαχε τ' ο ίδιο σέ τόσες και τόσες ξένες βεντέτες, που μεσορανούν σήμερα;

Βέβαια, ή Ντίνα Τριάντη δέ μπορείς να π'ίς π'ίω έγινε μία διάσημη βεντέτα, όστόσο όμως οι ταινίες, που γ'ίρισε ως τ'όρα της έξασφαλίζουν μία καλή θέσι σ'όν άστερισμό... των άστέρων της Έλλάδος.

Οι ταινίες αυτές είναι, μετά τ' ο «Σταυρινά 288», τ' ο «Ποτάμι» τ' ο Ν. Κωνσταντίνου, που πήρε τ' ο πρώτο βραβείο Όρσαλονίκης, ή «Κρουαζέ-ρα σ'ό Ρόδο», όπου ή Ντίνα πρωταγωνιστήσε με τ' ο Λάμπρο Κωνσταντάρη και τ' ον Κάστα Κακά, οι «Καινούργιες έλπίδες» π'ίω με τ' ον Κακά και την Ντίνα, ή «Χαράς κι' ο τεκεές», οι «Τρείς κοκλές κι' έγώ» ή «Δ'αμάντω», που άγνρίζεται τ'όρα κι' όπου ή Ντίνα Τριάντη δημιουργεί με τ' ον Άντρεά Ζησιμάτο ένα καινούργιο ρόλο με άξιώσεις.

— Κι' ύστερα, Ντίνα;

— Ύστερα βάρη ή «Μυρτιά». Ένα ώραίο έργο, που σηγοβέθ'ό ή Κ. Κερασιάνη και που βασίζεται πάνω σ'ό γλωσσό σουζέ τ' ο Μίκυ

«Ένα έργοντας χαριτωμένα. Ένα έξυπνο μωτράκι, μία μέση σαχτυλίδι και δυό πόδια, που άνήχονταν σ'ό μυστικό, σά φερα περιστριάν.

Μιά κοπέλλα της γειτονιάς, που έγινε σ'ό — μία στάρ, που δέν έχασε να νάει κοπέλλα της γειτονιάς. Αυτή είναι ή Ντίνα Τριάντη.

Δύο... θησαυροί, μαζεμένοι στην ίδια φωτογραφία.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Θερμές εξομολογήσεις

Διανύουμε το μήνα των κυμάτων των θερμών και αυξάνει και το κύμα των πυκνών των εκδρομών, επισημαίνει πιστευόμενοι όλοι οι φλογόμενοι Αθηναίοι, ότι έξω από την πόλη, δρασερός αέρας πνέει... Κι' όπως κάνουνε γιουρούσια για τα περίετρα τέτοιον μήνα, από την πολυκοσμία... ανασταίνει κι' η Αθήνα!

Όλες κι' όλοι ανεξαιρέτως, με σακκίδια στον ώμο, γι' ακρογιάλια και πενκώνες κατ' ευθείαν παίρνουν (δρόμο

και το άστυ, μονομιάς, παίρνει όλη... ερημιάς! Ερημώγουν, δηλαδή, με άρπασταση σπουδή, οι διαβάσεις και τα κέντρα της Αθήνας της νεμάτης και πολλάνικς μένον μονόν ο... Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης!

«Εξοχή», το σύνθημά μας είναι αυτή την εποχή και τα δάση πλημμυρίζουν από κουρσές Γιώτα - Χι, από βεσπές και καμιόνια και τετραπόδια κασόνια... Έτσι ενώ παγαίνει ο κόσμος τον αέρα του να πάρη και, βεβαίως, γρά μυστική λίγο πεύκο και θυμάρι, ανασταίνει στον πενκώνα και σε κάθε λογκιάδι καυσάερα μονάχα και βενζίνης ευωδιά!

Όπου πεύκα και κλωνάρι κι' όπου θάμνος και πουρνάρι μάχη γίνεται γενναία από την κοσμοπολημένη κι' αγωνίζεται ο καθένας για να βρή «στόν... ίσκιω μοίρα»! Για κλωνί και για κλωνάρι και για μια σταλιά νεράκι, ερευνά κάθε φραγγύ, λαγκάδια και ρεματιά κι' όλο του Θεοδώραχ σου θυμίζει τη «Μυστιά»! Δηλαδή το: «Περπατά και ρωτά κι' όλο ρωτά και ρωτά κι' όλο ρωτά, πού μπορώ και πώς μπορώ ναύρω ίσκιω και... νερό»!

Φεύγει ο κόσμος απ' το Άστυ κατά κύματα πυκνά και για ναύρη λίγη κάλμα, παίρνει άραδα τα... βοννά, μα τα νεύρα τον λαγάρικς κι' εκεί πέρα τ' απειλούν γιατί από τα «τρανήχορ» κι' οι πλαγιές απειλούν... Τα μπουζούκια — μ' άλλα λόγια — κι' εκεί πέρα πάνε (γόνια

από τις τρελλοπαρέες και τις τρελλοσυντροφικές και τον ήσυχο, ανήσυχος, πλαταγώνα και... πενκώνα οι «πεννιές» τον μεταβάλλουν, αθώρει, σε... Τζιτζιφιές!

Εννοείται ότι τώρα, που εφούντωσε το θέρος, στα βοννά και στα λαγκάδια μετεκκώμισε κι' ο έρωας και σχεδόν στα δέντρα όλα και στους θάμνους και τους βάλτους βλέπεις ζεύγη φλογόβλα σε παιχνίδια παλαδά τους... Κι' όπως είναι, τέτοιες ώρες, η νεύτης ξαναμμένη, συναντάς σε κάθε βήμα και μια «βάτο... φλεγόμενη»!

Τα βοννά παίρνει κι' ο έρωας ο τρελλός κι' ο λογικός και τα νεύτα ειδικώς καταλλήλως ξεγαράννει κι' ενώ πάνε για δροσούλες την καρδόουλα τους... πυρώνει! Έρωας, ήτοι, φλογόβλος και τα δάση κατακατά κι' όπως βλέπεις ολόενα μέσο σε δέντρα φωνιτωτά, ξεγαράννια... φωνιτωμένα, συλλογίσαι, θες και μη, πώς θα πάρουν και θα δώσουν «των δασών οι... έμπορ (σμοί»!

Πειρασμοί πολλοί, εν τέλει, συγκεντρώνονται στα δάση και μπορεί κι' ο παντρεμένος πονηρή (δράσι... 'Αλλά όσο τέλος πάντων κι' αν του άρεσουν τα ξυνά, δε μπορεί ποτέ να φτάση σε σημείον τέτοιον θαύματος, γιατί βλέπει ο καυμένην σαν σωστό... «στοιχειό του δά- και να τον παραμονεύη σαν σωστό... «στοιχειό του δά- (σους»!

Επισημαίνω
Ανα. Γαβριλάκης
Εξομολογούμαι

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΟΤΟΡΧΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Τζέμια δέχεται να γίνει γυναίκα του Τζούλιο, είναι κι' οι δυο τους ευτυχισμένοι. Ο Τζούλιο αναγγέλλει τους άρραβώνες του στο φίλο του Πρόσπερο. Κι' εκείνος του παραπονιέται γιατί ο γυιός του, ο Βιττόριο, έχει ριχτεί στα γλέντια και στα ξενύχτια, για να ξεχάση τον έρωτικό πόνο του. Ύστερα ο Τζούλιο επισημαίνει την άρρωστη χήρα Μπαρέτα, τη στωική πελάτισσά του. Κι' εκείνη του εκμυστηρεύεται τη δραματική ζωή της: Ο άντρας της σκοτώθηκε ο' ένα δυστύχημα, αφήνοντας την μονάχη με την κόρη της Σουζάννα. Και η υπερβολική επίεσις κι' η πολλή ανήλια της έκανε την τελευταία να πάρη τον κακό δρόμο. Ένώ δηλαδή ήταν άρραβωνισμένη μ' ένα καλό παλικάρι, το Ρικέτο, έγινε φιλενάδα ενός πλούσιου γλεντζέ, του κ. Τσάσκα. Αυτός δεν ήταν άκαρπος: απ' τον πατέρα της Σουζάννα, είχε παντρευτεί από καρπίσιο τη μητέρα της, μαλώνοντας για χάρη της με τους συγγενείς του, άλλ' έπειτα τη δαρέθηκε και την έγκατέλειψε. Η Σουζάννα κατάφερε να τον ξετρελλάνη, να την κάνει σκλάβο της. Η μητέρα της ανακάλυψε το παραστράτημά της και προσπάθησε να τη νοουθετήσει, άλλ' εκείνη την άποψή μ' αδιαφορία. Όσο, συνέχισε τις έπισημες σχέσεις της με το Ρικέτο και έπρόκειτο να γίνει σύνταμα ο γάμος τους.

12ον «Ένα βράδυ, ο Ρικέτο είχε φύγει στις 10, όπως συνήθως. Άφου σκέπασα με στάχτη τη φωτιά, είπα στη Σουζάννα: — Άπόψε έχω μια ύστα, πού δε σε βλέπω! Πάμε να πλαγιά- σουμε».

— Ναί, πάμε. Είμαι κουρασμένη κι' εγώ... απάντησε η κόρη μου. Καληνύχτα.

Πήρε τη λάμπα, ανέθηκε στην κάμαρά της κι' έκλεισε άμέσως την πόρτα. Πήγα κι' εγώ στη δική μου, έκανα την προσεχή μου, πλάγισα κι' αποκοιμήθηκα άμέσως βαθύ. Ξύπνησα όμως στη μέση της νύχτας. Διψούσα πολύ, και δεν είχα νερό στην κάμαρά μου. Αποφάσισα να κατέβω στην κουζίνα. Φόρεσα κάτι πρόχειρο και, μη βρίσκοντας τα σπέρτα, σκέφθηκα να κατέβω στα σκοτεινά.

Μόλις είχα ανοίξει την πόρτα της κάμαράς μου κι' είχα βγή στο κεραλάσκαλο, άκουσα τη φωνή της κόρης μου. Κουδέντιαξε με κάποιον, στο δωμάτιό της.

«Αδύνατο να περιγράψω τί αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή! Τό προσώπό μου βράχηκε από ιδρώτα. Νόμισα πως μου ξεριζώναν την καρδιά... Κι' όμως δεν έκανα την παραμικρή κίνησι, ούτε κι' αναστέναξα καν. Θέλησα να μάθω με ποιόν μιλούσε η κόρη μου, ποιά ήταν το πρόσωπο που βρισκότανε μαζί της στο δωμάτιό της, τί είχαν να πουν οι δυο τους.

«Δεν ένοιωθα πιά τη δίωα, ούτε διαζε το κορμί μου. Τέντωνα τ' ατί μου... μ' όλο που ήξερα πως θ' άκουγα πράγματα αίσχρα, πώς πί- σω απ' την κλειστή εκείνη πόρτα προετοιμαζότανε κάποιο φοριχτό δράμα.

— Είπα εύχαρηστημένος έτσι: Ελεγε η Σουζάννα.

— Είμαι εύτυχισμένος σά θεός και δυστυχισμένος σάν κολασμένος! απαντούσε μια άγκαστή μου άντρι- κή φωνή. Σε λατρεύω, είμαι τρελ- λός για σένα! Σου είχα υποσχεθί να μη ξαναγυρίσω πούν κανονιστούν δια... μα δε βστάξα! Γιατί νάσαι τόσο γοητευτική; Η όμορφιά σου άείζει. Βασιλικά φορέματα και μπριλλάντια... Οάθελα, με μετάξ και το όραό σου κορμί με μετάξ και νταντέλλα, να σου φορέσω σε κάθε δάχτυλο ένα βαρύτιμο δαχτυλίδι!

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΣΤΙΟ

Γιατί δε δέχεσαι να φύγης μαζί μου, να γίνης αποκλειστικά δική μου;

— Γιατί δεν είσαι ελεύθερος, δήλωσε με κυνισμό η Σουζάννα. Δε μπορείς να δώσης ένα δνομα στο παιδί μας, πού θα γεννηθί. Κι' εγώ θέλω νάχη πατέρα!

— Μα ζώ τώρα πιά χωρισμένος απ' τη γυναίκα μου. Θα πάρης εσύ τη θέσι της.

— Άκουσα τη Σουζάννα να γελάει. — Δε μου κάνει η θέσι πού μου προτίνεις, είπε.

— Μα, αν μείνω ελεύθερος;.. — Με ποιόν τρόπο;

— Άν πεθάνη η γυναίκα μου;.. — Είσαι ικανός να τη σκοτώ- σης;

— Άγατρίχισα απ' τη φρίκη. Η σκληρότητα και το θράσος της κό- ρης μου μου πάγωναν το αίμα στις φλέβες.

— Όχι, δεν έχω ύπ' όψη μου να έγκλημάτσω, για ν' απαλλάξω απ' τη γυναίκα μου. Μα είναι τό- σο αδύνατη και φιλάσθενη!...

— Οι γυναίκες άντεχουν περισ- σότερο απ' τους άντρες, διέκοψε η Σουζάννα. Μη φοβάσαι, η γυναίκα σο' θα ζήση για να μεγαλώση την κόρη της. Δεν έχω έλπίδες απ' αυ- τη την πλευρά... κι' έπειδή είμαι λογικότερη από σένα, πιστεύω πως είναι απαραίτητο να παντρευτώ με το Ρικέτο.

— Μα δεν καταλαβαίνεις πόσο υποφέρω στη σκέψι πως θ' άνήκης σε άλλον; Ζηλεύω, ζηλεύω τρομερά, γιατί εσύ μονάχα μαύμαδες τόν α- ληθινό έρωτα. Σ' άγαπάω τρελλά. Άφισε το Ρικέτο κι' έλα μαζί μου!

— Δεν είσαι λογικός. Ξέρεις πως δεν αλλάζω γνώμη. Έχω απο- φασίσει να γεννηθί το παιδί μας μ' νόμιμο πατέρα, κι' έτσι θα γί- νη. Ύστερα θ' άφισω τόν άντρα μου και θαρθώ να σε βρώ όπου θέ- λεις.

— Μιλούσε με μεγάλη ήρεμία, σά να ήταν το άθωότερο πράγμα του κόσμου η άτιμία πού είχε σχεδιά- σει. Έγώ ένοιωθα τα γόνιτά μου να λυγίζουν, μου φαινότανε πως θά πεφτα. Άναγκάστηκα να καθίσω σ' ένα σκαλοπάτι.

— Δεν ένοιωθα πιά τη δίωα, ούτε το κρύο. Η ψυχή μου ήταν σπα- ραγμένη το μυαλό μου φλογισμένο.

— Όχι, δε μπορούσα ν' άφισω να έπαυθόνουν τόσο αίσχρα τόν καιμ' μένο το Ρικέτο! Έστ' κι' αν έ- πρόκειτο να χάσω την κόρη μου, θα ματαίωνα με κάθε θυσία αυτό το γάμο. Οάδιωχνα τόν άσλιο, πού έ- μπαινε κρυφά, σά λαποδύτης, στο σπίτι μου... τόν παλιάνθρωπο, πού είχε άτιμάσει τη Σουζάννα!

— Στο μεταξύ, έξακολουθούσα ν' άκούω. «Ήθελα να τα μάθω όλα.

— Μου όρκίζεσαι πως δε με γελάς, πως δεν άγαπάς το Ρικέ- το; είπε ο άντρας.

— Η Σουζάννα γέλασε κοροϊδει- κά κι' άπάντησε:

— Έγώ ν' άγαπάω... αυτό τόν ήλιθιο, πού κοκκινίζει άν τόν χέρι του άγγίξη τόν δικό μου, πού δεν ξέρει παρά ν' αναστενάξη και να με κυττάξη σάν Παναγία; Έγώ περι-

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

φρονά τους αδύνατους! Άγαπά- τους αληθινούς άντρες σάν έσένα, πολυμρούς, δυνατός, άσώτους, φλογισμένους πάντα από πόθο, πού δεν παροδέχονται κανένα έμπόδιο σά πάση τους... Κι' ύστερα, μή πως νομίζεις πως έχω διάθεσι να μουχλιάσω σ' αυτό τόν τόπο, να περνάω διαρκώς τα βράδια μου κον- τα στη φωτιά και τις μέρες μου μαγειρεύοντας, μπαλάνοντας και πηγαίνοντας στον έσπερινό; Στη σκέψι, μόνο πως μπορεί να έξακο- λουθήσω για όλον καιρό μια τέ- τοια ζωή, νιώθω ασφυξία! Έγώ είμαι ένα πλάσμα πολυτελείας, μια γυναίκα φτιαγμένη για τόν έρωτα. Χρειάζομαι... μια ζωή πολυτάραχη, γεμάτη πάθος και συγκλονιστικές απ' άσους! Μη φοβάσαι λοιπόν: Μόλις πετύχω τόν σκοπό μου, θάρ- θω να σε βρώ.

— Άν δεν τόν κάμης, θα τινά- δω τ' ά μασά μου. Να τόν ξέρης! — Άκουσα ένα μακρόσυρτο στε- ναγμό κι' ένα ήχο φιλιών. Δε μπο- ρούσα πιά να συγκρατήσω τόν θυμό μου. Σηκώθηκα με όρμη και άνοιξα άπότομα την πόρτα της κάμαρας της Σουζάννας.

— Άκουσα μια διπλή κραυγή, πε- ρισσότερο έκπληξας παρά τρόμου. Η κόρη μου βρισκότανε στην άγ- κή του κ. Τσάσκα! — Άν ήταν άλλη στη θέσι σου, θάπεφτε στα πόδια μου και θα μου έπαιρνε συγγνώμη. — Η Σουζάννα έξορσπε σ' ένα στριγγό, τρομερό γέλιο. Δεν ύπάρ- χε η παραμικρή συγκίνησι στη μα- τιά της. Ξέφυγε απ' τα χέρια μου και μου φάναξε, με ειρωνικό τόνο:

— Τ' άκουσες όλα; Καλύτερα. Έτσι, με βγάξεις απ' τόν κόπο να σου δώσω έξηγησιές.

— Στράφηκε στο φίλο της, πού έ- μενε βουδός και σαστισμένος — Φύγε σύ, Ρομπέρτο, τού εΐ- πε τρυφερά. Συνεννοήθηκαε πιά, και μπορεί νάσαι βέβαιος πως θα κρατήσω τόν λόγο μου.

— Όχι, γιατί δε θα σ' άρίσω εγώ! τη δέκωκα με μανία. Όσο για τας, κύριε, πού ξεπλανέψατε την κόρη μου... — Η Σουζάννα μουκλίσσε τόν στό-

Μά πως και πού είχε τελειώσει τη ζωή του αυτός ο άνήρ;... — Έξακολουθήσει!... είπε ζωη- ρά ο Τζούλιο.

— Μου δίνετε πρώτα λίγο νερό; — Άφου ήπιε τόν νερό, ά χήρα φα- νηκε πως αναζωογονήθηκε.

— Ναί, ήταν ο κ. Τσάσκα, ο φί- λος της κόρης μου, συνέχισε. — Ό- ταν με είδε, έγινε κατάχλωμος, σάν πεθαμένος, και τραύισε μερικές λέξεις πού δεν τις κατάλαβα. Δε μου έφανε, άλλωστε, τόν καιρό η Σουζάννα. Με κύτταξε άγρια, πα- γωμένα κι' είπε μ' ένα σαρκαστι- κό χαμόγελο:

— Τι γυρεύεις εδώ; — Για πρώτη φορά με παρέσυρε ο θυμός, ή άγανάκτησι. Την άσπαξα απ' τόν μπράτσο και την έσπρώξα προς τήν πόρτα, λέγοντάς της με φωνή ύποκωφη:

— Τό ρωτάς, αδιάτροπη;... Ποιός σου έμαθε τέτοια άτιμιά; Είχε δικιο ο μακαρίτης ο πατέρας σου, πού μούλεγε πως είσαι ένα φίδι, πού θα δάγκωνες μια μέρα τόν κόρφο της πούλ' αδύνατης κι' άνεκτικής υπέρσας σου! Δε θέλη- σα να πιστέψω στα λόγια του, και να πού τρωρήθηκα... Ωστόσο, δεν ένώνα να συνεχισθί ή άτιμία σου! Τ' άκουσα όλα... — Άν ήταν άλλη στη θέσι σου, θάπεφτε στα πόδια μου και θα μου έπαιρνε συγγνώμη.

— Η Σουζάννα έξορσπε σ' ένα στριγγό, τρομερό γέλιο. Δεν ύπάρ- χε η παραμικρή συγκίνησι στη μα- τιά της. Ξέφυγε απ' τα χέρια μου και μου φάναξε, με ειρωνικό τόνο:

— Τ' άκουσες όλα; Καλύτερα. Έτσι, με βγάξεις απ' τόν κόπο να σου δώσω έξηγησιές.

— Στράφηκε στο φίλο της, πού έ- μενε βουδός και σαστισμένος

— Φύγε σύ, Ρομπέρτο, τού εΐ- πε τρυφερά. Συνεννοήθηκαε πιά, και μπορεί νάσαι βέβαιος πως θα κρατήσω τόν λόγο μου.

— Όχι, γιατί δε θα σ' άρίσω εγώ! τη δέκωκα με μανία. Όσο για τας, κύριε, πού ξεπλανέψατε την κόρη μου... — Η Σουζάννα μουκλίσσε τόν στό-

Μόρια κατωτάτα ενσυνεχής

Δυσφήμις

Πολύ, μα τόν Διόνυσο, έσκαρτίψε η πλάσι και θα σκαρτέψη ολότερος και θα παραχαλάση, διότι τήν... νερόθραστη έστουτη κοινωνία τήν όρνει, σόν αιώνα μας, φρικτή ξενομανία και μουντζωτά τα σνυχρονα τ' άθη και θλαστήματα, για τόν στοβάδ τόν δρόμο τους και τα... παραπατήματα!

Είναί να χάσης, πράγματι, και νού και λογισμό, γιατί με την εξέλιξι και τόν μοντερνισμό, στους Αθηναίους άρχισε να νινεται αλκολική αυτό το άσυμμάζετο το «τέντυ-μπαύλκι» και κατά τα φαινόμενα, θα σπάσουν σόν σμυείον να δρουν οι «τέντυ-μπαύδες» και σό... νηροκομείον!

Σε κύμα «τέντυ - μπόυκο» θριασκώσατε, ώρισμένως, άφου τις άλλες πισστικές και κάποιες παντρεμένες, πού καθ' όδον εχυνήσε, με πάθος και λαχτάρα για νά φιληση άναρμπα μιά... νραία έξηντάρη και σταν ύπονηθηκε σόν τιμήμ ο χαμένος, έδικαιοιογνήθηκε πως ήταν... μεθυμένος!

Για σνκοφάντη θάπρεπε, λοιπόν, να (τόν μινύσουμε και να τού πούμε έσάτερα κι' όρθά (να τού τονίσουμε πως οι υπεκαρδες, κύριε, πού ζούν (μέσ' την Αθήνα στην «μπεράτη» οίκονομια, κι' όλό (ζαυόη ρετινό και όχι σε γραζία, πιννμένα στη ρυ- (τίδα, πού μοιάζουν άπαράλλαχτα κοροϊδ- (νό... σπαζό! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

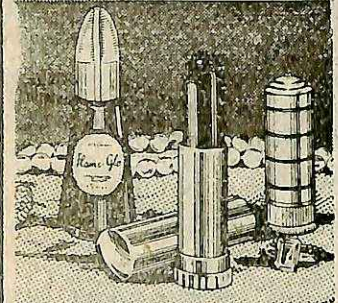

μας, με μια δραματική κίνηση.
«... Φτάνει! Βαρέθηκα ν' άκουω
τά παλιά λόγια σου και τις φο-
βέρες σου, που δε μου κάνουν κα-
μιά εντύπωση. Καταλαβαίνεις;
» Αποτάθηκε πάλι στον κ. Τσα-
σκα, που φαινόταν άναποφάσιτος,
και πρόσθεσε δυναμικά:
«... Μά, φύγε, λοιπόν! Τι περι-
μένεις; Δεν είναι καθόλου διασκε-
δαστικές οι φλυαρίες της μητέρας
μου... Ήρεσούκα. Θα σου γράψω.
Δε βρήκατε τη δύναμη να
σπάζετε το κεφάλι της κόρης σας;

Είδε
γονιτευτική
μέ τα
Κραγιόν και δερνίκια δούχνων
ΑΜΕΡΙΚΗΣ
Flame-Glo

Στα χείλη και στα νύχια σας
Χείλη θελούδινα, απαλά, υγρά, λα-
μπερά, με το κραγιόν FLAME-GLO.
Για τα νύχια σας τίποτε καλλίτερο
από το επαναστικό Νέο δερνίκι
δούχνων ΦΛΕΙΜ-ΓΚΛΟ σε χρώματα
υπέροχα, όμοια με τα Κραγιόν.
ΣΕ 24 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ και 4 ΜΟ-
ΤΕΡΝΟΥΣ ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΕΡΛΕ

Είναι τα καλλίτερα
γιατί είναι

Flame-Glo
U.S.A.

Καταπληκτικό σε όλο τον κόσμο:
Υπεροχή σε ποιότητα - Φθινό σε τιμή.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. δι' όλην τήν ΕΥΡΩΠΗ
"Οδός ΛΙΜΠΟΝΑ 9 - ΑΘΗΝΑΙ
LIPSTICK AND NAIL ENAMEL INTERNA-
TIONALLY ADVERTISED IN ALL MAGAZINES

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε όδω Χαρ. Τρίκουπη 50,
Τηλ. 612-515. *Ωραίο άπισκέψως 11
π. 1 και 5-7.

θίκαμε ο Τζούλιο μ' άγανάκτηση.
Κάτι τέτοια τέρατα πρέπει να
λείπουν απ' τον κόσμο! Ποιος ξέ-
ρει πόσοι άνθρωποι κλάψανε και ύ-
ποφέρανε εξ αιτίας της!

«Ναι, φάνηκε αδύνατη, της έ-
κανα πάντα όλα τα χατήρια της...
μά ο Θεός με τιμώρησε γι' αυτό,
στερώντας μου τη γαλήνη της ψυ-
χής μου, που δε θα μπορούσα πιά
ποτέ να την ξαναβρώ!»
«Έτρεμε, τα μάτια της ήταν γε-
μάτα δάκρυα.

«Έλάτε, ήρεμηστε και διηγη-
θήτε μου τη συνείδηση, της σύστησε
ο Τζούλιο. Τώρα πιά έχει γίνει το
κακό, δεν υπάρχει θεραπεία.
«Δυστυχώς! Αναστρέφει η χή-
ρα. Ο κ. Τσάσκα έφυγε, χωρίς να
βρω το θάρρος να τον έμποδίσω.
Είχα πέσει σε μια καρέκλα κι' έ-
κλαιγα... Η Σουζάννα στεκόταν δα-
δια μπροστά μου. Τα μάτια της
πετούσαν φωτιές.

«Μαμά, απάλαξέ με από μια
σκηνή, που δε με συγκινεί, μου εί-
πε με τρομαχτική απόπειρα. Αν ή-
σουν πιο ένεργητική γυναίκα, τώρα
βάχες μάθει την αλήθεια και θα με
βοηθούσες.

«Οχι, ποτέ! δώλωσα άποφα-
σιστικά. Κι' εσο σκέπτομαι πώς ο
ΡΙΚΕΤΤΟ σου έχει τόση έμπιστο-
σύνη!...
«Τόσο το χειρότερο γι' αυ-
τόν. Γιατί να βρεθεί μπροστά μου;
Δεν τον αναζητήσα εγώ... Πώς μπο-
ρούσε να πιστέψει, ότι, με τις
ιδέες που έχω εγώ, θα έπιθυμούσα
να γίνω γυναίκα του ΡΙΚΕΤΤΟ; Το
κάνω εξ ανάγκης!

«Πώς μπορείς να τον ξεγελάς
έτσι;
«Δε θα τόκανα, αν ήταν ελεύ-
θερος ο κ. Τσάσκα. Ναι, είμαι φιλε-
νάδα του, κι' εδω και τρεις μήνες
ξέρω πώς θα γίνει μητέρα.
«Πεταχτήκα δρόμα.
«Δυστυχισμένη! φώναζε. Πώς
τολμάς να εξομολογήσαι ένα τέτοιο
πράγμα, ήσυχα ή σιγά και με τόσο
θράσος;
«Μά η Σουζάννα δε συγκινήθηκε
καθόλου.

«Θέλω ένα πατέρα για το
παιδί μου, απάντησε.
«Και θα τ' απής εδω στο ΡΙ-
ΚΕΤΤΟ;
«Ναι.
«Ανασκήρτησα και φώναξα:
«Πιστεύεις πώς θα δεχτή ή-
στερα απ' αυτό να σου δώση τ' ό-
νομά του;
«Μόλις το θελήσω, θα με παν-
τρευτή.

«Κι' αν μιλήσω εγώ πρώτη;
«Θα με σκοτώσης τότε, και
θάχης σ' όλη σου τη ζωή την τύχη
πώς έστειλες στον τάφο την κόρη
σου κι' ένα αδωδ πλασματάκι!
«Μιλούσε με φωνή γρηγορή, σφυ-
ριχτή. Κατάλαβα πώς η απόφαση
της ήταν ακλόνητη, κι' υποχώρησα,
λγίσια πάλι...

«Έγινε ο γάμος. Έκείνη τη μέ-
ρα φαινόμουν σαν πτώμα, που βγή-
κε απ' τον τάφο... τόσο που με
ρώτησαν όλοι αν ήμουν αδιάθετη.
Τους απαντούσα, ότι με είχαν κου-
ράσει λίγο οι φροντίδες των ήμε-
ρών εκείνων. Προσπαθούσα να χα-
μογελάσω, για να δείξω πως ήμουν
εύτυχισμένη, ενώ μέσα μου μάτω-
νε η καρδιά μου και φοβόμουν...

«Αντίθετα, η Σουζάννα δεν είχε
φανή ποτέ πιο θροσερή, πιο λουμ-
περή, πιο αξιολάτρευτη. Δεχόταν
χαμογελώντας τα κομπλιμέντα απ' τις
φιλένάδες της κι' έδειχνε μια
έκπληκτική ευδαιμονία.
«Ο ΡΙΚΕΤΤΟ έκανε σαν τρελλός
απ' τη χαρά του... Θάρχεσαν να
μείνι στο σπίτι μας, σύμφωνα με
την έπιθυμία που είχε εκφράσει η
Σουζάννα, λέγοντας πως δεν ήθελε
να χωρίσουμε. Σκόπευε κιόλας να
μεγαλώσει το σπίτι, να το κάνει
ένα απ' τα πιο χαριτωμένα του τό-
που.

«Στο μεταξύ, είχε στείλει την έ-
πιπλώση για την κάμαρα της Σου-
ζάννας.
«Εγώ βρισκόμουν σε μια κατάρ-
σσαι προμερής παραρχής. Ένεργού-
σα σαν σε όνειρο. Γελούσα για το
τίποτα...
«Όταν έγινε ο γάμος, πήγαμε
στο γεύμα που έδινε ο πατέρας του
ΡΙΚΕΤΤΟ. Οι νεόπαντροι είχαν κα-

θίσει στην κορυφή του τραπέζιού,
κι' η Σουζάννα διασκεδάζε όλους
τους καλεσμένους με το ανεξάντη-
λο πνεύμα της.
«Τί εύτυχισμένοι που είναι!
λέγανε και ξαναλέγανε όλοι.
«Κανείς δεν άμφέβαλλε για την
τιμιότητά της. Κανείς δεν είχε ά-
νακαλύψει τις σχέσεις της με τον
κ. Τσάσκα. Ήμουν ήσυχη απ' αυτή
την πλευρά.

«Το γλέντι κράτησε όλη τη μέ-
ρα. Το βράδυ, μαζευτήκαμε για φα-
γητό στην κουζίνα μου. Ο ΡΙΚΕΤ-
ΤΟ έβρισε πάλι κι' η Σουζάννα τον
μάλυνε.
«Στο τέλος του φαγητού, το
κρασί είχε φέρει πιά τα αποτελέ-
σματά του. Ο ΡΙΚΕΤΤΟ προσπαθού-
σε να φανή ακόμα δυνατός, αλλά
δυσκολευόταν να σταθεί στα πόδια
του, τραυλιζε...

«Συννοδέψαμε τους νεόπαντρους
ως την κάμαρά τους και τους άφι-
σασα μόνους. Η ταραχή μου μεγα-
λώνε ολόνα. Απαντούσα μηχανικά
στους ποιηρούς υπαινιγμούς των
συγγενών και φίλων.
«Τέλος, βοήθηκα μόνη. Ανέβηκα
τότε τη σκάλα, πατώντας στα νύ-
χια, και κόλλησα τ' αυτί μου στην
πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Δεν ά-
κουσα τίποτα. Κοιμόνταν, φαίνε-
ται... Αλλά να μ' ανακούφισι, για
πρώτη φορά αυτή την ήμερα. Η
κόρη μου δεν είχε ομολογήσει στο
ΡΙΚΕΤΤΟ, η εκείνος, στην κατάρ-
σση που βρισκόταν, δεν είχε κατα-
λάβει τίποτα και δίδινε δίχως άν-
τίρρηση τ' όνομά του στο παιδί έ-
νός άλλου!

«Πάντως, για την ώρα, ήταν μια
ανακούχη.
«Αργησα πολύ να κοιμηθώ... Ό-
ταν έυπνησα είδα την κόρη μου να
στεκεται κοντά στο κρεβάτι μου,
χαμογελαστή.
«Ο άντρας σου;... τη ρώτησα
μ' αγωνία.

«Κοιμάται. Δεν πρόκειται να
εγρηνηση τόσο γαρίς.
«Του τάπες εδω;
«Δε χρειάστηκε.
«Τό χαμόγελό της ήταν τόσο εκ-
φραστικό, ώστε κατάλαβα!

«Μά τι θα συμβή τη μέρα που
θάρθη στον κόσμο εκείνο το αδωδ
πλασματάκι, παρατήρησα. Δεν εί-
ναι τόσο ήλιόνης ο ΡΙΚΕΤΤΟ, ώστε
να δεχτή ένα παιδί γενημένο πέν-
τε μήνες μονάχα μετά το γάμο!
«Αλλάστε, θα βρεθούνε κι' άλλοι,
που θα του ανοίξουνε τα μάτια...
«Η Σουζάννα έκανε μια περι-
φρονητική χειρονομία.

«Σε πέντε μήνες θάχω συμ-
πληρώσει το σχέδιό μου και θάχω
κάνει τον άντρα μου να υποτάσσε-
ται σε κάθε θέλησί μου... Δε μπο-
ρείς να καταλάβεις πόσο μου στοι-
χίζει! Τον αντίπαδό, τον συγαίνο-
να, το ΡΙΚΕΤΤΟ. Κι' όμως αναγ-
κάστηκα ν' ανεχθώ τα αδιαστικά
φιλά του, την άνασσα του, που βρω-
μούσε κρασί!... Αποκοιμήθηκε γρή-
γορα, ροχαλίζοντας, και δε συ-
μπήση ίσως πριν απ' το μεσημέρι,
παράχρυσος ακόμα... Εγώ! νέ-
ος, τα κορίτσια τον λένε όμορφο
και με ζηλεύουνε. Πο! Ο ΡΙΚΕΤΤΟ
δεν έχει αίμα στις φλέβες του. Δε
θάνατι ο άνθρωπος, που θα με δα-
μάση!

«Η Σουζάννα είχε κάτι το άγ-
ρωχο και περιφρονητικό απ' τις κινή-
σεις και στη ματιά της. Υπατά-
χικα πάλι και δε βρήκα το θάρρος
να τη μαλώσω...

«Πέρασε ήσυχα ένας μήνας. Ο
ΡΙΚΕΤΤΟ είχε ριχτή στην ανακαίνι-
ση του σπιτιού, θέλοντας να το κά-
νι αντίδο της Σουζάννας. Ήταν
βέβαιος πως τον αγαπούσε. Και δε
φρόντιζε για τον εαυτό του, ούτε
αντιλαμβάνονταν την άδεια που της
προκαλούσε, όταν την αλυσίζε-
ται βρώμικος, άτημέλητος, κοκο-
νιμένος...

«Εκείνη τόν άφηνε να την άγκα-
λιάζει. Αλλά απ' τη λάμψη των μα-

τιών της και τη γλωσσοδία της κα-
ταλάβαινα τη συνείδηση μέσα στην
ψηλή της: Έκανε σύγκριση ανάμε-
σα στον κομψό και ραφιναρισμένο
κ. Τσάσκα και τον άξεστο χωριά-
τη, που μύριζε καπνό κακής ποιό-
τητας. Βέβαια, ο ΡΙΚΕΤΤΟ ήταν πολ-
ύ πιο νέος απ' τον κ. Τσά-
σκα, αλλά ο άλλος είχε την υπερο-
χή της καλής κοινωνικής θέσεως
και της μορφώσεως.

«Η Σουζάννα είχε διαβάσει πολ-
ύ, είχε απαιτήσεις... Δε μπορού-
σε να ικανοποιηθί με το ΡΙΚΕΤΤΟ...
Προαιθανόμουν μ' αγωνία πως θα
την έχανα σε λίγο... πώς η δυστυ-
χία θάμπαινε για πάντα στο σπίτι
μου! Και δε γελούμουν...

«Ενα πρωί, που έλειπε ο ΡΙΚΕΤ-
ΤΟ κι' εγώ μαγειρεύα στην κουζί-
να, η Σουζάννα βγήκε στο κεφαλό-
σκαλο και μου είπε:
«Μπορείς νάρθεις λίγο άπά-
νω, μαμά;

«Έρχομαι άμέσως.
«Έκανε να ξαναμπή στην κάμα-
ρά της. Αλλά, δεν ξέρω πώς, γλύ-
στρησε, έπεσε και χτύπησε δυνατά
τη μέση της. Έμπηξε μια φωνή
σπαρταχτική. Έτρεψα τρέμοντας
να τη σπώσω. Το κατάφερα με πολύ
κόπο.

«Μήπως έπαθες τίποτα; τη
ρώτησα, κλαίγοντας σχεδόν.
«Δε μπόρεσε να μου απαντήσει.
Έπεσε στο κρεβάτι και, έπειτα
από λίγα λεπτά, απόδωσε!
«Την παραστήθηκα εγώ μονάχα,
στις στιγμές εκείνες. Στο βάθος
της καρδιάς μου, εύχριστούσα το
Θεό γι' αυτό που είχε συμβή. Τώ-
ρα η Σουζάννα είχε ελευθερωθί!

«Έσπευσα να εξαφανίσω κάθε ί-
χνος. Όταν βεβαιώθηκα πως κανείς
δε θ' ανακάλυπτε τίποτα, ξαναγύ-
ρισα κοντά στην κόρη μου. Και
τρόμαξα απ' την άγρια έκφραση
των ματιών της, που είχαν πάρει
μια λάμψη τρέλλας...
«Κι' έτσι, δεν άπομένει πια
τίποτα; με ρώτησε με σφιγμένα
δόντια.

«Οχι, απάντησα. Μείνε ήσυ-
χη, σώθηκες. Τώρα χρειάζεσαι μό-
νο ανάπαυση.
«Μά η Σουζάννα δε φαινόταν να
με καταλαβαίνει.

«Σε τί ώφέλησε λοιπόν η θυ-
σία μου; φώναζε. Αν δεχτήκα να
παντρευτώ το ΡΙΚΕΤΤΟ, τόκανα μό-
νο για το παιδί μου! Αν μπορού-
σα να προβλέψω...

«Ήσυχα, σε ίκετεύω; της
σύστησα. Μη το σκέπτεσαι πια.
Πρέπει ν' αναπαυθής... Θα πω στο
ΡΙΚΕΤΤΟ πως έπεσε και χτύπησε,
άλλ' ότι δεν υπάρχει λόγος να ά-
νησυχή. Σε μερικές μέρες θα μπο-
ρής να σηκωθείς.

«Τό έλπιζω!
«Η Σουζάννα έφερε τα χέρια της
στο μέτωπό της και πρόσθεσε:
«Αφσέ με, θέλω να κοι-
μηθώ
«Ξανακατέβηκα στην κουζίνα.
Σκεπτόμουν τώρα πως θα μπορού-
σαμε να χρησιμοποιήσουμε μερικές
μέρες πάνω στο κασόνι. Θα σου βέ-
λη ένα στρώμα ή μια βελούδινη
καλά... θα σουίε!

«Ένας άλλος θα έξεγειρόταν
γι' αυτό το καπρίτσιο της. Οχι
όμως κι' ο ΡΙΚΕΤΤΟ. Αυτός θάκανε
ό,τι του ζητούσε η Σουζάννα, φτά-
νει μόνο να μη του ξαναλέγε πως
τον είχε βαρεθί.
«Έπειτα από τρεις μέρες, η
Σουζάννα είχε σηκωθεί και φαινόταν
έντελως καλά πια. Ήταν Κυριακή,
και πήγαμε με το ΡΙΚΕΤΤΟ στην εκ-
κλησία. Εκείνος έλαμπε απ' τη χα-
ρά του κι' είχε ξεχάσει τελείως την
κακή υποδοχή που του είχε κάνει.
«Μετά τον έσπερινό, ο ΡΙΚΕΤΤΟ
πήγαμε συνήθως να παίξω χαρτιά
με τους φίλους του, ως την ώρα
του φαγητού. Η Σουζάννα έμενε
στην κάμαρά της και διάβαζε. Έγώ
πήγαμε στο νεκροταφείο να προ-
σευχηθώ στον τάφο του άντρα μου.
Τό ίδιο έκανα κι' αυτή την Κυ-
ριακή. Γύρισα στο σπίτι κατά τις
7. Η φωτιά στην κουζίνα ήταν σβή-
στη. Φώναξα την κόρη μου. Δε μού-
δωσε καμμία απάντηση.
«Θα είναι έξω κι' αυτή, σκέφθη-
κα. Ίσως βαρέθηκε να μείνει κλει-
σμένη στο σπίτι τέτοια ώρα με-
ρα, η δε θαχε να διαβάση κανένα
διασκεδαστικό βιβλίο...
«Αρχισα λοιπόν να ετοιμάζω το
φαγητό. Όταν είχα σχεδόν τελειώ-

αλλο... Στο μεταξύ, μη την ταρά-
ξης καθόλου.
«Θέλω να τη δώ, να της δώ-
σω ένα φίλι!
«Του κάκω προσπάθησα να τον
έμποδίσω. Τον ακολουθούσα στην κά-
μαρα της Σουζάννας.
«Μπήκα με όρη, χωρίς να σκε-
φθί πως μπορούσε να κοιμότανε.
«Σουζάννα, αγάπη μου! της
φώναξε.

«Άμέσως όμως έμεινε ακίνητος.
Η κόρη μου τον κύτταζε με έκφρα-
ση τόσο τροχάια, με τέτοια ματιά
μίσους, ώστε δάκρυσε ο δυστυχι-
σμένος. Δε μπορούσε να καταλάβη...
«Μά τι έχεις; τραύισε.
«Σε βαρέθηκα! Αυτό έχω...
Καλά θα κάνης να παρυσιάζεσαι
μπροστά μου όσο μπορείς λιγώτε-
ρο... Φύγε τώρα, φύγε!...

«Φοβήθηκα, βλέποντας την έκφρα-
ση της Σουζάννας. Έπιασα απ' το
μπράτσο το ΡΙΚΕΤΤΟ και τον άπο-
μάκρυνα απ' το κρεβάτι, ψιθυρίζον-
τάς του:
«Αφσέ την. Έχει λίγο πυ-
ρετό κι' είναι νευρική. Μή-
πως ακολουθώ τις δίχως αντίρρηση
στην κουζίνα. Κάθισε κοντά στο
τσίκι και έξοπασε σε λυγμούς.

«Καίσι; του είπα, προσπα-
θώντας να μη φωνά πολύ συγκινη-
μένη. Γιατί;
«Φοβάμαι πως δε μ' αγαπάει
πια η Σουζάννα.
«Τί άνοησία! Νόμιζα πως έ-
χεις αρκετή κρίση, ώστε να κατα-
λάβης πως δεν ξέρει ούτε η ίδια
τί λέει.

«Δε μ' ενδιαφέρουνε τόσο τα
λόγια της, αλλά οι ματιές της. Ό-
τι, αυτές δε μου τις ξεχάσω! Τί
της έκανα, για να με μισή, ενώ
εγώ τη λατρεύω, δε ζω παρά γι'
αυτήν.

«Μά θα σε παντρευόταν αν δε
σ' αγαπούσε;
«Ο ΡΙΚΕΤΤΟ φάνηκε πως πείσθη-
κε με το λογικό αυτό επιχείρημα.
«Η αλήθεια είναι πως δεν την
ανάγκασε κανείς, απάντησε.
«Ξαναπρόσβα άργότερα στην κά-
μαρα της Σουζάννας. Η κόρη μου
κοιμόταν. Ο ΡΙΚΕΤΤΟ δεν τόλμησε
να την ενοχλήση. Πέρασε όλη τη μέ-
ρα δίπλα στο κρεβάτι της, συγκα-
τώντας ακόμα και την άνασσα του...
Η Σουζάννα έυπνησε πρὸς το βρά-
δυ και χαμογέλασε βλέποντας το
ΡΙΚΕΤΤΟ.

«Εδω είσαι ακόμα; του είπα.
«Δε με θέλεις;
«Μείνε, αν σ' άρέσει. Μη μου
πής όμως λέξι, μη μ' άγγίξεις!
«Γιατί;
«Δεν ξέρω...
«Μήπως αισθάνεσαι πολύ ά-
διάθετη; Θέλεις να φέρω το για-
τρό;

«Οχι, όχι. Τό μόνο που μου
χρειάζεται, είναι να μ' άφίσης να
ήσυχα. Θα κοιμάσαι μερικές μέ-
ρες πάνω στο κασόνι. Θα σου βέ-
λη ένα στρώμα ή μια βελούδινη
καλά... θα σουίε!

«Ένας άλλος θα έξεγειρόταν
γι' αυτό το καπρίτσιο της. Οχι
όμως κι' ο ΡΙΚΕΤΤΟ. Αυτός θάκανε
ό,τι του ζητούσε η Σουζάννα, φτά-
νει μόνο να μη του ξαναλέγε πως
τον είχε βαρεθί.

«Έπειτα από τρεις μέρες, η
Σουζάννα είχε σηκωθεί και φαινόταν
έντελως καλά πια. Ήταν Κυριακή,
και πήγαμε με το ΡΙΚΕΤΤΟ στην εκ-
κλησία. Εκείνος έλαμπε απ' τη χα-
ρά του κι' είχε ξεχάσει τελείως την
κακή υποδοχή που του είχε κάνει.

«Μετά τον έσπερινό, ο ΡΙΚΕΤΤΟ
πήγαμε συνήθως να παίξω χαρτιά
με τους φίλους του, ως την ώρα
του φαγητού. Η Σουζάννα έμενε
στην κάμαρά της και διάβαζε. Έγώ
πήγαμε στο νεκροταφείο να προ-
σευχηθώ στον τάφο του άντρα μου.
Τό ίδιο έκανα κι' αυτή την Κυ-
ριακή. Γύρισα στο σπίτι κατά τις
7. Η φωτιά στην κουζίνα ήταν σβή-
στη. Φώναξα την κόρη μου. Δε μού-
δωσε καμμία απάντηση.
«Θα είναι έξω κι' αυτή, σκέφθη-
κα. Ίσως βαρέθηκε να μείνει κλει-
σμένη στο σπίτι τέτοια ώρα με-
ρα, η δε θαχε να διαβάση κανένα
διασκεδαστικό βιβλίο...
«Αρχισα λοιπόν να ετοιμάζω το
φαγητό. Όταν είχα σχεδόν τελειώ-

σει, έφτασε ο ΡΙΚΕΤΤΟ. Φαινόταν
καλόκαρος, γιατί είχε κερδίσει στα
χαρτιά.
«Ψοφάω της πείνας! φώναζε.
Δεν κατέβηκε ακόμα η Σουζάννα;
«Δεν είν' εδω η Σουζάννα. Θα
πήγε σε καμιά φίλη της.
«Φτάνει να μην άργήση να
γυρίση... Πάω ν' αλλάξω σακάκι.
«Ανέβηκε στην κάμαρα, αλλά σε
λίγο ξανακατέβηκε, μ' ένα χαρτί
στο χέρι. Τό πρόσβα το ήταν πα-
ραμορφωμένο, τρομαχτικό, άγνω-
στο! Ήταν κίτρινος σαν το θεά-
φι... Ένοιωσα να σφίγγεται η καρ-
διά μου.

«Τί τρέχει; τον ρώτησα μ' ά-
γωνία.
«Είχε πέσει σ' ένα κάθισμα.
«Η Σουζάννα... έφυγε... είπα
με πνιγμένη φωνή. Άκουσε τί μου
γράφει... και σε σένα!

«Και διάβαζε, με πολύ κόπο:
«ΡΙΚΕΤΟ. Προσπάθησα να σ' άγα-
πήσω, με στάθηκε αδύνατο. Αν δ-
ταν σε παντρευτήκα δε μπορούσα
να σε δώ, τώρα μου έχεις γίνει μι-
σπητός, ανυπόφορος! Σ' άφωνα, φεύ-
γε, και δε θα ξαναγυρίσω ποτέ.
Πες στη μαμά πως, όταν έχω πά-
ρα μια απόφαση, δεν την αλλάζω.
Έπρεπε να μ' αναβρέψη αλλοιώς,
αν ήθελε να μ' άναστήσει.
Δεν αισθάνομαι καμμία τύχη που σ'
άφωνα. Αρκέτα κράτησα... Μη ψά-
ξετε να με βρήτε, θα ήταν άνοηφο.
Δε θα με ξανασυναντήσετε πια στο
δρόμο σας. Καλύψατε να με ξεχά-
σετε. Σουζάννα.

«Είχα μείνει σαν κεραυνόδολη-
νη απ' αυτό τό γράμμα. Τίποτα,
λοιπόν, δεν είχε μπόρεσει να συ-
κρατήση τη Σουζάννα στον ίδιο δρό-
μο! Κρατούσε την ύπόχρεση που εί-
χε δώσει στον κ. Τσάσκα. Είχε
πάει να τον βρή!

«Μά θ' ανακάλυπτα το καταφύ-
γιο τους, θα την έπαιρνα πίσω, με
το δικαίωμα που μουδινε η μητρι-
κή αγάπη!

«Όλες αυτές οι σκέψεις στριφο-
γύριζαν μέσα στο μυαλό μου, ενώ
ο ΡΙΚΕΤΤΟ, εσφιγγε το κεφάλι του
ανάμεσα στα χέρια του και μουρ-
μούριζε:
«Δεν είναι δυνατόν... Δεν ε-
ναι δυνατόν... Θα τρελλαθώ!
«Σηκώθηκε ξαφνικά και στάθηκε
μπροστά μου.

«Τό ήξερες εσύ πως δε μ' α-
γαπούσε η Σουζάννα; με ρώτησε ά-
πότομα.
«Δε βρήκα τη δύναμη ν' απαντή-
σω. Έκείνος συνέχισε:
«Γιατί, λοιπόν, με παντρευ-
τηκε; Γιατί ένοηθηκε μαζί μου για
όλη τη ζωή; Ναι, για όλη τη ζωή.
Είμαι δική μου η Σουζάννα, τη θέ-
λω! Πού πήγε; Κάτι θα έξης εσύ...
"Αν την ξαναβρώ, δε τη σκοτώσω!"
«Δεν ξέρω τίποτα, τραύισα.
"Υποφέρω κι' εγώ όσο και σύ."
«Τ' άξιζεις! Έσύ φταίς που
έφυγε.

«Ο ΡΙΚΕΤΤΟ ξανάπρεσε σε μια κα-
ρέκλα κι' έμεινε πολλή ώρα, δίχως
να προσέψη λέξι.

«Τό φαγητό είχε μείνει άπειρα-
χο. Ένοιωθα μια δυνατή έπιθυμία
να κλάψω, να ξεθωιάσω. Ανέβηκα
στην κάμαρά μου, παίρνοντας μα-
ζί μου και τό γράμμα της Σουζάν-
νας, που είχε πέσει απ' τα χέρια
του ΡΙΚΕΤΤΟ.

«Εγώ, εγώ ήμουν η ένοχη;... Κι'
όμως την είχα τόσο αγαπήσει! Θα
διναι και τη ζωή μου ακόμα γι' αυ-
τήν! Είχα αποφασίσει, μόλις θα
δημέρωνε, να πάω να βρω την κό-
μησα Γκάσκα, στο Τουρίνο.

«Την έβρετε, γιατρέ, την κόμη-
σα; Είν' ένας από τους άγγέλους
εκείνους, που στέλνει κάθε τόσο ο
Θεός στη Γη... Κάθε χρόνο, έρχό-
ταν να περάση το φθινόπωρο στη
βίλλα της, στο Κολένιο. Κι' ήταν
μια εύτυχια για όλους. Οι πλού-
σιοι βρισκανε βασιλική φιλοξενία
στο σπίτι της, οι φτωχοί βοήθεια
και προστασία.
«Λέγανε πως η κόμησα δεν ή-
ταν εύτυχισμένη, γιατί είχε ένα συ-
ζυγο άμυαλο και γλεντζέ! "Ίσως
νάταν αλήθεια, αυτό. Πρόσθεταν ό-
μως πως ο μεγαλύτερος πόνος της
ήταν γιατί δεν είχε παιδιά.
«Η κόμησα μου φαινότανε σα-
σανίδα ασπίρας, στην τραγική έ-
ση μου. Ήμουν σχεδόν βέβαιη πως

θα με βοηθούσε να ξανακερδίσω την
κόρη μου... Οι κατηγορίες του ΡΙ-
κέττο με είχαν πληγώσει κατάκα-
ρα. Δε βρήκα τό θάρρος να τον ξα-
ναδώ, να τον παρηγορήσω. Δεν έ-
τρεξα πίσω του, όταν τον άκουσα
να βγαίνει απ' το σπίτι. Ήταν
γραφέτο!

«Υστερα, ξαναγλήμνη πια απ'
τόν τρομερό κλονισμό, έκλεισα τα
μάτια μου κι' άποκοιμήθηκα...

«Με ξύπνησαν δυνατά χτυπήματα
στην εξώπορτα και φωνές πολλών
ανθρώπων. Πήδησα απ' το κρεβά-
τι... κι' ένα όνομα ανέβηκε αυθόρ-
μητα στα χείλη μου:
«Ο ΡΙΚΕΤΤΟ!
«Κατέβηκα τρέχοντας κι' άνοιξα
την πόρτα, που κόντευε να κρε-
μιστή απ' τα χτυπήματα. Και κα-
τάλαβα άμέσως τί είχε συμβή! Μου
φέρνανε τό φτωχό ΡΙΚΕΤΤΟ, με τό

Μόνον η ήλεκ. παρκετέζα
ρευστής παρκετίνης ΦΙΛΙΠΣ
θα σας ξεκουράση πραγ-
ματικά.

Δεν θα ταλαιπωρησθε να απλώνετε κερί στο δάπεδο.
Με την όπλη κίνηση ενός μοχλού χύνεται αυτόματος
δση ρευστή παρκετίνη χρειάζεται για να γυαλίσετε
εύκολα οποιοδήποτε πάτωμα και σε οποιοδήποτε
σημείο.

Γρήγορο, εύκολο, ξε-
κούραστο παρκέ με
την μοναδική παρ-
κετέζα ρευστής παρ-
κετίνης
ΦΙΛΙΠΣ
ΔΩΡΕΑΝ!
Αγοράζοντας από σήμερα την ήλεκτρ.
παρκετέζα ΦΙΛΙΠΣ αποκτάτε δωρεάν
ένα κουτί υγρής παρκετίνης T. 100.

...από του θυμωμένου από μια
ντουφεκιά. Μη μπορώντας ν
στην απελπισία του, είχε αυτό
επινόησε!

Μπροστά στο παραμορφωμένο έ-
πεινο πτώμα, στά ανοιχτά και γου-
λαμένα μάτια, που είχαν μια έκ-
φραση τρομακτική, μου φάνηκε πως
σταματούσε εαφνικά το μυαλό μου,
πως πέφτουν ή σκέψι μου...

Όταν ξαναδάρηκα τα λογικά
μου, ήμουν κλεισμένη στο φρενοκο-
μείο. Έχες περάσει σχεδόν ένας χρό-
νος. Ένας χρόνος ατυχισμένος...
γιατί τα είχα ξεχάσει όλα, σ' α-
υτό το διάστημα...

Ξαναγύρισα στη ζωή, θυμήθηκα.
Ρώτησα για την κόρη μου. Κανείς
δεν ήξερε να μου δώσει πληροφορίες.
Θύνησα να γυρίσω στο σπίτι μου.
Μα το κατοικούσαν άλλοι. Τα πράγ-
ματά μου ήταν φυλαγμένα φύρδη-
μίληση στην αποθήκη. Οι γονείς
του Ρικέττο είχαν πάρει τα Επιπλά-
τα του.

Με δαχόκανε σά χολερισμένη.
Όλοι σκέπτονταν όσα είχαν πη ή
κόρη μου κι' ο Ρικέττο: πως έγω
μοναχά εφταίνα για όλα, για το
φοβερό δράμα. Πονούσε ανυπόφορα
το κεφάλι μου. Αυτή τη φορά ε-
μεις ανέβανε τα λογικά μου.

Επειτ' από λίγες μέρες, έφυ-
γα για το Τουρίνο. Είχα τη διέ-
θυση της κόμηςσας Γκάσκα. Πήγα
τα στο σπίτι της. Υποχωρώντας
στις ικεσίες μου, ο θυρωρός με σύ-
στησε στην καμαριέρα της, μια κα-
λή κοπέλλα. Κι' εκείνη με παρου-
σίασε στην κυρία της.

Η κυρία κόμηςσα είναι άγια
γυναίκα, μου είχε πη. Δεν άποδύ-
ναι ποτέ τις φτωχές γυναίκες,
που χρειάζονται τη συνδρομή της.
Εγώ δεν έρχομαι να της ζη-
τήσω λεφτά, απάντησε με τρεμου-
λιαστή φωνή, αλλά για να με βοη-
θήσει να ξεναλωθώ τη χαμένη κόρη
μου.

Η κόμηςσα ήταν και τότε ω-
ραιότατη γυναίκα και άγγελος κα-
λώσης και εύπλαστης, όπως και
τώρα. Είχε αφιερώσει όλη τη ζωή
της σε αγαθοεργίες, μια κι' ο θεός
την είχε άφισει δίχως παιδιά και
της είχε δώσει ένα ανόητο σύζυγο.
Μόλις με είδε, χαμογέλασε με μια
ουράνια γλυκά. Είδωμε με μια ξέ-
ρονομία την καμαριέρα και με ρώ-
τησε τί μπορούσε να κάνει για
μένα.

Επίσης τότε νοιαστή η καί, α-
νάμεσα στους λυγμούς μου, της δι-
ηγήθηκα όλη τη θλιβερή ιστορία
μου. Την ικέτευα να μου πη πού
μπορούσα να βρω τον κ. Τσάσκα
και να πάρω πίσω την κόρη μου.
Η κόμηςσα με άκουσε προσε-
χτικά, χωρίς να με διακόψει καθέ-
λου. Ήταν όμως κατάκλημη, κι' ε-
ταν τελείως, είδα δάκρυα στα μά-
τια της.

Δύστυχη μητέρα! μουρού-
ρισε.
Απώλεσε το χέρι της, με βοή-
θησε να σηκωθώ και μ' έβαλε να
καθίσω κοντά της.
Μου άνοιξε την καρδιά σου,
μου έπεε άργα. Θα σου πω λοιπόν
κι' εγώ την αλήθεια, όπως την έ-
μαθα απ' τον άντρα μου κι' από
άλλους. Καί, πρώτα απ' όλα, θα σε
πληροφορήσω ποιος είναι ο κ. Τσά-
σκα. Έδώ και 20 χρόνια, είχε το
έπιθετο της μητέρας του. Μπο-
ρού, γιατί ήταν εξόχιστος παρτί της.
Η μητέρα του, μια χωρική, εργα-
ζότανε στο σπίτι του Άλφονσου
Τσάσκα, ενός πλούσιου γέρου εγγε-
νη, που περιμέναμε να τον κληρο-
νομήσουν ένα σωρό ανήψια. Λίγες
μέρες όμως πριν πεθάνει, ο μακα-
ρίτης αναγνώρισε το γιό του, το
Ρομπέρτο, κι' έτσι του άφησε όλα
του τα λεφτά και το έπιθετο του.
Η μητέρα του νέου πέθανε ευχα-
ριστημένη.

Ο Τζολίνο, που άκουε αγόρα-
γα, διέκοψε σ' αυτό το σημείο τη
χώρα.

Σας τα διηγήθηκε η κόμηςσα,
δλ' αυτά, τη ρώτησε.
Μάλιστα, κυρία! Μπορείτε να
τη ρωτήσετε και σεις. Μου έπεε α-
κόμα πως ο κ. Τσάσκα είχε κάνει
ένα γάμο από καρίπτιο κι' ύστε-
ρα είχε παρατήσει τη γυναίκα του
και τη μικρή κόρη του, για να ρι-
χτεί σε μια άσπρη ζωή.

ΤΟ ΟΤΑΥΟΘΛΕΣΟ ΜΟΣ

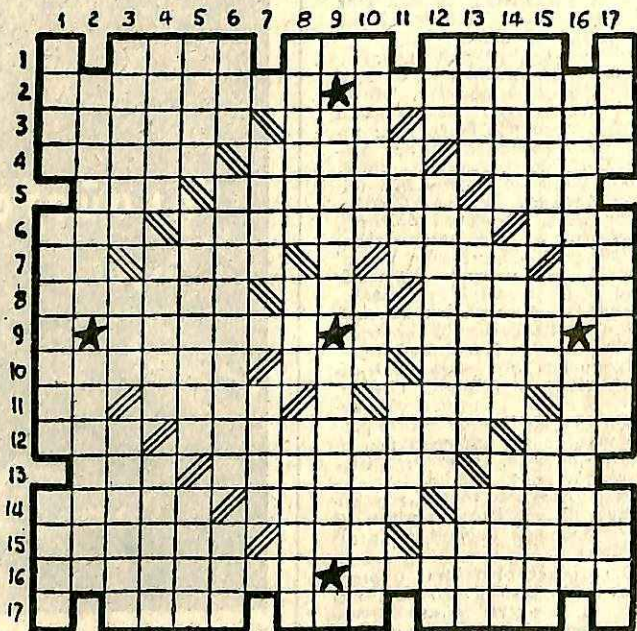
ΑΡΙΘΜΟΣ 855

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Προσπάθεια υπερινήσεως αντι-
πάλου. — Ίσχυρος κλονισμός.
— Πλήξης.
- 2 Σ χονί των πλοίων. — Έτσι ε-
πωνομάστηκε μια γρίπη.
- 3 Όταν είναι δυνατός προκαλεί
μεγάλες καταστροφές. — Φανη-
τό στη γλώσσα των νηπιών. —
Τίτλος των Ρώσων Κοζάκων.
- 4 Μία των Δωδεκανήσων. — Έ.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1 Θέσις παίχτου στο ποδόσφαιρο.
— Γάλλος τραγικός ποιητής. —
Περφόμο ταίρκο.
- 2 Αφορισμός, αλλά και σχελια-
στικό επίφωνμα. — Σχητίζε-
ται με τον Ήλιο.
- 3 Προέχεται από ένα και μόνο
άκσμα. — Πρακτορείον ειδή-
σεων. — Έξωτικό φρούτο.
- 4 Ένα από τα επτά μυστήρια. —

πύρρημα: ματαίως. — Είναι
στρατά και δεν παρουσιάζουν
ανομοιομορφίες.

5 Άμμουδιά (άρχ.). — Γάλλος
κληρικός και περίφημος παιδα-
γωγός (1651-1715). — Περι-
πατος για μαρά.

6 Θεά των άρχων. — Κάτοικος
περιοχής της Β. Ισπανίας. —
Πήγαυε.

7 Προηγούνται βασιλέων. — Λι-
μνη της Αθήνας. — Άνα-
τολίτικο επίφωνμα. — Πρόθε-
σις μπροστά σε φωνήεν.

8 Εύχη που εκφράζει μίσος. —
Κάνω κάτι ομαλό. — Κράτος
της Εύρωπης.

9 Άφαντος (δημοτ.). — Μέρος
του λόγου (πληθ.).

10 Ένθουσιάζει με τη γραφικότη-
τα και την καθαρότητα του ε-
κφρασμού. — Μέ-
τρον που ανήκει πια στο πα-
ρελόν. — Έλλην χαλκοπέ-
στης του Στ' π.Χ. αιώνας.

11 Άνεστραμμένη νότα. — Άπα-
ραίτητη στο μασήτη. — Μάρ-
τεν... Σας είναι γνωστός και
ος «Αποδοχτής φάντασμα». —
Μισό ζάρι.

12 Ναυτικό παράγγελμα. — Ά-
εισότητα, σπουδαιότητα. —
Προϋποθέτει κάλλος.

13 Πρόθεσις. — Έλλην μουσικο-
συνθέτης από την Κέρκυρα. —
Κατά το ήμισυ... μάγκας.

14 Είναι τὰ άρνάκια. — Εισό-
δος. Έθραϊσμός μήνας. — Εισό-
δημα, που προέρχεται ιδίως α-
πό χρεώγραφα (ιταλ.).

15 Μικρό ποικηπάτο της Εύρώ-
πης. — Άρχικά ιδρύματος. —
Πόλις της Βραζιλίας, γνωστή
μας ιδίως από τους έκλεκτους
καφέδες της.

16 Άκαθάρτο. — Πόλις πρωτε-
υσα ομωνύμων ελληνικού νο-
μού.

17 Τουρκικό ταφι. — Θεά των άρ-
χαίων. — Μην του έτους (δη-
μοτ.).

Ναυτική θάσις της Ν. Ίτα-
λίας. — Λέγεται και ταμπούρι.

5 Μέρος του σώματος μας, (δ.
πάρχον δυο). Πρωτεύουσα
χώρας της Ν. Αμερικής. — Πα-
ρά τη θέλησή του.

6 Μάρκα αυτοκινήτων. — Ο άν-
θρώπος αυτός είναι τυφλά και
άλλοτετα προσλωμένος κάπου.
— Χρονικό επίσημα (δημοτ.).

7 Πρόθεσις. — Μυθικός επώνυμος
ήρωας των Αθάνων της Εύ-
βοίας.

8 Γερμανός έγκληματίας πολέ-
μου, που έβρασε στην Έλλά-
δα. — Γνωστό σε πολλούς ψά-
τες. — Πρωτεύουσα του γαλλι-
κού νομού Σόμ.

9 Αφορολόγητος. — Πλοίο.

10 Έχει δυο καμπούρες. — Χρο-
νικό διάστημα. — Άμφια του
διακόνου.

11 Δέν λείπει από μια θάφτις. —
Άρπιν... παλαιά δόξα της ο-
θόνης.

12 Στή χώρα αυτή θρισκόταν το
χρυσόμαλλο δέρας. — Είναι α-
πόλυτα σύμφωνη με τους νό-
μους. — Μπάμπας των Άμε-
ρικανών.

13 Άρχικα διεθνούς οργανισμού.
— Σωστός Διαόλος. — Γέ-
νος βατράχων.

14 Αύθαιση και προκλητικά. —
Κράτος της Νοτιοαφρικανικής
Ένώσεως. — Μέρος του όπλου.

15 Προδίδουν κάποιο έγκλημα. —
Νομισματική μονάς της Λεττο-
νίας. — Προλέγει το μέλλον.

16 Πόλις της Πελοποννήσου. — Εί-
ναι έκταρτικής ποιότητας (ου-
δετ.).

17 Κατοικίδια πτηνό. — Άνύψω-
σις. — Ήγεμονικός οίος της
Βουλγαρίας.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπι—Κατερίνης)

Ή λύσις του 854
στη σελ. 73

»Γύρισε τότε την κόρη μου, την
έρωτεύθηκε τρελλά, με την πρώτη
ματιά της κι' έγινε σκλάβος της...
Όταν έφυγε αυτή απ' το Κολένιο,
αφίνοντας πίσω της την απελπι-
σία, την τρέλλα, το θάνατο, πήγε
να βρη το φίλο της. Φύγαμε μαζί
απ' το Τουρίνο και γυρίσαμε διά-
φορα μέρη. Ο κόμης Γκάσκα έπαίρ-
νε κάθε τόσο γραμμάτα απ' το φίλο
του.

»Κατά τα τέλη Δεκεμβρίου, ο κ.
Τσάσκα έγραψε πως θα ξαναγύριζε
στο Τουρίνο, για να κανονίση διά-
φορες υποθέσεις του κι' ύστερα θά-
φαινε για πάντα απ' την Ίταλία
με τη φιλενάδα του, που την αγα-
πούσε τρελλά. Πραγματικά, γύρι-
σαν στο Τουρίνο. Ένώ η Σουζάννα
είχε γίνει ακόμα πιο όμορφη και
προκλητική, τέλεια γυναίκα, ο κ.
Ρομπέρτο είχε κατακτήσει σωστός
σκαλότης.

»Έκμυστηρεύθηκε στο φίλο του
τον κόμητα πως η Σουζάννα τον
βασάνιζε ψυχικά και σωματικά, κά-
νοντάς τον να ζηλεύει σαν κολασμέ-
νος. Ότσοο, όσο κι' αν τον τυ-
ραννούσε, δε θα την εγκατέλειπε
ποτέ.

»Πήγε στην εσοχή να πουλήση τα
κτήριά του, για να ικανοποιήση
την άχόρταγη δίψα της κόρης μου
για λεφτά... Όταν ξαναγύρισε ο-
μως στο Τουρίνο, όπου την είχε α-
φίσει, δεν τη βρήκε πια στο πο-
λυτέλες διαμέρισμα, που είχε νοι-
κιάσει γι' αυτήν. Του είχε άφισει
ένα γραμμα, που έλεγε:

»Έχω έναν άλλο φίλο και τον α-
γαπώ. Ίσως δε θα κρατήση πολύ
καιρό αυτή η ιστορία. Στο μεταξύ
δωρο θέλω να μείνω μαζί του. Αν
θα ή την υπομονή να με περιμέ-
νεις, θα ξαναγυρίσω κάποτε σε σε-
να. Άλλοιώς, θα βρω έκαστο άλ-
λους, πρόθυμους να σ' αντικατα-
στήσουν. Κύνταξε τον έαυτό σου
στο μεταξύ. Έλπίζω να σε βρω πα-
χύτερο, όταν ξαναδούμε.

»Ένας άλλος, παίρνοντας ένα
τέτοιο γραμμα, ή θα προσπαθούσε
να βρη την πρόστυχη γυναίκα, που
του τόξε στελεί, για να την τι-
μωρήση όπως της άξιζε, ή μάλλον
θάφαινε και θα την παρατούσε. Άλλο
ο κ. Τσάσκα γέλασε μ' αυτό τον
καινωτικό άβλο της Σουζάννας. Ο
μοναδικός φόβος του ήταν μήπως
τη χάση για πάντα.

»Μά ή κόρη μου κράτησε το λό-
γο της. Ένα βράδυ, ξαναγύρισε
κοντά του, δροσερή, χαμογελαστή,
και του άνοιξε την αγκαλιά της,
λέγοντάς του:

»Ούφ, βαρέθηκα αυτή την Ι-
στορία! Νομίζα πως είχα βρη έναν
άντρα που ήξερε να μου επιβληθή.
Μα αυτός ήταν ένας ανόητος, σαν
όλους τους άλλους! Άν τούλεια
να τινάξη τα μυαλά του για χατή-
ρι μου, θα τόκανε ευχαρίστως... κι'
ίσως μάλιστα να το κάνει, τώρα
που μ' έχασε!... Ένα, πάμε να φύ-
γουμε. Έχω ανάγκη να γλυτνώσω!

»Το ίδιο βράδυ, εγκαταλείψανε
το Τουρίνο.

»Οι αυτά, τάμαθα απ' την κό-
μηςσα Γκάσκα. Την άκουγα, τρέ-
μοντας. Όστε ή κόρη μου δε με
είχε θυμήθ καθόλου στο μεταξύ...
έμένα που τρελλάθηκα εξ αίτίας
της! Κι' ίσως ν' άγνοούσε τον
τραγικό θάνατο του Ρικέττο... Ή-
ταν φριχτό!

»Πόσος καιρός είναι που φύ-
γαγε; ρώτησε με κόπο.

»Όχι περισσότερο από μια
βδομάδα, απάντησε η κόμηςσα.
»Ξέρει ο κύριος κόμης
πήγαγε;

»Δέν πιστεύω. Σου υπόσχο-
μαι όμως να σε κρατήσω ένήμερη
γιά, ό,τι μάθω... Τί σκοπεύεις να
κάνεις;

»Να βρω την κόρη μου και
να την πάρω απ' τα γέρια αυτού
του κυρίου, έστω κι' αν χρειαστή
να τη σκοτώσω!

»Η κόμηςσα κούνησε το κεφάλι
της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

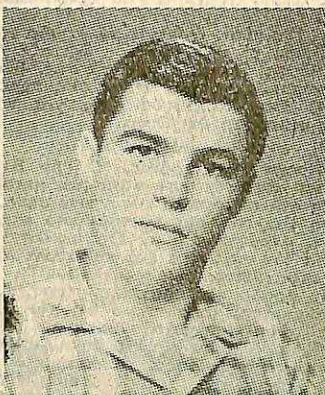
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αρρεβώνες

Ο κύριος Κώστας Κόμης Ιστορής
και ή δνς Άννα Παπαδημητρίου έ-
θωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσην γάμου.
Α. Ρ.

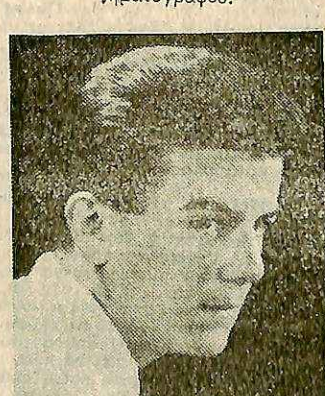
Ή ΣΟΦΙΑ ΣΗΡΕΡ (8 χρόνων),
από το Ευλόκαστρο Κορινθίας, ά-
γαπά τον κινηματογράφο και της
άρεσει ο χορός.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΟΝΙΑΔΗΣ (17
χρόνων) από το Αιγάλεω Άθηνων,
χορεύει όλους τους μοντέρνους χο-
ρούς και παίζει καλό ποδόσφαιρο.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΓΚΑΛΗΣ (18
χρόνων) από τα Μέγαρα. Έχει ο-
ραία φωνή και πιστεύει πως θα γί-
νη λαμπρό αστέρι του ελληνικού κι-
νηματογράφου.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΙΛΙΑΔΗΣ (17
χρόνων) από την Πειραιά, σφάφρει,
τραγουδάει και ένεργάφ έφέτος
στο πρώτο έτος μιας Δραματικής
Σχολής.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Προσκαλούμε τις αναγνώστριες και τους αναγνώστες μας από
την Αθήνα, των οποίων τα όνόματα δημοσιεύονται στη στήλη
της αλληλογραφίας του σημερινού τεύχους (σελίς 69), να βρ-
σκονται το Σάββατο 24 Ιουνίου, μεταξύ 8ης και 9ης μ.μ. εις την

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(δδς Κότσικα 6Α—Πατησίων—Στάσις Λεωφ. Άλεξάνδρας)
Όσες και όσοι δέν προσέλθουν θα χάσουν το δικαίωμα συμ-
μετοχής στις επόμενες φάσεις του Διαγωνισμού μας, που επιού-
λάσσουν πολλές ευχάριστες εκπλήξεις στους διαγωνιζομένους.

Τώρα που έληξε ή παρουσίασις των υποψηφίων Άθηνων και Πει-
ραιώς στους Εισηγητάς του Διαγωνισμού μας, έξετάζονται πρό-
σεκτικά τὰ Άλμπουμ των υποψηφίων από την έπαρχία. Σύντομα
δε θ' ανακοινωθούν τα όνόματα των πόλεων εκείνων, που θα έπι-
σκεφθούν, αφού διαπιστώσουν ότι υπάρχει εκεί αξιόλογος άοιμος
υποψηφίων.

Εισηγητά είναι οι καθηγητά της Άνωτάτης Σχολής Κινημα-
τογράφου κ. Έλευθέριος Σιάσкас και κυρία Δέσποινα Τσάσκα-
Ρίτσου, ή δλη δε διαδικασία γίνεται υπό την καλλιτεχνική έπι-
πεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της κ. Νικολάου Ίωνάνη-
δη—Βαμβάκα.

Η ΆΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ΄ ίδρυσε δυά
πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πα-
τρας, τα όποια θα εξυπηρετήσουν επί τόπου τους υποψηφίους του
Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θα κρίνουν άκο-
λόπως όσους επιτύχουν, είναι κατ' αλφαβητική σειρά: τα έξης:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΩΒΑΝΝΙ
(Ίταλος όπερατορ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σ κινωβήτης)
ΛΑΣΣΑΛΟΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατορ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτό δε σημαίνει ότι αποκλείεται να παίξουν στον κινημα-
τογράφο, όσοι δέν κριθούν από τον εισηγητή άξιοι να παρουσια-
στούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων
θα παραμείνουν στα Άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη
πάντοτε στη διάθεσί των καλύτερων σκηνοθετών του ελληνικού κι-
νηματογράφου, που θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή θελή-
σουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πού-
πο, που τους χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε ρόλο στο φίλμ
που ποροποιούν.

Ηδη, πριν ακόμη ο Διαγωνισμός υπή στην τελική φάσι του,
δεκάδες αναγνωστρίων και αναγνωστών μας πήραν μέρος στο γύ-
ρισμα διαφόρων ταινιών, που παράγει ή «Φίνος—Φίλμ» Μερικές
υποψηφίες μάλιστα κατώρθωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να δια-
κριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον ν' αναλάβουν πιο ση-
μαντικούς ρόλους.

Το κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δε σημαίνει ότι δε θα
προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους αναγνώστες
και τις αναγνώστριές μας, που θα έκδηλουν την επιθυμία να
παίξουν στον κινηματογράφο. Ο Διαγωνισμός ετήσιαστικά συνε-
χίζεται και προχωρεί προς μια νέα φάσι, στην όποια θα πάρουν
αυτόματως μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δέν έτυχε να
διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θα
έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν για μια ακόμη φορά τις
δυνατότητές τους.

Οι όροι συμμετοχής στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραστέλλουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ένδιαφερομένους.

1) Θα βγάλουν δυο καλαρές φωτογραφίες σε σήμα καρ-
ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή ύποδο και μια όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που παλεί να είναι εθαγγώνιστη και
νονηνη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφέρονται
οι γνώσεις του (αγγλικές σπουδές και τυχόν έξνες γλώσσες,
μουσική, χορός κλασσικός ή μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι,
σωστικά, κλπ.) άπαραίτητως δε και ή ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα
το στείλουν στο γραφείο του «Θησαυρός». Δογατασάνου 4,
(4ος όσοςος) Άθήνα (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνι-
σμού), χωρίς άλλη επιδάνωση.

Και μια προειδοποίηση για τους αναγνώστες μας, που διαμέ-
νουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' αποφύγουν κάθε περι-
τή μετακίνησι και αλληλογραφία. Θα πληροφορηθούν έγκαιρώς
από τη σελίδα αυτή την ήμερα, που οι άμοιδοί θα έπισκεφθούν
και τη δική τους πόλι.

(Στη σελίδα 69 ή αλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Ή ΝΙΤΣΑ ΔΗΜΟΒΑΣΙΛΗ (17
χρόνων) από τις Πατρας, άγαπά
όλα τα όπορ και ιδιαιτέρως το κα-
λύμπι. Ή μεγάλη άγάπη της όμως
είναι ο κινηματογράφος.

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΕΥΑΙΝΑΚΗΣ
(15 χρόνων) από τη Νίκαια Πε-
ραιώς, πιστεύει πως ο Διαγωνι-
σμός μας θα τον βοηθήσει να δια-
πρέψη στο καλλιτεχνικό στάδιο.

Ο ΣΤΑΘΗΣ ΔΑΡΔΑΓΑΝΗΣ (24
χρόνων) υπηρετεί τώρα στο Β. Ν.
Παίσει όμως μέρος στο Διαγωνι-
σμό, για να παίξη στον κινηματο-
γράφο, μόλις άφωτηρήση τη θη-
τεία του.

Ο ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ (Π. Ρ. —
17 χρόνων) από τη Νίκαια Πε-
ραιώς, έκτός από το δραματικό τα-
λέντο, που διαθέτει, τραγουδάει με
έπιτυχία διάφορα λαϊκές έπιτυχίες.

πὸν κι' ἄρχισε νὰ γαυογελάει. "Α-
έσφανα ἕνα οὐράσιμα πόνου ξε-
σχίσε τὴ σιωπὴ τοῦ βασιλέως στὸ
σπίτι. "Επειτα δεύτερο ἄγριο ξε-
φωνητό, ἔκανε ὅλους νὰ κερῶσουν
ἀπ' τὸ φόβο τους. Κι' ἀμέσως
τρίτο καὶ τέταρτο οὐράσιμα πόνου
τράνταζε τὸ σπῆτι...

» Ἡ μαμὴ σήκωσε τότε τὸ νεο-
γέννητο καὶ φώναξε:

» Εἶναι ἀγοράκι!...

» Μὰ κανεὶς δὲν τὴν ποόσεξε. Οἱ
γυναῖκες κυττάζονταν ἀνήσυχες.
Μιά ἀπ' αὐτὲς μῆπκε στὴν κρεβ-
βατοκάμαρα μὲ μᾶτια γουρλωμέ-
να ἀπὸ φόβη.

» Τὴ γκάφα ποὺ κάναμε!

» Στέναξε.

» Ὅλες οἱ γυναῖκες ὥρμησαν
τότε ἔξω. Σὲ λίγο σκαρφώσαν
πάλι στὸν οὐρανὸ.

» Κύριε! Μὴ δίνης σημασία
στὰ λόγια μας! παρακάλεσαν τὸ
Θεό. Εἴμαστε τρελλές!... Ὁ, Κύ-
ριε, συχώρεσέ μας! Ἐχάσατε ὅ,τι
σοῦ εἶπαμε. Ἐμεῖς θέλουμε νὰ πα-
νώμε στὴ γῆ κι' ὄχι οἱ ἄντρες
μας... Τὴ γκάφα ἦταν αὐτὴ ποὺ
πάθαμε, ἀλλοίμονο!

» Ὁ Θεὸς, οἰχοντάς τους μιά
ειρωνική ματιά τοὺς εἶπε:

» Καλὰ σὰς λένε οἱ ἄντρες
ἀνεμοδείχτες!... Ποτέ σας δὲν ξε-
ρετε τί θέλετε... Ἀς εἶναι!... Ὁ
ἀκούσω κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν πα-
ράκλησί σου. Μὰ νὰ μὴ σὰς ξα-
ναῖδω πιά μπροστά μου. Φύγετε!

» Μὰ τί εἶχε συμβῆ; ρώτησε
ἡ Τζέννη τὸν δεύτερο ἄντρα της.

» Τὸ ἔξης... τὴς ἀπάντησε ὁ
Γκλοντάρερ. Ὅταν ἡ γυναῖκα ποὺ
τροιγυρίζει μέσα στὸ σπῆτι μπο-
ρεῖ στὴν κρεββατοκάμαρα, ἡ μαμὴ ἔ-
σπευσε νὰ τὴν ρωτήσῃ:

» Δὲ μὲν λές, ὁ ἄντρας τὴς
κυρίας ξεφώνιζε ἔτσι;

» Ὁ ἄνδρας τὴς κυρίας; ἀ-
πόρησε ἐκείνη. Ἀς γελᾶσω! Μὰ
ὄχι, φίλες μου! Ὁ ἄνδρας τὴς δὲν
ἐνοίωσε τίποτα. Δὲν ξεφώνιζε αὐ-
τός...

» Μὰ ποῖος τότε; ἀπόρησαν
ὅλες οἱ γυναῖκες.

» Ποῖος;... Ὁ κουμπάρος
της, ποὺ κάθεται στὸ πάνω πα-
τωμα!... ἀπάντησε ἐκείνη.

» Ἀχ! Θεέ μου! Ἐχεις δί-
κη! Ψιθύρισε ἡ λεχώνα. Γιά φα-
νταστή!... Τὸν εἶχα ξεχάσει!...

» Κι' ἔτσι, κατέληξε ὁ Γκλοντάρερ,
αὐτὸς ὁ θρύλος τοῦ Περού μᾶς
δείχνει καθαρά ὅτι οἱ γυναῖκες ἦ-
ταν πάντα ἄσφατες, ἀμυσλές κι'
ἄπιστες!...

Ἡ Τζέννη Μόλευν τοῦ ἔριξε
μιὰ θυμισμένη ματιά. Μὰ ὅταν εἶ-
δε ὅτι ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ-
χι τὸ σαρκαστικὸ ὕφος του, ἔσκυ-
ψε τὸ κεφάλι της ντροπισμένη...

Μ. Λ. ΑΡΣΑΝΤΩ

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς
περιττὲς τριπλὲς προώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΘΡΑΝΗ ΠΥΕΟΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναντιστοί
ἡμετέρηκος θεραπεύεται
ΠΡΑΚΤΕΙΟΥΝ ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΤΟΝ

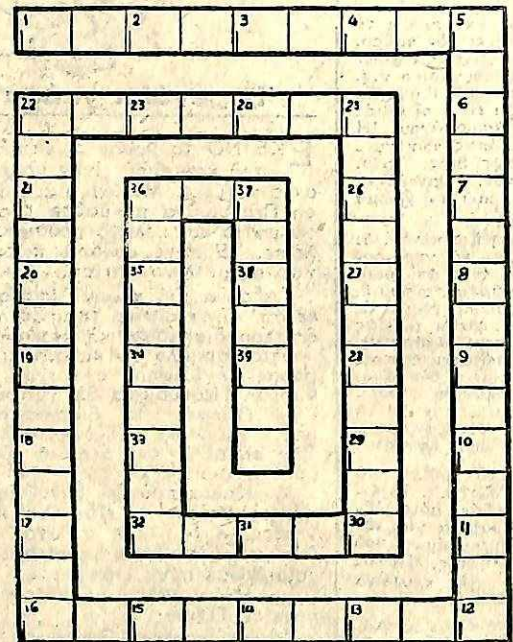
KASTRIOTIS

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9-3 καὶ 5-7
ὡς καὶ ἐπὶ συνευτελεί. Χαρ. Τοικωπῆ
113. Τηλέ. 613-610. Οἰκία 70-752.

Γιὰ μικροὺς

Συλλαβικὸς κοχλίας

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε 39 τρισύ-
λλαβες. Μὲσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε 39 τρισύ-
λλαβες λέξεις, τὸν ὅποιον σὰς δίνουμε πρὶν κατὰ τὴν
σημασίαν. Θὰ βάζετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ, μέσα

στὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο καὶ θὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ
τελευταία (τρίτη) συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως εἶναι συγ-
χρόνως καὶ ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ἀμέσως ἐπομένης.
Διηλαθὴ ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 λέξεως εἶναι
ἡ ἴδια μὲ τὴν τελευταία τῆς ὑπ' ἀρ. 2 καὶ ἡ τρίτη
συλλαβὴ ἡ ἴδια μὲ τὴν πρώτη τῆς ὑπ' ἀρ. 4.

Π. Χ.: ΚΑ-ΑΥΜ-ΜΑ, ΜΑ-ΟΥ-ΝΑ, ΝΑ-ΟΥ-ΣΑ

Κ.Ο.Κ.

1) Οἱ ὁσοὶ διασκεδάζουν μ' αὐτὴ τὴν πληξὶ τους.

2) Τὸ ἄγριο εἶναι πρὶν νύστιμο ἀπὸ τὸ ἡμερο.

3) Μουσικὸ ὄργανο.

4) Ὀκνηρὰ ἀλλά καὶ εὐέξεπτα.

5) Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα τραπέζι.

6) Μοῖρα, τύχη.

7) Οἰονοεμμάδες ποτὶ.

8) Γυναικεῖο ὄπλο, ποῦ... τυλίγει

πολλοὺς ἄντρες.

9) Ἐχε νύστιμο κρέας.

10) Νοστιμίζει μιὰ μπριτζόλα.

11) Γαλήνια.

12) Εἶδος τυριῦ.

13) Ἐργαλεῖο τοῦ ὁδοντογιάτρο.

14) Ἐπιπλά, ποὺ θὰ ῥηθε σὲ ὁ

μόνομα διαμερίσματα.

15) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.

16) Φυτὰ, ποὺ δὲ φτάνουν μεγάλα

ὑψος.

17) Πληρώνεται γιὰ νὰ σκοτώνῃ.

18) Τροφὴ τῶν φτωχῶν (πληθ.).

19) Ὄνομα, ποὺ λήπει στὸ κινη-

ματογραφικὸ μας στερέωμα.

20) Ἐργὸ τὸν μελισσῶν.

21) Θεὰ ῥηθε πολλά σ' ἕνα σχο-

λεῖο.

22) Μεγάλη δάρκα.

23) Περιοχὴ τῆς Δ. Ἰταλίας.

24) Τὸ ποτισμὸν πολλοὶ Ἀθηναῖοι

γιὰ παρασερισμό.

25) Ἐνδύμα τῶν Ἰαπωνιδῶν.

26) Ἀρρώστεια.

27) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

28) Ὁ κάτοικος ἑνὸς νησιῦ τοῦ

Αἰγαίου.

29) Τὰ σέρνουν μονίμως μαζί τους

μερικὰ ζῶα.

30) Πίσσα.

31) Πάμπτοχα ἀλλὰ καὶ ἰδιότροπα.

32) Εἶδος σταφυλίου.

33) Ἡ κάτοικος μίας χώρας τῆς

Ἀσίας.

34) Πολύτιμος λίθος.

35) Ἐξασφαλίζει ζωὴ στὰ φυτὰ.

36) Δέχονται συχνὰ φιλιὰ.

37) Παλαμίδα διατηρημένη σὲ ἀλ-

μη.

38) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Συρίας.

39) Στόλισμα.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συ-
νοδεύουν καθενὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ε.

ΚΑΙΝΕΤΑΡΧΙΑ

ρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστὴ. Προσπαθήστε νὰ τὴ
ῥηθε, διαγραφώντας τὶς δύο ἄλλες.

1) Ποῦ πέθανε ὁ Μιλτιάδης, ὁ Ἀθηναῖος στρατη-
γός, ποὺ νίκησε τοὺς Πέρσες στὸ Μαραθῶνα;

2) Ἐλβετικὸ φράγκο, δολλάριο, μάρκο, λίρεττα,
ρούβλι, στερλίν. Ποῖο ἀπὸ τὰ νομίσματα αὐτὰ ἀντι-
προσωπεύει τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ δραχμῶν;

3) Ποιὰ εἶναι περίπου ἡ ἀπόστασις, ποὺ χωρίζει τὴ
Γῆ ἀπὸ τὴ Σελήνη;

4) Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ, ὁ ἀν.
θῶπος μιλάει, κατὰ μέσον ὅρον 2½ ὥρες τὴν ἡμέρα.

5) Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόστασις, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ
καλύψῃ ἕνα αὐτοκίνητο ἔχοντας στὴ διάθεσί του τὰ
καύσιμα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφοδιάζεται ἕνα σύγχρονο ὁμο-
εαριστικὸ ἀεροπλάνο;

6) Πόσα παιδιά ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ἀνδρόγυνο
τοῦ 17ου αἰῶνος, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κρατήσῃ δυο
ἀπ' αὐτὰ στὴ ζωὴ;

7) Σαλιγκάρη: 8 χρόνια, δόξιδι: 32 χρόνια, χελώ-
να: 100 χρόνια. Στὸ ἀνώτατο ὅριο ζωῆς, γιὰ τὰ τρία
ζῶα, ποῦ ἀναφέρουμε πρὶν πάνω, τὸ ἕνα εἶναι λανθά-
σμενο. Ποῖο;

8) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

9) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

10) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

11) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

12) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

13) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

14) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

15) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

16) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

17) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

18) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

19) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

20) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

21) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

22) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

23) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

24) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

25) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

26) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

27) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

28) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

29) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

30) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

31) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

32) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

33) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

34) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

35) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

36) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

37) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

38) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

39) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

40) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

41) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

42) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

43) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

44) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

45) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

46) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

47) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

48) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

49) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

50) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

51) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

52) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

53) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

54) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

55) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

56) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

57) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

58) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

59) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

60) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

61) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

62) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

63) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

64) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

65) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

66) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

67) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

68) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

69) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

70) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

71) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

72) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

73) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

74) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

75) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

76) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

77) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

78) Στὴν Ἀφρική. — Στὴν Ἀμερική. — Στὴν Ὠ-
κεανία.

79) Τί εἶναι τὸ γιάκι;

80) Ἐνα ὄπλο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

81) Ἐνα μονόξυλο τῶν ἐρυθροδέρμων.

82) Ἐνα μεγα-
λόσωμο δόξιδι τοῦ Θιβέτου.

83) Αὐτὸ ποὺ ἀφορᾷ τὸ σαλιγκάρη. — Τὸ θόιδι. — Τὴ
χελώνα.

84) Σὲ ποῖα ἡπειρο ἀνήκουν τὰ νησιά τοῦ Πραγι-
νου Ἀκρωτηρίου;

Οἱ δικαστὲς ποὺ θὰ δικάσουν, ἔπειτα ἀπὸ
μερικοὺς βδομάδες, στὸ κακοугоλδικεῖο τῆς
Κοπενγάγης, τὸ νεαρὸ φοιτητὴ "Ερὶκ Στρέμ.
θὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι σ' ἕνα δύσκολο πρόβ-
λημα: "Ἦταν ἄραγε ὁ ἔρωτας, ποὺ ἐσπώρε
στὸ ἐγκλήμα του τὸ Στρέμ ἢ ἡ δειλία;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔχει γωοίσει σὲ δυὸ με-
ρίδες καὶ τὴν δανικὴ κοινὴ γνώμη, ποὺ τὸ ἐν-
κλημα τοῦ νεαροῦ φοιτητῆ τὴν συντάραξε ὅσο
κανένα ἄλλο στὴν τελευταία εἰκοσαετία. Γιὰ
τοὺς μισοὺς, ὁ "Ερὶκ Στρέμ εἶναι ὁ βελτικὸς
ἥρωας μιᾶς ρομαντικῆς ἱστορίας, ποὺ κατὰ λη-
ξε σ' ἀναπόσπαστα τραγικὸ τέλος. Γιὰ τοὺς
ἄλλους μισοὺς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας δειλός, ποὺ
ἔφτασε στὸ ἐγκλημα, γιὰτὶ δὲν εἶχε τὴν γε-
νναϊότητα ν' ἀντιμετωπίζῃ τὶς συνέπειες μιᾶς
ἀπερισκεψίας του.

Ἡ μεγάλη ἀπερισκεψία, ποὺ ἔκανε στὴ

Δείξτε μου

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ

— Τι ώρα είναι, Βασιλική; άκούστηκε από το δωμάτιο το βάθος ή δυνατή φωνή του Παναγιώτη.

Μεσολάβησαν μερικές στιγμές κι' ήρθε η απάντησι της Βασιλικής, που έφυγε από την κουζίνα να πάη στην τραπεζαρία να δει το ρολόι:

— Έπτά και μισή!...

Ήταν Κυριακή πρωί κι' ο Παναγιώτης συνήθιζε τις γιορτές και τις Κυριακές να μένει καμιά ώρα πιά πολύ στο κρεβάτι. Δρούλευε όλη τη βδομάδα σκληρά στο μαγαζί του, ένα περιπολιμένο υποδηματοποιείο, και ευπνούσε πριν από τις έπτά για να πάη ν' αρχίσει τη δουλειά. Τις Κυριακές όμως και τις γιορτές, αναπαυόταν, νιτσι ένοιαζε την ανάγκη να ξεκουραστή.

Έκείνο όμως το πρωινό της Κυριακής, που τον βρήκε η αυγή, ακόμη δαγρυπνιο, έπρεπε να σηκωθεί και να κατεβή στον Πειραιά.

Όλη τη νύχτα, δε συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά μόνο το τηλεγράφημα, που είχε λάβει από-δροδίς το Σάββατο:

«Φθάνω αύριο Κυριακή Πειραιά. Ειρήνη».

Ήξερε, ότι τα βατόρια από το νησί έφταναν κατά τις 10 με 11 το πρωί. Είχε, λοιπόν, όλο τον καιρό. Μα εκείνος βιάζόταν να πάη πιά κοντά, ν' αντικρύσει τη θάλασσα, που βάρυνε την αγαπημένη του, να νοιώσει την αγνότητα της αναμονής, ο' ένα καφενόστι, και ν' αναπολήση το δράμα, που τον συνέδεε με την Ειρήνη και την οικογένειά της.

Αποδραδία είχε φανίσει πολλά πράγματα κι' είχε ειδοποιήσει τη Βασιλική, τη μικρή ξαδελφούλα του, που είχε έρθει από το νησί επίτηδες για να κρατήσει το νοικοκυριό του Παναγιώτη. Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, σφιχτοδεμένο για δουλειές, καμιά δεκαπενταριά χρονών.

Πλύθηκε, ντύθηκε, φόρεσε το καλό του κοστούμι και μπήκε στην τραπεζαρία, όπου είχε σε-δίσει το πρωινό η Βασιλική.

Αμίλητοι κατόπι, έτρωγαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

Ξαφνικά, η Βασιλική μουρμούρισε:

— Έπί τέλους!... Τα κατάφερε!...

— Ναί, Βασιλική. Έτσι φαίνεται!...

— Και τώρα;

— Τι τώρα; Δεν ξέρω καλά-καλά, τί συμβαίνει, αλλά άφου έρχεται, θα πρέπει να παντρευτούμε.

— Κι' εγώ;...

— Τι, εσύ; Έσύ, θα πρέπει να μείνεις μαζί μας. Στο Ταμειευτήριο βάσω κάθε μήνα το μηνιατικό σου και σε 5—6 χρόνια — μπορεί και να-ρίτερος — αν βρεθ κανένα καλό παιδί, θα σε παντρώσω. Δεν τάπαμε αυτά;

— Ναί, Παναγιώτη, τάπαμε. Μα αν δε με θέ-λεις η Ειρήνη;

— Αυτό θα το δούμε. Μα βιάζεσαι. Ή Ειρήνη είναι καλή και λογική. Έφ' άλλου, θα της χρειάζεται μια συντροφιά, μια βοήθεια...

Ο Παναγιώτης σηκώθηκε από το τραπέζι, να-ρίτερος απ' ό,τι έπρεπε, πήγε στην κωμάρά του και κυττάχτηκε στον καθρέφτη.

Δεν ήταν πιά ο νέος των είκοσι χρόνων, που πρωταγάπησε την Ειρήνη. Τώρα δυο τούφρες γκριζές άριστερά και δεξιά στα μαλλιά. Έδει-χναν τα σαράντα δυο χρόνια του.

Ενοιάζε ωστόσο μια εύεξία, παρ' όλο που η συγκίνησι πλημμύριζε την ψυχή του. Περιπατούσε νευρικά, αλλά ελεύθερα, προσπαθούσε να φτάση το ταχύτερ' στη θάλασσα, στο λιμάνι. Φοβόταν μάλιστα μην του συμβη τίποτα στο δρόμο κι' άρροπορήση, μην έρθη το βατόρι κι' αυτός δεν είναι εκεί για να την υποδεχθή.

Την Ειρήνη! Έτσι την έλεγε εκείνος, έτσι τη συλλογιζόταν. Στο σπίτι της όμως τη φώ-λαζαν Ρηνούλα, καθώς κι' οι φίλες της.

Όλοι την έλεγαν Ρηνούλα κι' ήταν ένα σπρουμ-πουλό, πεταχτό, μελαχροινό κοριτσάκι, με δυο μακριές κοτσίδες, που έφταναν ως τη μέση της. Στα γέλη της εκείνα τα βυσσινιά, άνοιξε δια-ρκώς ένα χαμόγελο. Ήταν, στ' αλήθεια, μια πολ-λύ όμορφη μελαχροινή κοπέλλα.

Έτσι, την αγάπησε ο Παναγιώτης, όταν αυτή πότμε με τη μια πρόφασι και πότμε με την άλλη, πηγαίνονόταν στο μαγαζί που δούλευε εκείνος.

Πόση χαρά ένοιασε όταν το άφεντικό του, μ' ά μέρα, του είπε να της πιάη μέτρο για ένα ζευ-γάρι μωρές γόδες!

Θυμάται πού τα δάχτυλά του έσφιξαν εθελά του τον αστραγάλο του ποδιού της και οίγησε σύγκορμος. Μα κι' εκείνη, που έρχόταν νι' αὐ-τόν στο μαγαζί, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια μικρή κραυγή, σ' ά νόνοιασε ένα σφίξιμο στην

— Άφου αγαπιόμαστε, θα περιμένουμε Παναγιώτη... του είπε η Ειρήνη.

καρδιά από την επαφή των χειρών του πάνω στο πόδι της.

Κυττάχτηκαν και χαμογέλασαν, με κάποια πο-νηρία.

Αγαπιόντουσαν, λοιπόν, κι' άρχισαν να συλ-λογιούνται το γάμο. Μα τί είχε να προσφέρη ο Παναγιώτης στην Ειρήνη; Ήταν ακόμη ένα παιδί είκοσι χρόνων, μαθητευόμενος, με μικρό μεροκάματο και με πολλά οικογενειακά βάρη, τη γριά μητέρα του και μια άδελφή άνυπανήρη, κά-πως μεγάλη στα χρόνια.

Όσο για την Ειρήνη, ήταν το στεφανοπαίδι κι' η αγαπημένη του καπετάν-Σιδέρη, που είχε εγκα-ταλείψει τη θάλασσα με πολλά πλούτη.

Πώς ναρθώ να το πω του πατέρα σου, Ειρήνη; της έλεγε με παράπονο εκείνος.

— Άφου αγαπιόμαστε, θα περιμένουμε, Παναγιώτη, που άπαντούσε η καπέλλα. Θα μεγαλώ-σουμε, θα φτιάσης μαγαζί, μπορεί να πάς και στην Άθινα, να προκόψης. Εγώ, θα σε περι-μένω, Παναγιώτη, και θα σ' αγαπώ...

Μα το νησί είναι μικρό κι' οι άγάτες, όσο να θέλουν να κρυφτούν, δεν κρύβονται. Τα κου-τομοπολιά άρχισαν κι' ο καπετάν Σιδέρης έμαθε το μυακό τους. Ήταν σκληρός πατέρας. Ό-λες τις άλλες κόρες του τις είχε παντρεύει χω-ρίς σόχλια. Γι' αυτό τον πίκρανε η διαγωγή της Ειρήνης. Τη μάλασε, την έβρισε και της δήλωσε πως ο Παναγιώτης δεν ήταν άντρας για τη σειρά τους και ν' το σπύτι τους.

Έκείνη έκλαψε, πόνεσε, αράστησε, μα έπέ-μενε. Τότε ο πατέρας της την άπομάκρυνε από το νησί, την πήγε σ' ένα άλλο κοντινό, όπου βοισκόταν ένα μεγάλο μοναστήρι κι' όπου ο κα-πετάνιος είχε στο παρελθόν κάνει μεγάλες δω-ρεές.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Έκει, παρακάλεσε την ήγουμένη να την κρα-τήση δυο χρόνια, για να ξεχάση. Της άφησε μά-λιστα κι' ένα μεγάλο ποσό, για τα έξοδά της. Στο μεταξύ, όμως, έδωσε το λόγο του στο γιοιό ενός φίλου του, που ήταν καπετάνιος της Σχολής, πώς, έπειτα από δυο χρόνια, θα του-δινε την Ειρήνη για γυναίκα του, καθώς και τα δυο σπύτια, που είχε στην Άθινα.

Έτσι μαθεύτηκε στο νησί, ότι η Ειρήνη άρ-ραβωνιάστηκε με τον όμορφο και κομψό νέο, τον καπετάν-Δημήτρη κι' ότι έφυγε για την Ά-θινα, να φροντίση για τα προικιά της.

Απ' αυτά δεν ήξερε τίποτα η Ειρήνη. Ο Παναγιώτης όμως τα μύριστηκε όλα και η άπελ-τίσιά του, ότι έκανε για πάντα την αγαπημένη του, τον έπνιγε. Δε σηκωνε μάτια να δει κανένα και δεν έβγαίνει να πάη στο καφενείο, για να μη συζητήση το ζήτημα με τους φίλους του. Κι' ένα βράδυ, με σπαράγιο στην ψυχή και τα μά-τια γεμάτα δάκρυα, άγκάλιασε τη μύνα του και την άδελφή του κι' έφυγε μ' ένα καράδι, που περνούσε από το νησί.

Θά δουλέψω σκληρά, είπε στις δυο γυναί-κες, άποχαριτώντας τις, και θα στείλω πολλά χρήματα για να παντρευτή η άδελφή μου και για να περνάτε και σεις καλά.

Την υπόσχεσί του αυτή την κράτησε ο Πανα-γιώτης. Μέσα σε δυο χρόνια, παντρεύτη την ά-δελφή του, μ' έναν καλό άνθρωπο, τεχνίτη από τους λίγους, με δικό του έμποροραφείο στην Ά-θινα.

Τον ίδιο όμως αυτό χρόνο, συνέδεσαν πολλά πράγματα.

Πρώτ' απ' όλα πέθανε η μητέρα του Πανα-γιώτη, που έπασχε από την καρδιά της.

Έπειτα άκολούθησε το μεγάλο δράμα...

Ένα άτύχημα της μηχανής θανάτωσε τον άρ-ραβωνιαστικό της Ειρήνης, τον καπετάν-Δημή-τρη!...

Η Ειρήνη δεν είχε μάθει τίποτα για δσα ει-χαν συμβη στο νησί τους. Έκείνο, που ήξερε, όμως, και τόμαθε, από μια χωριανή της, που είχε πάει για προσκύνημα στο μοναστήρι, ήταν η εξαφάνισι του Παναγιώτη από το νησί. Και τόσο το πήρε κατάκαρδα η Ειρήνη, που έπεσε από τον ψηλό βράχο του μοναστηριού στη θά-λασσα για να σκοτωθή.

Μα τη γλύτωσε ένας φαρδός κι' οι καλογριές και τη φέρανε στον πατέρα της, στο νησί της.

Μα ο κόσμος νόμισε πως η Ειρήνη πήγε ν' αυτοκτονήση για το θάνατο του άραβωνιαστι-κού της.

Η Ειρήνη είχε σπάσει το πόδι της κι' έμεινε από τότε κουτσή.

Τα χρόνια περνούσαν, η θλίψη όλο και πλημ-μύριζε την ψυχή της, τα δάκρυα μαλλιά της, γέμισαν από άσπρες τρίχες, μα η άγάπη της για τον Παναγιώτη δεν έσβυσε.

Είχε φτάσει κι' αυτή στα σαράντα, όταν πέ-θανε κι' ο πατέρας της κι' έμεινε δλουμόναχη στον κόσμο.

Κάποτε τόλμησε να γράψη στον Παναγιώτη, γιατί είχε μάθει πόσο είχε προσδεμένη στο με-τεξ και πώς είχε μεγάλο μαγαζί, δικό του. Είχε και δικό του μεγάλο σπίτι κι' άλλα δυο, που τα νοίκιαζε.

Παναγιώτης της άπάντησε άμέσως και μάλιστα της άμισε, ότι η άπάντη του νι' αὐ-τήν ήταν πάντα η ίδια.

Τότε έκλεινι τούγραψε για το δυστύχημά της για το κουτσό πόδι της, για τα κρύα μαλλιά της.

«Σε θέλω, όπως κι' αν είσαι, Ειρήνη μου», της άπάντησε.

Και να που ήρθε η στιγμή να την παραλάβη στο λιμάνι και να την πιά σπύτι του, για να παντρευτούν.

Και το βατόρι ήρθε, αλλά η Ειρήνη δε φάνηκε να κατεβαίνει τη σκάλα του.

Ο Παναγιώτης δεν τόλμησε να ρωτήση τους έπιβάτες, ούτε να πάη κοντά.

«Θά μετάνιωσε και δεν ήρθε» σκέφτηκε.

Και πήγε να φύγη.

Περίλυπος κάθισε εκεί κοντά στο λιμάνι, σ' ένα καφενείο, και παράγγειλε ένα ούζο. Ξαφνι-κά, κάποιος, που βρισκόταν με μια παρέα, είπε κάτι, μα ο Παναγιώτης δεν έβρασε άμέσως προ-σοχή. Μα τα λόγια βούιζαν άκουσι στ' αυτιά του. Είπε πιά: «Άργησε ναρθή το καράδι από την Άνδρο!».

Δεν ήταν αυτό το καράδι; Ήταν άλλο και μπροδεύτηκε;

Σηκώθηκε, πήγε στο Λιμεναρχείο, ρώτησε και βεβαιώθηκε: Το καράδι, που περίμενε, θάρχόταν σε μια ώρα!

Κι' ήρθε. Κι' η Ειρήνη ήρθε μαζί του. Ή τύ-χη θέλησε να του παίξη ένα άσχημο παιχνίδι ως την τελευταία στιγμή. Η Ειρήνη όμως ήρθε και την άγκάλιασε σφιχτά. Δε θα την έκανε αυτή τη φορά.

Λιγάκι άργά, ήρθε η εύτυχια στη ζωή τους, μα άριστικά πιά, χωρίς έμπόδια για το μέλλον.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Η έφετεινή ίσια γραμμή εμφανίζεται κάπως διαφορετική απ' αυτήν, που βέραμε ως τώρα. Συνδυάζει, θα μπορούσαμε να πούμε, την εύθυμια με την άνεσι. Ή άνεσι όμως αυτή γίνεται περισσότερο καταφανής στην έ-πάνω γραμμή του φορέματος. Αφ' ενός έχουμε την κόψι κιμονό, που προσδίδει άρκετο φά-δος στους ώμους, απ' έτερου άχομε τη μα-κρόταλλη γραμμή, που συντελεί ώστε όλο το κορσάκι να πέφτη άνετο ως το σημείο όπου ένώνεται με τη φούστα. Έτσι, μολονότι η φούστα συνεχίζεται εύθυστα, το σύνολο του φορέματος δείχνεται άνετο.

Σ' αυτά τα φορέματα τα κιμονό μανίκια παραμένουν κοντά και το άνοιγμα του λαι-μού είναι άνετο σε σχήμα μπατώ. Η ζώνη, κομωμένη από το ίδιο ύφασμα, δίνει μπρο-στά ένα μεγάλο φιάγκο στον τύπο «σαπυλέ».

Τόσο τα λινά, όσο και τα σουά-σαβάι εί-ναι πολύ κοπάλληλα για τη μοντέρνα αυτή γραμμή, που κολακεύει τόσο τη σιλουέττα.

ΤΑ ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Τη μόδα των κορσάκι, που σχηματίζουν μπλουζόν στη μέση την βλέπουμε τόσο στα φορέματα, που έχουν τη μέση στην κανονική τους θέση, όσο και σ' εκείνα, που την τοπο-θετούν λίγο πιά χαμηλά. Έτσι παίρνει το φό-ρεμα την μοντέρνα μακρόταλλη γραμμή. Και τα μιν και τα δε τα βλέπουμε και σε καθημε-ρινά φορέματα και σε λουστρά άπογευματι-νά ή βραδυνά.

Ένα άπλο φόρεμα συνδυάζει τη γραμμή μπλουζόν με την σπαρτιά άμμόνισι. Το κορ-σάκι σχηματίζει στο λαιμό το κλασσικό μυ-τερό άνοιγμα συμπληρούμενο με γιακά και ρεβέρ κι' ένα κούμπωμα, που φτάνει ως τη μέση του κορσάκι.

Τα μανίκια του φορέματος είναι με κανο-νική μανικοκόλλησι στους ώμους και καταλή-γουν σ' ένα άνετο πουανιέ λίγο ψηλότερα από τον καρπό του χειριού.

Το κορσάκι σχηματίζει το ελαφρό μπλουζόν άμέσως επάνω από τη μέση, όπου μια ζώνη δίνει ένα ριχτό δέσιμο άμπρός-πλάι.

Η φούστα του φορέματος άκολουθεί την ί-σια γραμμή σχηματίζοντας ελαφρεία σούρα στα δυο πλάγια των γοφών.

Ένα άλλο φόρεμα, έφαρμάζοντας κι' αυτή τη μόδα του μπλουζόν, τοποθετεί τη μέση λί-γο χαμηλότερα από την κανονική της θέση, σχηματίζοντας κι' έδω τη μακρόταλλη γραμ-μή. Αν θέλετε να δώσετε στο φόρεμα πιά άμπτυγιέ άμμόνισι, το άφινετε χωρίς μανίκια και κάνετε το άνοιγμα του λαιμού σε σχήμα μπατώ ή στρογγυλό. Η φούστα γίνεται και έδω εύθυστα.

Η ΠΕΡΑΣΤΗ ΖΩΝΗ

Είναι κι' αυτή μια μόδα, που θα τη δούμε πολύ έφίτος και δίνει μια χαριτωμένη άπλο-τητα στο σύνολο.

Άπλοδή, το φόρεμα άκολουθεί μια γραμμή έντελώς μονοκόμωτη, άνετη και συγχρόνως εύθυστα. Στο σημείο της μέσης και μά-λιστα λίγο χαμηλότερα απ' αυτήν γαζώνουμε μια φάσα στο έσωτερικό του φορέματος.

Μέσα σ' αυτήν περνούμε μια στενή ζώνη από το ίδιο ύφασμα του φορέματος σε σχή-μα σωλήνος. Στα πλάγια κάνουμε δυο άνοιγ-ματα, απ' όπου έσπροβάλλει η ζώνη και δέ-

Το πουά — πιάς στις δυο εμφανίσεις του.

Ευθύγραμμα φορέματα με κορσάζ, μπλουζόν και με το σκέρσο της περαστικής ζώνης.

νει ένα ριχτό δέσιμο. Το σκέρσο αυτό προσδίδει μία πολύ νεανική γραμμή στο φόρεμα και συνδυάζεται με κορσάζ κιμονό ή με κορσάζ, που συνοδεύεται από μανικιόλλησι.

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η μόδα φούστας και μπλουζας δεν είναι βέβαια κάτι καινούργιο και μιλήσαμε ήδη γι' αυτό, αλλά η φετινή μόδα είναι ανεξάντλητη σε εμπνεύσεις αυτού του είδους, ώστε πάντα κάτι έχουμε να προσθέτουμε.

Το πρακτικό αυτό σύνολο έχει τέτοια εξέλιξη, που εύκολα παρουσιάζει ένα πολύ κομψό απογευματινό ντύσιμο.

Κάνετε μία φούστα σε χρώμα της αρεσκείας σας, απ' αυτά που είναι έφετος της μόδας όπως π.χ. το πράσινο, το καίσι, το πορτοκαλί και άλλα πιο ρυθμικά: το γκρι, το μπλέ, το σάμπλ. Έπειτα ερχόμεθα στην μπλουζά που θα συνοδεύει αυτή τη φούστα. 'Ας ξεκαθαρίσουμε τι είδος μπλουζά προτιμούμε από τις τόσες, που λανσάει η μόδα.

Οι περισσότερες άμμιγιέ μπλουζές φοριούνται έξω από τις φούστες, ριχτές, σαν καζάκες ή με ζώνη στη μέση και κοντή μπάσκα ή το άλλο είδος με τελείωμα φάσας, που κάνει το τόσο μονότομο μπλουζόν.

Όλοι αυτοί οι τύποι παρουσιάζουν μεγάλη άνεση στην κόψη, άλλοτε με κοντά κιμονό μανίκια ή και χωρίς μανίκια και σχεδόν πάντα με μεγάλο άνοιγμα λαιμού.

Διάφορα σκέρσα τις συμπληρώνουν. Πότε ένα διαγώνιο κλείσιμο μπροστά με έλαφρο ντραπάρισμα πάνω από τη μέση. Πότε ένα πανώ, που ξεφυλάει από τον ώμο και πέφτει πρὸς τὰ πίσω, ενώ ένα άθος ή μία καρφίτσα το συγκρατεί στον ώμο.

Έπειτα ν. : Μπλουζά σταυπάτη χωρίς μανίκια κι' ένα ριχτό πανώ στην πλάτη. Κ.ά.τ.ω. : Μπλουζά σταυπάτη με δετή ζώνη.

Το άτομικό γούστο με τη βοήθεια της μόδας θα συντελέσουν στο να έχετε μία πολύ ώραία εμφάνιση. Προσοχή στην έκλογη του σχεδίου σύμφωνα με την σιλουέττα σας. Προσοχή στους συνδυασμούς των χρωμάτων, και μη ξεχνάτε ότι η μόδα ευνοεί και τις κτυπητές αντιθέσεις. Ευνοεί και την ανοικτόχρωμη φούστα με την σταυπάτη σε βαθιές αποχρώσεις μπλουζά, ευνοεί και την βαθύχρωμη φούστα με την ανοικτόχρωμη μπλουζά, σθάνει να υπάρχει αρμονία στην έκλογη των χρωμάτων.

ΤΟ ΛΑΜΕ

Κοντά σε όσα αναφέραμε πέρα πάνω θα έχουμε και ένα ακόμη νεανιστικό: Μπλουζές και καζάκες από τα ώραιότατα λαμέ χυσιά ή άσημνια και με κάποια άναμμιέ χρώματος.

Οι μπλουζές αυτές με την πολυτελή εμφάνιση θα έχουν και την ανάλογη κόψη. Γίνονται χωρίς μανίκια ως επί το πλείστον και με μεγάλα άνοιγματα στον λαιμό.

Οι λαμέ μπλουζές συνοδεύονται άπαραιτήτως από μεταξωτές φούστες καμωμένες σε ίσια γραμμή ή φαρδύες.

Συνδυάζονται με τις λουσάτες αυτές μπλουζές για ν' αποτελέσουν μία άμμιγιέ εμφάνιση κατάλληλη για έσπεριδα ή για ένα γεύμα σε πολυτελές κέντρον.

Ό,τι περιγράφουμε εδώ και ό,τι περιγράψαμε παραπάνω θα σας διδάξη την ευκαιρία με δυο-τρεις τέτοιες μπλουζές και μία φούστα να έχετε διάφορες εμφανίσεις και ποικιλία στο ντύσιμό σας.

Γι' αυτό, όταν αποφασίζετε τον συνδυασμό ενός συνόλου, να προσπαθήτε να γίνεται έτσι η έκλογη σας, ώστε να μπορείτε να έχετε και δεύτερο σύνολο με μικρές μεταλλαγές.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές είναι και θα είναι πάντα της μόδας. Όλο το καλοκαίρι θα φορεθούν και θα παρουσιάζουν ποικιλία χρωμάτων, ύφασμάτων και σχεδίων.

Οι κοτονάντ μονόχρωμες ή φανταζι, τα διάφορα μεταξωτά, τα λινά, τα ήμιλινα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους όλες τις ώρες της ημέρας.

Η φούστα και η βέστα θα είναι από τους συνηθέστερους συνδυασμούς ντε-πιές. Η κόψι που θ' ακολουθούν εμφανίζει την μία ή την άλλη τάση της μόδας. Ίσια και έδαξέ γραμμή στις φούστες, ριχτές και πιο έφαρμωστές οι βέστες.

Στην έδαξέ γραμμή δσον άφορά τις φούστες οι πιέτες παίζουν μεγάλο ρόλο. Μία έντελώς τελευταία μόδα έμφανίζει τις πιέτες-βεντάλια που τοποθετούνται σε άποστάσεις με διάμεσο πιέτες κομφωτές. Αυτός ο τύπος δίνει στη φούστα πολύ άερα και μεγάλη χάρη στη σιλουέττα.

Όσο για τις βέστες γίνονται πιο πολύ σε κιμονό κόψι.

Είναι πολύ της μόδας το διαγώνιο κούμπωμα, που καταλήγει σ' ένα πολύ σταυρωτό κλείσιμο.

Τα κιμονό μανίκια γίνονται πολύ φαρδιά πρὸς τὰ κάτω, πότε ως τους άγκώνες, πότε στο γνωστό μάκρος τρουά-κάρ.

Το άνοιγμα του λαιμού θα είναι άρεκτά έδαξέ όλο το καλοκαίρι και χωρίς γισάκ. Όσο για το μάκρος που θα έχουν οι βέστες θα είναι μάλλον περιορισμένο.

ΤΡΟΥΑ-ΠΙΕΣ

Κοντά στα ντε-πιές ή καλοκαιρινή μόδα ευνοεί επίσης πολύ τα τρουά-πιές. Δηλαδή το φάρμα, τη βέστα και το καλοκαιρινό έπανωφάρι.

Είναι μία μόδα έξαιρετικά πρακτική, που θα σας εξυπηρετή σε διάφορες ώρες της ημέρας.

Προτιμήσατε εδώ για το φόρεμά σας την ίσια γραμμή, την παντελή έλλειψη μανικιών και το πολύ άνετο άνοιγμα λαιμού. Η πιο κατάλληλη κόψη γι' αυτή την περίπτωση είναι η κόψη φουρώ για το φόρεμα με μία πολύ στενή ζώνη ή χωρίς διάλου ζώνη.

Η βέστα που συνοδεύει το φόρεμα είναι ριχτή, άνετη, σε κόψι κιμονό και τρουά-κάρ μανίκια. Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρουγγυλό, άνετο κι' αυτό και με μία φάσα για τελείωμα.

Ένα τελευταίο σκέρσο είναι τα κουμπιά από πασιμαντερί στο ίδιο χρώμα με το ύφασμα του συνόλου.

Αυτό το ντε-πιές θα έχη και το τρίτο συμπληρωμά του, το όμοιομορφο έπανωφάρι. Θα φορεθί ίσως σπάνια το καλοκαίρι, πάνω από τη βέστα, αλλά μη ξεχνάμε ότι τα βράδια σε έξοχικά ή παραθαλάσσια κέντρα το έπανωφάρι θα είναι χρησιμώτατο.

Είναι κι' αυτό καμωμένο σε ευθύγραμμη κόψη χωρίς άθος να παύει να είναι άνετο. Τρία κουμπιά συντελούν στο κλείσιμο, σε άρεκτά άπρόστασι τοποθετημένα το ένα από το άλλο.

- 1) Κοριτσιότικο φόρεμα με πλαϊνό κούμπωμα.
- 2) Φόρεμα με διπλή φούστα και φαρδεία ζώνη.
- 3) Άγορίστικο κοστούμι με καρρεδάτι μπλουζά.
- 4) Φορεματάκι μονοκόμματο.
- 5) Άγορίστικο παντελονάκι και πλαστρόν.
- 6) Σταυπάτο φορεματάκι με μεγάλο ναμπί.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Άρχισε πιά η ζωή των μικρών στην έσοχή, στην άκρογιαλιά και τα καλοκαιρινά τους φορεματάκια θα είναι, βέβαια, από πολλού έτοιμα.

Για μερικές καθυστερημένες, ωστόσο, μπότες άς δώσουμε μερικές συμβουλές που θα τις εξυπηρετήσουν:

Τα ριγικά ζεφύρια, οι μονόχρωμες κοτονάντ και οι σταυπάτες προσφέρουν όλη την ποικιλία τους για τα φορεματάκια των μικρών. Κοντά σ' αυτή μη ξεχνάμε και τα ώραιότατα καντριγιέ, που κι' αυτά έμφανίζονται έφετος σε τόσο ποικιλία.

Οι συνδυασμοί των χρωμάτων είναι τόσο άμορφοι και τόσο ταιριαστοί με την παιδική ηλικία!

Άγοράκια και κοριτσάκια θα τα φορέσουν σε μπλουζές, σε φορέματα μονοκόμματα, σε χαριτωμένες ποδιές, σε σαλοπέτ, που είναι τόσο πρακτικές για τα παιχνίδια στην άμμουδιά.

ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ ΓΙ' ΑΓΟΡΙΑ

Για τα μικρά άγόρια, εκτός από τα τυπικά κοντά παντελονάκια, άς δούμε και ένα τύπο παντελονιού, που είναι ενωμένο με ένα πλαστρόν, που πιάνει όλο το στήθος και πίσω έχει τσιράντες, οι όποιες σταυρώνουν και κουμπώνουν στο παντελονάκι. Και με αυτό το παντελόνι και με το άλλο, το τυπικό, μία μπλουζά μονόχρωμη ή χρωματιστή είναι το άπαραίτητο συμπλήρωμα. Έχει κατεβαστό γιακάκι και κάτω άπ' αυτό δένεται πολύ συχνά μία γραβάτα. Τα μανικάκια είναι πάντα κοντά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Για τις μικρές θα δούμε φορεματάκια, που έχουν ως βάση το πολύ κιντόπαλλο μπουστάκι ή το μεγάλο ναμπί. Η φουστίτσα συνεχίζεται σουρωτή όλοτριγύρα. Γι' αυτό το ντύσιμο είναι πολύ κατάλληλα όλα τα σταυπάτα βαμβάκερά, που μπορείτε να τα γαρνίρετε με ρελικά μονόχρωμα, στο πιο έντονο χρώμα του σταυπάτου.

ΜΟΝΤΕΛΑ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Για τα μεγαλύτερα κοριτσάκια ή κόψι με το έφαρμωστό μπουστάκι είναι χαριτωμένο.

Θα συνοδεύεται από μία σουρωτή φουστίτσα που θάχη και δυο έξωτερικές τσέπες.

Συνηθίζονται επίσης πολύ τα μονοκόμματα φορεματάκια, που έχουν το κούμπωμα στο ένα πλάι.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι άνετο με στρουγγυλό γιακάκι και η φουστίτσα παρουσιάζει το σκέρσο να είναι διπλή. Η μία θα είναι λίγο κοντήτερη και άνοιχτή στα δυο πλάγια.

ΕΣΙΜΕΡΑΔΑ

ΠΑΓΩΤΟ ΠΡΑΛΙΝΑ

Βάζετε να έρθει μισή όκά γάλα. Σε μία κατσαρόλα χτυπάτε 4 κραφούς άγνων με 150 γραμμάρια ζάχαρη. Άφου τα χτυπήσετε καλά, ρίχνετε μέσα το γάλα και βάζετε το μίγμα στη φωτιά να βόση, όπως οι συνήθισμένες κρέμες. Στο μεταξύ, έχετε έτοιμάσει την πραλίνα: Βάζετε δηλαδή να θράσουν 2 χοφτες ζάχαρη και 5-6 κουταλιές νερό, κι' όταν άρχισον να ζαχαρώνουν, ρίχνετε μέσα 2 χοφτες άμύδαλα καθαρισμένα. Όταν πάρουν όλα ένα χρώμα σοκολατί, τα κατεβάζετε, τ' αφήνετε να κρυσώσουν και τα κοπνίζετε σαν χοντρό προχανά. Αυτή την πραλίνα προσθέτετε στην κρέμα, άφου βόση και κρυσώση. Τέλος, βάζετε το μίγμα στην παγωτομηχανή και το δουλεύετε 30-45 λεπτά της ώρας.

Το μυθικό του "ΤΑΞΙ-ΓΚΕΡΛ"

12ον — Ναι, ο Μπράντλεϋ διάλεξε τον Κόρρινταν, που είχε αρχίσει τότε να διακρίνεται στην Σκωτλανδία. Γυάρδ κι' είχε αναλάβει ειδικά τα χαρτοπαίγνια. Του πρόσφερε ένα μεγάλο μερίδιο απ' τα κέρδη, αν θα τον προειδοποιούσε κάθε φορά που έπρόκειτο να του κάνει αβυσμολογία ή αστυνομία. Ήταν εύκολα λεφτά. Κι' ο Κόρρινταν υποχώρησε στον πειρασμό.

— Τότε ακριβώς έκαμε την εμφάνισή του ο Τζώρτζ Τζάκομπι. Είχε φήμη «ειδικού» στις κλοπές κοσμημάτων και σκόπευε να κλέψει τα πετράδια που είχε αγοράσει ο «Αλ» Λεμπ για να εξασφαλίσει τα λεφτά του από ένα πιθανό πληρωσιμό. Ή αξία τους ήταν 50 χιλιάδες λίρες... Μα ο Τζάκομπι ήξερε πως δε θα μπορούσε ποτέ να κληθεί να τον βοηθήσει ο Κόρρινταν.

— «Αντίο!» φώναξε ο Μπίξ. «Εγώ θα την έκανα κλομναχός, κι' αν ακόμα έπρόκειτο για τα μισά λεφτά...»

— Κι' εγώ για το ένα τέταρτο, πρόσθεσε ο Κρόσταλ.

— Ο Τζάκομπι πρότεινε στο Μπράντλεϋ να συνεργαστούν και να μοιραστούν όσα θα βγαίνανε απ' την κλοπή. Ο Μπράντλεϋ σκέφθηκε τότε πως θα ήταν καλή ιδέα να έχουν την αστυνομία με το μέρος τους. Έκαμε, λοιπόν, την πρότασή στον Κόρρινταν, προσφέροντάς του το ένα τρίτο από τα κέρδη, αν φρόντιζε να αναλάβει αυτός τις ανακρίσεις, ώστε να απομακρύνει τις υποψίες απ' το Τζάκομπι.

— Καλή ιδέα! συμφώνησε ο Ούλμαν. Πιστεύω πως θα τράβηξε αυτά απ' τη Νέττα.

— Βεβαίως! Μίλησε με το παραπάνω, για να ελαφρύνει τη θέση της, όταν έσκεπάζονταν πιά όλα... Λοιπόν, ο Κόρρινταν δέχτηκε την πρόταση του Μπράντλεϋ, για να κερδίσει κι' άλλα, περισσότερα λεφτά.

— Τώρα μπαίνει στη σκηνή η Νέττα. Έδώ και έννια μήνες, την παντρεύτηκε ο Τζάκ Μπράντλεϋ, και θα του παίρνε διατροφή, αν τυχόν τη βαρύνανε κάποιοι και ζητούσε διαζύγιο.

— Ο Μπράντλεϋ αγόρασε το σπίτι στο Λέικχαμ, για να διοργανώσει από εκεί την κλοπή και συγχρόνως για να συναντιέται κρυφά με τη Νέττα.

— Τα μέλη της συμμορίας ήταν ο Μπράντλεϋ, η κ. Μπράντλεϋ, ο Τζάκομπι, ο Τζούλ Κόλ κι' ο Κόρρινταν. Όλα πήγαν μια χαρά. Στη μοιρασιά όμως, μάλασαν ο Μπράντλεϋ κι' ο Τζάκομπι, κι' ο πρώτος σκότωσε το δεύτερο. Η Νέττα βρισκόταν εκεί, τη στιγμή του φόνου.

— Η ιστορία αρχίζει να γίνεται φοβερά ενδιαφέρουσα! δήλωσε ο Μπίξ. Μην παραλείψης καμιά λεπτομέρεια.

— Το όπλο του εγκλήματος ήταν ένα πιστόλι «Λούγκερ». Το είχε κρατήσει ο Μπράντλεϋ για ένθυμο απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κι' είχε χαραξίσει στην κάνη τ' όνομά του... Μολονότι τόσοσε ύστερα, ήξερε πως θα μπορούσε να το διαθέσει ή αστυνομία με υπερίσθεις ακτίνες. «Αν το βρισκανε λοιπόν, ήταν σίγουρος πως θα τον στέλνανε στην κρεμάλα!

— Η Νέττα είχε βαρεθεί τότε το Μπράντλεϋ, κι' έρωτοτροπούσε με τον Κόρρινταν. Πηρε το «Λούγκερ», την ώρα που ο Μπράντλεϋ κουβαλούσε το πτώμα του θύματός του σ' ένα έρημο δρόμο στο Σέχο, και τόνεψε καλά, με την απόφαση να το εκμεταλλευθεί.

— Τι κάνουν τελοςπάντων οι γυναίκες για να βγάλουν λεφτά! παρατήρησε ο Κρόσταλ, αγανακτισμένη. Έμενα δε μούτυχε ποτέ τέτοια ευκαιρία...

— «Αντίο!» φώναξε ο Μπίξ. «Εγώ θα την έκανα κλομναχός, κι' αν ακόμα έπρόκειτο για τα μισά λεφτά...»

— «Αντίο!» φώναξε ο Μπίξ. «Εγώ θα την έκανα κλομναχός, κι' αν ακόμα έπρόκειτο για τα μισά λεφτά...»

— Εγώ, καλέ μου, θα σου επιμενηστώ, κι' έχω! με βεβαιότητα ο Κρόσταλ χαϊδεύοντάς μου το χέρι.

— Καλά! Για την ώρα όμως, κάθισε φρόνιμα κι' άσισε με να συνεχίσω. Φάε το κοτόπουλό σου και κύταξε με λερώσης με τη σάλτσα το ψωμάκι σου φρέσκο.

— Όταν τελειώσετε οι δυο σας τα «σαρόπια», μπορούμε να εξασκευθούμε, διαμαρτυρήθηκε ο Ούλμαν αδιασπαστός.

— Ο Κόρρινταν ανάγκασε το Μπράντλεϋ να πληρώσει. Καθώς όμως δεν τολμούσε να παρουσιάσει ο ίδιος στη Λέσχη, για να μη τον δηκάνει, η Νέττα δεν έπρεπε να φανεί ανακατεμένη στον εκδίασμό, ανέλαβε η κ. Μπράντλεϋ να πηγαίνει να παίρνει τα λεφτά κάθε βδομάδα.

— Δεν υπήρχε επομένως άλλη λύση, απ' το να λείπει η Σέλια! Πραγματικά, την πήγε στο διαμέρισμα της Νέττας, της έδωσε ένα ναρκωτικό, κι' ύστερα σκνοθετήσανε οι δυο τους τη δόση αυτοκτονία.

Το γκαρσόνι είχε σερβίρει τον καφέ.

— Μπορούμε να έχουμε μαζί και λίγο ούισκι; ζήτησε ο Μπίξ. Όταν ακούω ιστορίες, με πιάνει δίψα!

— Παράγγειλε ούισκι για τους άλλους κι' ένα κονιάκ για την Κρόσταλ. «Υστερα συνεχίστε!»

— Πριν απ' τη δολοφονία της Σέλιας, ο Μπράντλεϋ ανακάλυψε πως η Νέττα τάχε φτιάξει με τον Κόρρινταν. Την προειδοποίησε τότε πως είχε διατάξει το Φράνκι να την παραφυλάει και να της ρίξει βιτριόλη. Δεν έβλεπε να τη φοβερήσει μονάχα... πάντως, η Νέττα αρκίζει ότι θα τράβηκε, κι' εγώ το πιστεύω, ξέροντας το Φράνκι.

— Όπωςδήποτε, η Νέττα είχε τρομοκρατηθεί και σκέφθηκε πως θαταν καλλίτερο να εξασφαλισθεί. Το πώμα της Σέλιας της έδινε μια ευκαιρία. Ο Κόρρινταν ήταν σύμφωνος να τη βοηθήσει. Βάψανε λοιπόν οι δυο τους τα μαλλιά της Σέλιας στο ίδιο χρώμα με της Νέττας και πληρώσανε τον Κόλ για να την αναγνωρίσει ως Νέττα. Κι' αυτός άναγγελλε στο Μπράντλεϋ πως η Νέττα είχε αυτοκτονήσει.

— Τότε ακριβώς έκαμε εγώ την εμφάνισή μου. Ο Μπράντλεϋ έπρόκειτο να πάει στο νεκροτομείο για αναγνώριση της Νέττας. Κι' εγώ το ίδιο. Γι' αυτό, ο Κόρρινταν έσπευσε να διατάξει ένα απ' τους έμπιστους του να μεταφέρει το πώμα απ' το νεκροτομείο στο σπίτι και Λέικχαμ. Αυτό γιατί είχα βρή το φάκελλο που απευθυνότανε στην «Αννα Σκότ» κι' είχα βγάλει το συμπεράσμα πως ήταν αδελφή της Νέττας.

— Μπορούσε να δώ λιγάκι το πώμα, στο Λέικχαμ. «Υστερα το πήγαμε στο νεκροτομείο του Χόρσαμ, όπου το εξαφάνισε η πυρκαγιά, εγκαίρως ώστε να μη το δει ο Μπράντλεϋ.

— Σταμάτησε λίγο, για να πάρω αναπνοή.

— Τι έγινε κατόπιν; ρώτησε ανυπόμονα ο Ούλμαν.

— Ο Μπίξ άρπαξε το ούισκι μου και το ρούφηξε πριν προλάβω να τον εμποδίσω.

— Θα κρατήση πολύ άδεια αυτή η ιστορία! Αρχίσα να βαριέμαι... γκρίνιασε.

— Περιμένα να ακούσης τη συνέχεια! του σύστησα. Θα καταλάβεις τότε τι έκρυπτε που είμαι.

— Πρέπει να τον ακούσουμε, είπε αναστενάζοντας ο Μπίξ στην Κρόσταλ, αλλιώς μπορεί να μας βάλει να πληρώσουμε ό,τι φάγαμε!

— Ο Μπράντλεϋ είχε χάσει στη Νέττα, για το γάμο τους, μετοχές 5.000 λιρών. Φυσικά, θέλησε να τις πάρη πίσω μετά το θάνατό της. Ο Φράνκι έψαξε στο διαμέριμά της, αλλά δεν τις βρήκε πουθενά. «Εγώ τις ανακάλυψα. Ο Φράνκι υποπτευόθηκε πως θα τις είχα βρή και μου επιτέθηκε, αλλά μπόρεσα να του ξεφύγω.

— Φαντάζεστε τώρα τη χαρά του Κόρρινταν, όταν του πρόσφερα, όχι μόνο τις μετοχές, αλλά και το «Λούγκερ»! Για να με ξεγελάσει, μου είπε πως οι μετοχές ήταν πλαστές και πως το πιστόλι ανήκε σ' ένα κάποιο Πίτερ Ούτερλυ.

— «Ο Φρέντ όμως έκαμε μια έρευνα για λογαριασμό μου κι' εξακρίβωσε πως δεν υπήρχε κανείς μ' αυτό το όνομα, άλλ' ούτε καμιά «Αννα Σκότ, μ' όλο που ο Κόρρινταν με είχε βεβαιώσει πως βρήκε τ' όνομά της στο Ληξισαείο.

— Έχω να κάνω δυο παρατηρήσεις, με δέκαμε ερωτικά ο Μπίξ. «Η πρώτη είναι ότι ο Κόρρινταν φαίνεται να σ' τσίλιζε απ' την αρχή ως το τέλος. Κι' η δεύτερη ότι, δίχως το Φρέντ, δε θα κατάφερνες τίποτα!

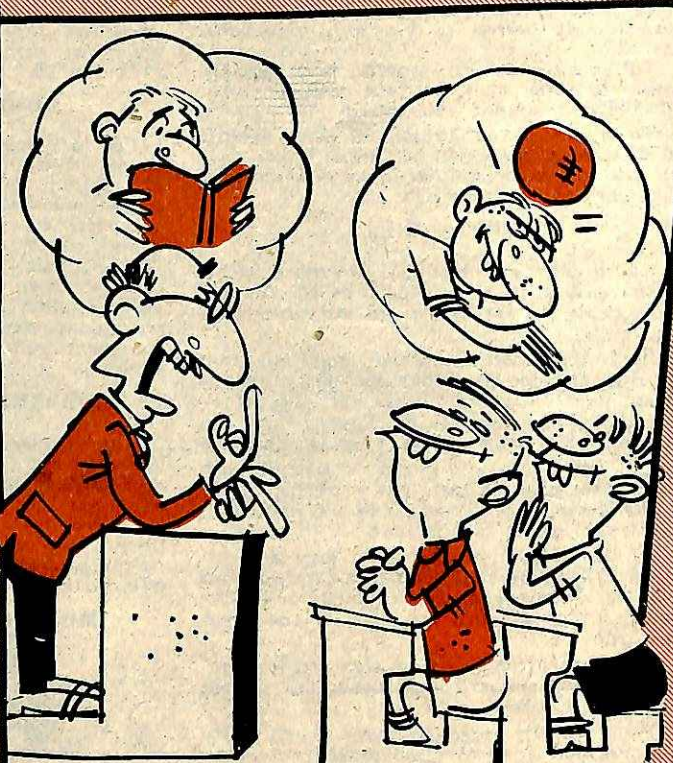
— Θα το δώσουμε παράσημο! είπα με μια γκοιμάτσα.

— Η Κρόσταλ παροσώρηκε τόσο απ' τον ενθουσιασμό της, ώστε συγκάλισε και φίλησε τον Ούλμαν. Εκείνος τη στραβοκύτταζε, σκού...

— Θα το δώσουμε παράσημο! είπα με μια γκοιμάτσα.

— Η Κρόσταλ παροσώρηκε τόσο απ' τον ενθουσιασμό της, ώστε συγκάλισε και φίλησε τον Ούλμαν. Εκείνος τη στραβοκύτταζε, σκού...

Τα Σχολεία υφείνουν... του Αρτέμους

— Και τώρα που τελείωσε το σχολείο, οι αδύνατοι πρέπει να βάλουν το κεφάλι κάτω στο διάβασμα!...

— Σ' αρχίζω, μαμά, θα διαβάσω το καλοκαίρι! Μην το πής του Μπαρ-κουλη, ότι έμεινα μετεξεταστέα!...

— Άντε κι' από χρόνου, παιδιά!... Τέλος κι' ο... χάρακας!

— Βρέ γυναίκα, δεν κατάλαβες καλά τι έννοούσε ο γυμνασιάρχης όταν είπε, ότι πρέπει να δυναμώση τώρα τις διακοπές!

— Παναγία μου, παρελθέτω απ' έμού τό... φροντιστήριον εφέτος!

Μικρή ιστορία

Γυναικεία μυαλά

Πρωί, ώρα δέχτω. Το κουδούνι χτυπάει. Η κυρία του διαμερίσματος στη μοντέρνα πολυκατοικία, πάει να ανοίξει, μονομυρρίζοντας:

— Περίοργο!... Τέτοια ώρα πούος να χτυπάη την πόρτα;

— Μα πούν προλάβει να τελειώση τη φράση της, φωνάζει ένθουσιασμένη:

— Μπιά!... Η Ντίνα είναι!... Πώς τώπαθες και μς θυμήθηκες;

— Ο σύζυγος τότε μονομυρρίζει με τη σειρά του:

— Από τα γαράμματα άρχισαν ναόγωνται οι φιλενάδες. Καίρος να έτοιμαστώ μόνος μου, γιατί η γυναίκα μου σίγουρα το μεσημέρι θα τελειώση...

Και πραγματικά, ξεριζώνει, κατόπιν σφιάγγει τον καφέ του στη κουζίνα, καπνίζει ένα τσιγάρο κι' ετοιμάζεται να φύγη...

Μία ώρα έχει περάσει, όταν η γυναίκα του γυρίζει επί τελους από την εξώπορτα, λέγοντας:

— Με συγχωρείς, αλλά μάλις τώρα έφυγε...

— Μα πούος ήταν; ρωτάει ο σύζυγος περιεργος.

— Η Ντίνα. Δεν άκουσε;

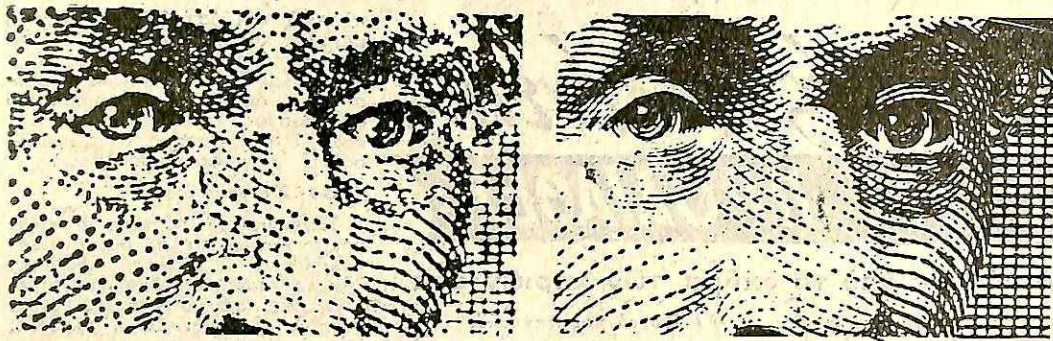
— Και τι κάνατε μιά ώρα στην πόρτα;

— Μιλούσαμε... Κάτι μου έλεγε, κάτι της έλεγα...

— Και γιατί δεν την έφεραες μέσα;

— Η σύζυγος, τότε, πολύ φωνάζει, αποκαίνετα:

— Της τό είπα, αλλά δεν ήθελε. Ήταν, βλέπεις, πολύ βιαστική!...

Άριστερά: Αυτό είναι κομμάτι από πλαστό χαρτονόμισμα. Κάτω από ένα μεγεθυντικό φακό, οι γραμμές που φαίνονται ακανόνιστες και σπασμένες, όλες οι λεπτομέρειες του πορτραίτου του άσπρου κι' οι σταυρωτές γραμμές του φόντου ατελείς. Δεξιά: Αυτό είναι γνήσιο. Χάρη στην επιμελημένη χάραξη, τα χαρακτηριστικά της μορφής είναι ολοκάθαρα, τα μάτια σαν ζωντανά και οι σταυρωτές γραμμές κανονικότητας και ομοιομορφίας.

Οι άνθρωποι που φτιάχνουν πλαστά δολάρια

Πώς εργάζονται οι σπείρες των παραχαράκτων στην Αμερική

ΠΡΙΝ από μερικούς μήνες, οι άφημεριές, ανήγγειλαν τη σύλληψη κάποιου «έξυπνου», Αθλητικού, που κατέφερε να... πολλαπλασιάσει τα εκατοστά του! Τα έκοβε δηλαδή σε 12 λουρίδες το κομμάτι και ύστερα τις ξανακόβει, παραλείποντας όμως τη μία. Έτσι έφτιαχνε λίγο στυντόν, ένα δεκάτο δολάρ, αποτελούμενο από 11 μόνο λουρίδες το κομμάτι, και τα κυκλοφορούσε χωρίς πολλή δυσκολία ανάμεσα στους απρόσεκτους που δεν αντιλαμβάνονται την απουσία της μιάς λουρίδας. Και με τις λουρίδες που το περιέσπαν, συναρμολογούσε ένα δολάριο, αποτελούμενο από 12 λουρίδες. Μ' άλλα λόγια, από 12 χαρτονόμισμα σκόπευε να φτιάξει 13.

Ο διακεκομμένος αυτός (ψι... λικατζής) δεν έχει βέβαια καμιά σύγκριση με τις οργανωμένες συμμορίες, που φτιάχνουν και βασίζουν σε κυκλοφορία πλαστά χαρτονόμισμα δεκάς πολλών εκατομμυρίων. Αυτές αποτελούν ολοκληρωμένες επιχειρήσεις, με ειδικούς τεχνικούς και με μηχανήματα ακριβείας. Οι περισσότερες και οι φρασσότερες βρίσκονται — πού αλλού; — στην Αμερική. Φαίνεται δε, ότι μεγαλώνει ολοένα ο κύβλος των εργασιών τους!

Πράγματι, το 1960, έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες 422 συλλήψεις παραχαράκτων, κατά 20% δηλαδή περισσότερες από το 1959. Σε 10 χρόνια, δηλαδή, από τότε, έζησαν κατά 26% οι καινούργιοι τύποι πλαστών αμερικανικών χαρτονομισμάτων. Έξ' άλλου, στα 5 τελευταία χρόνια, αναλογίζεται ότι υπερδιπλασιάστηκαν τα παραχαράκτα χαρτονόμισμα που κυκλοφορούν στην Αμερική: Ένω το 1955 αντιπροσώπευαν 107.000 δολάρια στο σύνολό τους, σήμερα υπερβαίνουν τις 250.000.

Το Αμερικανικό Θησαυροφυλάκιο βάζει στο περσινότερο έμπο. Για μπορεί στο έργο των... ίδιων πικρών ανταγωνιστών του, που τυπώνουν λεφτά για δικό τους λογαριασμό!

Πρώτοι απ' όλα, μεταχειρίζεται ένα ειδικό χαρτί, φτιαγμένο από μίγμα ινών βαμβακιού και λινού, ιδιαίτερα στερεό, ανθεκτικό και εύλυστο. Μέσα σ' αυτό υπάρχουν σκορπισμένες κόκκινες και μπλε ίνες, αποτελούμενες ένα διακριτικό σημείο που είναι αδύνατο να το απομιμηθούν οι παραχαράκτες — έφθασαν τέτοιο είδος χαρτί, δε βρίσκουν στην αγορά.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα μελάνια. Παρασκευάζονται με μυστικές συνταγές, στο κρατικό εργοστάσιο εκτύπωσης χαρτονομισμάτων. Σε γενικών γρήγορα, δεν εθεωρούν με τον καιρό και είναι όσο το δυνατόν ανεξάλειπτα.

Το μεγαλύτερο όμως έμπόδιο για τους παραχαράκτες είναι οι πλάκες της εκτύπωσης. Για να κατασκευαστεί το κρατικό εργοστάσιο χρησιμοποιείται το καλύτερο υλικό της Αμερικής. Ένα πλάνο, ανεβασμένο στον καδέν των μιάς ώριμης ηλικίας (προσώπων, γράμματα ή κομμίσματα). Κανείς τους λοιπόν δε γράφει μια ολοκληρωμένη πλάκα, για

τις πολύπλοκες κορδίζες χρησιμοποιούνται μηχανήματα μεγάλης ακριβείας, με διαμαντένιες αιχμές, που χαράζουν αδιάσπαστα σχέδια. Κι' όμως, παρ' όλες τις δυσχερείες, οι παραχαράκτες και τα πλαστά χαρτονόμισμα αδιάσπαστα και πληθύνονται. Εφαρμόζουν δε κι' αυτοί όλα τα καινούργια τεχνικά μέσα και τις εφευρέσεις που μπορεί να τελειοποιήσουν το έργο τους.

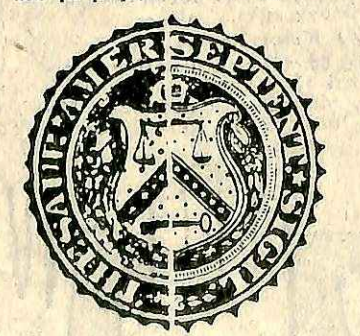
Προπάντων χρησιμοποιούν εύαι, σθητότατες φωτογραφικές μηχανές, με τις οποίες φωτογραφίζουν τα γνήσια χαρτονόμισμα. Με αυτές τις φωτογραφίες τυπώνουν ύστερα τα πλαστά, με τη γινωστή μέθοδο «φωσέτ». Έτσι τυπώνονται τα 90% των πλαστών χαρτονομισμάτων.

Αρκεί όμως να τα κυττάει κανείς με λίγη προσοχή, για να καταλάβει την πλαστότητα τους. Γιατί, όσο επιμελημένη εργασία κι' αν έχει γίνει, ύστερον πάντως σε χρωματισμό και σε λεπτομέρειες από τα γνήσια, που τυπώνονται με μία μέθοδο (ήτρω) δικαίων, και με πείσι 100 τόνων.

Αλλά οι παραχαράκτες, όπως είπαμε, και πιο πάνω, βασίζονται στην άρνηση του κομμού, που δίνει και παίρνει συνεχώς τα χαρτονόμισμα χωρίς να τα πολυπροσέχει. Πώς θα καθήση να εξετάσει αν υπάρχουν ωριμμένες ατέλειες της εκτύπωσης; Έχει μάλιστα διαπιστωθεί ότι οι περισσότεροι Αμερικανοί δεν ξέρουν καν ποιος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών απεικονίζεται σε κάθε έκδοσι χαρτονομισμάτων!

Γι' αυτό άλλωστε, οι παραχαράκτες προτιμούν συνήθως να τυπώνουν χαρτονόμισμα μικρής αξίας — αλλά σε μεγάλο αριθμό. Έτσι, τα 1955 αντιπροσώπευαν 107.000 δολάρια στο σύνολό τους, σήμερα υπερβαίνουν τις 250.000.

Σε μία μόνο περίπτωση είχαν κυκλοφορήσει χαρτονόμισμα των 100 δολαρίων. Εύτυχώς, το μυστηριώδες γρήγορα οι πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας, κατάφεραν να βρουν την πηγή τους και τα μαζέψανε. Στα χέρια έ.

Το άριστο έργο αυτής της παραστάσεως προέρχεται από ένα πλαστό χαρτονόμισμα και το δεξιά από ένα γνήσιο. Κυττάτε πόσο άτεχνα και άκανόνιστα είναι τα δόντια της κορδίζας του πρώτου.

νός μέλους της σπείρας βρήκανε 3.000 τέτοια χαρτονόμισμα.

Σ' όλες τις άλλες όμως περιπτώσεις, όταν επέβαινε η Μυστική Υπηρεσία, έχουν ήδη κυκλοφορήσει αρκετά πλαστά χαρτονόμισμα — και εξακολουθούν ακόμα να περνάνε από χέρι σε χέρι, επί πολύ καιρό αφού κλειστούν στη φυλακή οι κατασκευαστές τους.

Εκτός τώρα από τις οργανωμένες σπείρες, η Μυστική Υπηρεσία έχει να αντιμετωπίσει και τους μικρούς παραχαράκτες, που (δουλεύουν μόνοι τους και για άπο, μικρό τους λογαριασμό.

Αυτοί, μη διαθέτοντας τεχνικά μέσα, επιστρατεύουν την εφευρετικότητα τους.

Ένας απ' αυτούς έπαιρνε γνήσια χαρτονόμισμα, τα χάρει με μεγάλη προσοχή σε δύο φύλλα και κολλούσε το καθένα απ' αυτά πάνω σ' ένα αντίστοιχο φύλλο γνήσιου χαρτονομίσματος μικρότερης αξίας. Έτσι, χρησιμοποιούσε 20 δολαρίων κι' ένα του 1, έφτιαχνε π.χ. ένα χαρτονόμισμα των φτασέν, δύο χαρτονόμισμα που φαινόταν σ' ένα άπρόσεκτο και βιαστικό μάτι σ' να ήταν των 20 δολαρίων το καθένα.

Καταλαβαίνετε όμως πόσο δύσκολη και λεπτή ήταν αυτή η δουλειά, έφθασε έρπεσε να χωρίσει στη μέση ένα φύλλο χαρτί του πάχους 1 δεκάτου του χιλιοστομέτρου!

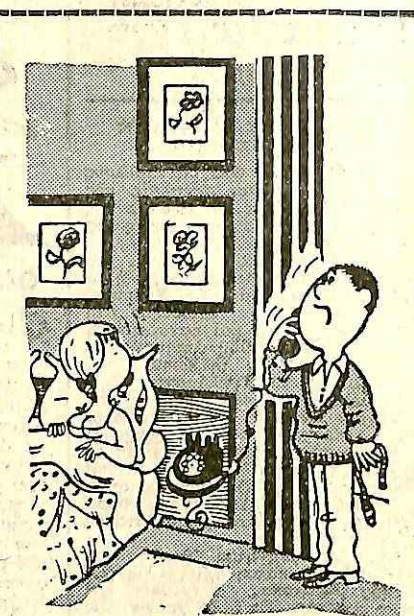
Άλλος πάλι έφτιαχνε με χημικά μέσα τους φθιμμένους των χαρτονομισμάτων και τους αντικαθιστούσε με μεγαλειότητα.

Άλλοι, όμως, άριστοτέχνες στο είδος τους ήταν μερικοί παραχαράκτες, που έδρασαν στην Αμερική στα τέλη του περασμένου αιώνα.

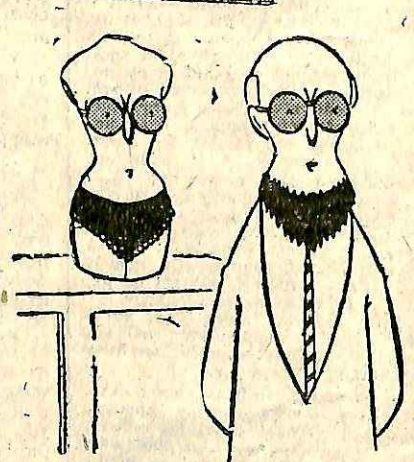
Κάποιος Νίνγκερ, π.χ., κτηματίας στο Νιού Τζέρσεϊ, δεν ήξερε τη δουλειά του χαράκτη, αλλά χρησιμοποιούσε την εξής εκπληκτική μέθοδο: Άγροστες το καλύτερο χαρτί που μπορούσε να βρει. Το μούσκεβε σε άραίο κοφί, για να του δώσει το χαρακτηριστικό σκορό χρώμα του μεταχειρισμένου χαρτονομίσματος. Ένω ήταν ακόμα υγρό, σχεδίαζε πάνω του έλαφρά με μολύδι όλες τις παραστάσεις ενός γνήσιου χαρτονομίσματος. Τέλος, τις περιούσε από πάνω, με πινέλο και με μελάνι καταλλήλου χρώματος!

Είχε δε αποκτήσει τέτοια επιδεξιότητα, ώστε έφτιαχνε άριστοτατα χαρτί, που είναι σήμε.ρα περιζήτητα από τους συλλέκτες... και αξίζουν πολύ ακριβά, τερα από τα αντίστοιχα γνήσια χαρτονόμισμα!

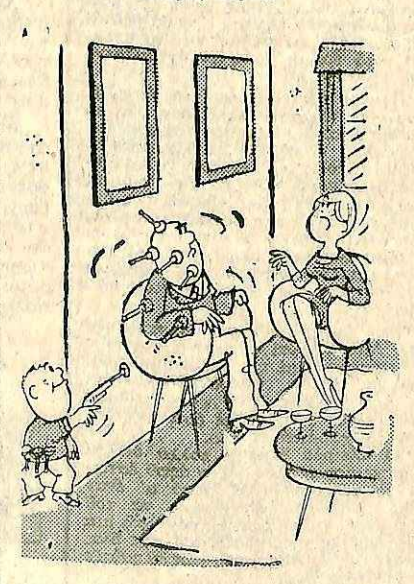
Διαβολικώς ήταν επίσης οι παραχαράκτες Τέλλορ και Μπέντελ, που μπορούσαν να θεωρηθούν οι καλύτεροι του κόσμου ως σήμερα. Αυτοί φτιάχναν με τη μέθοδο της φωτοτυπίας χαρτονόμισμα των 100 δολαρίων τόσο τέλεια, ώστε το Θησαυροφυλάκιο άναγκα.σθηκε... να άποσύρη τα γνήσια από την κυκλοφορία, να καταστρέψουν τις πλάκες τους και να τα αντικαταστήσει με άλλα, διαφορετικής εκδόσεως!

— Και βέβαια είμαι στο γραφείο, χρυσή μου!... Για να πειστής θα σου δώσω στο τηλέφωνο τη γραμμάτιά του διευθυντού μου!...

Χωρίς λόγια.

— Αν σ' ένοχλη ο μικρός, κύριε Κώστα, να μού το πείτε!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ, η Μπλάνς Μαρτίν έφερε στον κόσμο ένα αγοράρι. Η γέννησά της, η κυρία Φαλέν, τούφτιαξε μία κούνια μ' ένα καρόνι. Ζητιάνεψε παλληκοῦρελα απ' τη γειτονιά, κι' αφού το νεογέννητο πούχασε, ζεστά φασκιωμένο, η Μπλάνς αποκοιμήθηκε βαθύτατα.

Ένω κοιμότανε, το γραμμόφωνο του αντικρινού ταβερνιέρη χαλούσε τον κόσμο. Νανουρίζονη απ' αυτή τη μουσική, η Μπλάνς χαμογελούσε στ' όνειρό της στον άντρα της, που καθόταν αντίκρυ της, μπροστά σε μία μουσικάλα κι' ένα ποτήρι.

— Ξέρεις, Έρνεστο, γέννησα αγοράρι! τούλεγε. Έχουμε ένα ντού!

Κι' εκείνος κουνούσε καρούμεγα το κεφάλι του...

Όλοι οι φόβοι της Μπλάνς δι.αλύονταν, μ' αυτό το χαμογέλο του. Ήξερε, βέβαια, πως μία άλλη ζήτουμε να της τόν παρή. Μά τώρα δε διέπρεξε πιά κανέ.να κίνδυνο, χάρις στ' άμωρό που δροκόταρι δίπλα της! Άν ο Έρνεστός δεν άνασπυσε πιά τη μέ.τερα, θ' άνασπυσε όμως το παι.δί του...

Μόλις ζύπνισσε, η Μπλάνς κύ.ταζε γύρω της. Ο Έρνεστός δεν είχε γυρίσει ακόμη.

Άπ' την πλάκα καταλάβαινε πως ή ώρα ήταν 8 σχεδόν. Δεν είχε ρολόι, μα συμβουλευότανε τ' ά.στέρα τη νύχτα και τον ήλιο την ημέρα. Συχνά, στις άγρύ.πνιες της, περιμενε μ' άνημπού.νησία να φανή πάνω στ' τζάμι

του παραθύρου το πρώτο φως της αυγής, που την έκανε να έλπιση πιά ζωή.

Μετά τη νύχτα, ή μέρα. Μετά τη δυστυχία, ή ευτυχία...

Είχε τόσο ύποφέρει ή Μπλάνς! Καιρός ήταν να γνωρίση την ευτυχία, που της χαμογελούσε με το ροδοκόκκινο προσωπάκι του μωρού της.

Το παιδί κοιμόταν, με μελα.νιασμένες τις σφιγμένες γραθι.ές του, γιατί δεν υπήρχε φωτιά στο δωμάτιο.

Η Μπλάνς είχε δοκιμάσει την έντύπωση πως άκουσε μ' άνοιξη ή πόρτα, τα ζημερώματα. Θα έ.ιχε μιλ ή Έρνεστός, φαίνεται, και θα ξαναβήκε άμέσως, χωρίς ν' άνάψη φως, για να μη την ζυπνίσουν...

Σανικά, έπεσε ή ματιά της σ' ένα φακέλλο που θροκόταν πάνω στο τραπέζι. Τόν πήρε, τόν άνοιξε και δάδασε.

Η γυναίκα που ζή μαζί της, έκανε κι' αυτή παιδί... Σου άφ.ινω 5 φράγκα κατω απ' το μαζ.λάρι σου. Μην περιμένεις τίποτα πιά από μένα!

Τή στιγμή εκείνη, έμπαίνε ή κυρία Φαλέν. Η Μπλάνς δε μπόρεσε να συγκρατηθή. Της έ.δειξε το γράμμα και της έ.ιπε:

— Ποιος το περιμενε... Η ά.λη έχει ένα παιδί. Και το πο.τή.μοι ο Έρνεστός απ' το δικό μου!... Που άκούσθηκε πο.τέ;

— Μπα, κάθε μέρα νίνονται κά.τι τέτοια... απάντησε ή γειτόνισ.α.

Κι' ένω που άνάδρεφα τα τέσσερα παιδιά του, δε λογα.ρίζαι καθόλου. Προτιμώ την ά.λη γιατί είναι πιο νέα!...

— Κάθε μέρα βλέπουμε πα.ρό.μοιες ιστορίες. Νά, εκείνος που.μενε στο δεύτερο πάτωμα, δεν άφισε εύχλη τη γυναίκα του, με έξη κουτσουδέλα στην πλά.τη.

Η Μπλάνς δε μίλησε. Πήρε το παιδί της κι' άρχισε να το να.νο.ρίζει, άναστενάζοντας και λέ.γοντας:

— Κακόμοιρο... Όρσανό... Καθώς ήταν κορμωμένη στο

7 Έρχεσαι να μού μιλήσης για τη γυναίκα σου; Ούτε λέξι! Δρόμοι... τού φώναζε ή Μπλάνς.

Τ' άπόγεμα σε διάφορα σπ.τια. Οι γειτόνισσες τη λυπόταναν και τη βοηθούσαν. Μία γρη.πά φώναζε το παιδί της.

Ήταν άμωρο το άγοράκι, μα άδύνατο. Το είχε βαφτίσει Άν.τουάν.

Στο χωριό, βλέπανε κάποιον — κάποιον τόν Έρνεστό, τόν άπιστο σούζου. Η Μπλάνς ήξερε απ' τις γειτόνισσες, πως είχε ένα κοριτσάκι και πως ή δεύτερη γυ.ναίκα του τόν έσερνε απ' τη μ.τη.

— Τόσο το καλλίτερο, έλεγε. Όσο κι' άν δυστυχισή, τού ε.ί.να λίγο... Τού άρέζει, γιατί δε νύρισε να κυττάη το παιδί του.

Κι' όμως δεν ήταν σάν όλα τα παιδιά, ο Άντουάν. Κι' όταν ή μητέρα του πήγαινε να το πάση, το βράδυ, ή γρη.πά που το φώ.λανε της έλεγε:

— Θασαι περφόρη άργότερα για το γνύ σου!

Όταν έινε ένός χρόνου, ο μικρός καθότανε σε μία καρέκλα και, κρατώντας ένα κλειδί που τού χρυσήνε για παιχνίδι, κύ.ταζε κατάματα τη μητέρα του με τα μεγάλα του μάτια, που μοιά.ζανε να της λένε:

— Όταν έινε ένός χρόνου, ο μικρός καθότανε σε μία καρέκλα και, κρατώντας ένα κλειδί που τού χρυσήνε για παιχνίδι, κύ.ταζε κατάματα τη μητέρα του με τα μεγάλα του μάτια, που μοιά.ζανε να της λένε:

— Τι μούρα εν' αυτό; Δεν π.ας να ευοιστή; Τεμπιλε.ρε. Έκείνος ξαναγύρισε έ.υρι.μέ.νος και με κομμένα τα μαλλιά. Η Μπλάνς μακάρισε τότε και τόν έμπασε στην κούβια.

Το μεσομ.ρι δεν τούδωσε τί.πο.τα και κάθισε να σ.ψη με τόν πατέρα της. Το θάσδυ όμως τόν λυπήθηκε και τούδωσε ένα πια.το σ.άι.

Τάν άλλη μέρα που ξαναγύ.ρι.σε ο Έρνεστός, δε θ.ρ.κε πιά το θά.ρρο να τόν διώξη.

Υ.στε.ρα από μία βδομάδα, ο Έρνεστός υπήκε στην τρώλη της Μπλάνς, μαζί με τέ.σε.ρα κορμω.νόμενα πα.διά — τα παι.διά της (ά.λη). Η Μπλάνς έ.νω.ι.σε θά.δη σ.πα.ρ.ά.ν.α.ν, ά.να.γ.ν.ώ.ρι.ζ.ον.τας το κο.ρ.τσά.κι που είχε γεννηθή την ίδια μέρα με τόν Άντουάν της.

— Όχι! Τραυλίσ.ε. Θύ.γε.τε... Δέ υπο.σ.άι... Μα π.ή.σ.α.ζε να νύ.χ.τ.ω.π. — Έ.ζ.ω έ.κα.νε τόσο κ.ρό.ι! Τα μικρά τ.ρ.έ.υ.α.νε, και στ' α.μά.τ.α.κι τους υπή.κ.ε μ.ιά β.ο.υ.ή. ή.κ.ε.σ.α. Η Μπλάνς δε μπόρεσε να τα δι.ώ.ξ.η.

Συ.νε.π.ώς, ή θύ.σις είχε θ.ρ.ή. μ.ο.ν.α.χ.ή. της, έ.δ.ω και ά.μ.ε.ρ.ο.π.ο.υ.ς ά.ί.ων.ες, τη λύ.σι του π.ρ.ο.β.λ.ή.μ.α.τος που ά.ν.τι.μ.ε.τ.ω.π.ή.ζ.ε.τ.ε, για.τί κ.ε.μ.ώ.να οι ά.υ.τ.ο.κ.ι.ν.ή.τ.ο.ς.

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

— Αναλόγησε σ' ένα νεοκ.ό. κ.ά.μα, έ.ν.ά. τα παι.διά την κ.ύ.τ.α. ζ.αν ή ά.ο.ρ.ά.α... Ζ. Κ.Ρ.Ι.Σ.Τ.Ο.Σ

ΤΟ ΠΑΡΗΛΥΘΑΝΙ ΣΑΣ

Ο ξευπνος γαϊδαρος

ΉΤΑΝ μιά φορά ένας χωρικός, που τον λέγανε Θωμά. Ο κυρ.Θωμάς, λοιπόν, είχε πολλά χωράφια, αμπέλια και ελαιώνα μεγάλο. Είχε και πολλά ζώα. Και το πιο καλό ζώο γι' αυτόν ήταν ο γαϊδαρός του, γιατί ήταν υπάκουος, όποιονετικός κι' είν' εκείνος τον έδερνε καμιά φορά ήταν γιά καλό του.

Το αφεντικό του, λοιπόν, ο κυρ.Θωμάς, περιποιότανε τόν γαϊδαρό του, τόν έστελνε να βοσκή σ' ένα από τ'α λειβάδια του κι' ο γαϊδαρος μεγάλωνε, πάγαινε και δυνάμωνε.

Έτσι, μιά μέρα, σάν τόν είδε η κυρά αλεπού τόν δρέχτηκε και σκέφτηκε ότι ο γαϊδαρος αυτός θα μπορούσε να έχει τις πιο τρυφερές μποριζέδες! Πώς να καταφέρει όμως; Αυτό ήταν αδύνατο να τόν πετύχει μόνη της.

Σκέφτηκε αρκετή ώρα και τέλος έβρηκε τη λύση.

Τρέχει, λοιπόν, και βρίσκει τόν λύκο και τόν λέει πονηρά:

— Αδυστάριες, λύκο! Μήπως και βρίσκεσαι στα τελευταία σου;

— Κουλήσου από τη θέσι σου, γρηά αλεπού! φώναξε εκείνος. Με ρωτάς γιατί αδυστάρις; Νά, είναι γιατί έχω καιρό να φάω τρυφερό κρέας.

— Άλθ'θείς! Σε λυπάμαι... Μά εγώ πάντα σ' αγαπούσα και θα σου βρώ κρεσάκι, που άμα τόν φας, θα γίνης τετράπαχος!

— Μήπως με κοροϊδεύεις;

— Πώς τόν φαντάστηκες αυτό, λύκο μου; Μπα, σέ καλό σου! Λοιπόν, έχω κάτι γιά σένα, αλλά...

— Ό,τι θέλεις!

— Μονάχα τις μπριζόλες!

— Λέγε!... Πού είναι;

— Στο λειβάδι. Είναι ο γαϊδαρος τού κυρ. Θωμά...

— Άγούρα, ξανά σταφύλια! Μπορώ να πάω στο λειβάδι, που κινδυνεύω να φάω καμιά ντουφεκιά από τόν κυρ.Θωμά, σάν δη ότι πλησιάζω στο γαϊδαρό του;

— Πάντα κουτός ήσουν, λύκο! Κι' εγώ, γιατί είμαι εδώ;

— Κάνε όπως καταλαβαίνεις...

— Λοιπόν, εγώ θα τόν καταφέρω να μέ ακολούθησι. Άλλά γιά να τόν φάω, εδώ, αποκλείεται. Οχ πώς δούν, θα μάς κυνηγήσουν και θα μάς ντουφεκίσουν.

— Τότε, λοιπόν:

— Μη βιάζεσαι! Άκούσε τόν σχέδιό μου: Έγώ θα τόν πλησιάζω, θα τόν πιάσω κουνέντα, θα τόν περαιούρω και σιγά-σιγά θα τόν φέρω στην ακρογιαλιά. Στο μεταξύ, εσύ θάχης μπη σέ μιά βάρκα. Θα τόν περάσω, λοιπόν, στή βάρκα, θα τόν βάλω σέ κούβλα κι' εκεί σ' ανοίγει θα τόν ξεκοκαλίσω με δρεζή! Πεταίμε κατόπιν τή κόκκαλα και τόν τοιάρη στή θάλασσα κι' επιστρέφομε. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά...

— Υπέροχα, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

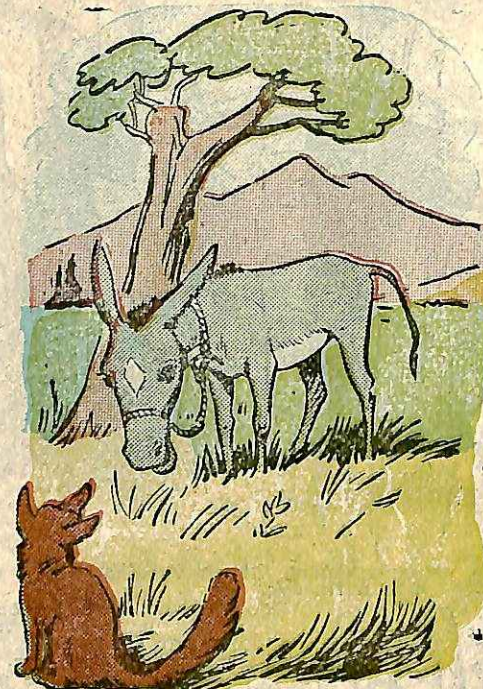
— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άντε, φώναξε ο λύκος. Είναι σπουδαία, αλεπού. Άντε, πρίναι εσύ να τόν φέρης κι' εγώ θα σέ περιμένω στή βάρκα.

— Άν ήρθες να κλέψης τις κόττες τού κυρ.Θωμά, θ' αρχίσω να γκαρίζω και θα σου ρίξω ντουφεκιά... τής είπε ο γαϊδαρος.

σούρθηκε με την κούλια μέσα από τούς θάμνους και ζύγωσε τόν γαϊδαρό.

— Γειά σου, λεβέντη! τού είπε.

Γύρισε τόν κεφάλι τού ο γαϊδαρος και τής είπε:

— Άν ήρθες να κλέψης τις κόττες τού κυρ.Θωμά, θ' αρχίσω να γκαρίζω και θα σου ρίξω ντουφεκιά.

— Μπα, θαρήθκα αυτή τη ζωή! Διαρκώς κλεφτοκοιτώ θα είμαι;

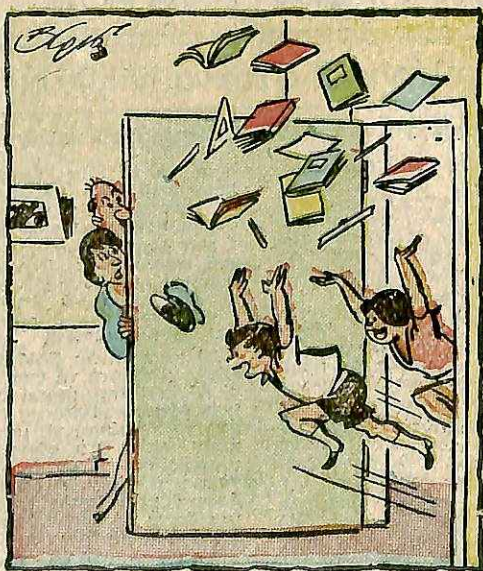
— Και τί δουλειά θα κάνης;

— Σκέφτηκα να γίνω έμπορος. Συμφώνησα, μάλιστα, με τόν λύκο ν' αγοράσω μια βάρκα και να πάμε ταξίδι, να κουβαλάμε κριθάρι, κουκιά, φασιόλια να τή πουλάμε και να κερδίζουμε λεφτά με ούρα.

— Έτσι θάχουμε, ότι θέλουμε, γιατί θα γίνουμε πλούσιοι και στο τέλος... δε θα δουλεύουμε πιά.

— Δε θα δουλεύουμε, πιά;

— Τί θάχης τόν εαυτό σου μ' έμας, γαϊδαρε; Έσύ, γεννηθήκες σκλάβος γιά να κουβαλάς και μόνο γιά να κουβαλάς!

— Άχ, Άνδρέα μου, αρχίζουν τ'α βάσανά μας. Τ'α παιδιά τελείωσαν τούς διαγωνισμούς!... (Τού Β. Χριστοδουλίου)

— Άντε, καμμένη αλεπού, κάνε κάτι και γιά μένα να γίνω πλούσιος και να μη δουλεύω...

— Σε λυπάμαι, κακομοιρή... Άντε, άς έχης χάρη, κάτι θα γίνη και γιά σένα...

Έτσι, η πονηρή αλεπού κατάφερε τόν γαϊδαρό, τόν πήγε στην ακρογιαλιά, τόν σούτισε στο λύκο ως συνεταιίρο στην επιχείρησι και μπήκαν όλοι μέσα σέ μιά μεγάλη βάρκα.

Άρχισαν κατόπιν να τραβούν κουπί. Κι' έπειτα από κάμποση ώρα είχαν τόσο πολύ υπομακούν-βη από τη στεριά, πού η βάρκα άρχισε να κουνάει.

— Μου φαίνεται, πώς θα πνιγούμε, είτε η αλεπού κλείνοντας τόν μύτι πονηρά, στο λύκο.

— Άν πάδωμε τίποτα, δεν πρέπει να πάμε αερολογηθί-στον άλλο κόσμο.

— Άρχινα, τότε, έσύ, αλεπού να ξεμολογήθης, τής είπε ο λύκος.

— Ναι, ναι, θα πω να κριμάτα μου όλα! φώναξε η αλεπού. Δεν άφησα κόττα γιά κόττα!

— Μπα, έκανε ο λύκος δεν είναι άμαρτία αυτό! Και τί έκανες; Έφαγες μερικά άκά-άρτα που λερικά.

— Άραϊά! Πές τώρα τ'α δικά σου κριμάτα, λύκο!

— Εγώ, είτε εκείνος, έχω φάει κατσίκια, πρόβατα, γαλάδια...

— Μπα, μικροπράγματα! είτε η αλεπού. Πές πώς έφαγες μικροσκουλήκα τής γής. Άλλά, γιά πές μας κι' εσύ, γαϊδαρε, τ'α κριμάτα σου...

— Εγώ; Ναι, μιά φορά με είχε φορτώσει ο κυρ.Θωμάς μαρούλια από τόν περιβόλι του. Τά λαχτάρησα και γυρίζοντας τόν κεφάλι έφαγα ένα φύλλο, που κρεμόταν.

— Πά, πάλι έκανε η αλεπού.

— Πά, πάλι, άμαρτία! φώναξε κι' ο λύκος. 'Η άμαρτία σου είναι τόσο μεγάλη, πού πρέπει να σέ φάω!

— Έμένα; Τόν συνεταιίρο σας; γκάριξε ο γαϊδαρος.

— Είσαι άμαρτωλός! Πρέπει να τιμωρηθίς!

Ο γαϊδαρος τότε χαμήλωσε τόν κεφάλι του, σκέφτηκε λίγο και είπε:

— Άφου είναι έτσι, άς γίνη τόν θέλημα τού Θεού. Νά με φάτε...

Άλλά πρίν πεθάνω, θάθελα να ξερετε πού έχει κρύβει ο κυρ.Θωμάς τόν θησαυρό του.

— Ο κυρ.Θωμάς; Και πώς θα τόν μάθωμε;

— Έχει γράψει τόν μυστικό στο πέταλο τού πλώ δεξιού ποδαριού μου.

Τότε να τόν διαβάσωμε, είπε ο λύκος.

Κι' άμέσως στέκεται πλώ από τόν γαϊδαρό. Έκείνος τότε σηκώνει τόν πόδι του, σκύδει ο λύκος να διαβάση και τρώει μιά δυνατή κλωτσιά, πού τόν πετάει μέσα στή θάλασσα.

Όταν έμεινε μόνη η αλεπού, φοβήθηκε τόσο πολύ, πού από τή σαστισμάρας τής ξέσασε πώς έρισκόταν σέ θάλασσα. Νάμισε πώς είχε γύρω της κόμπο και πήδησε από τή βάρκα, γιά να τρέξη μακριά. Άλλά έπεσε κι' αυτή και πνίγηκε στή θάλασσα. Έτσι, άπόμεινε μόνος στή βάρκα ο ξευπνος γαϊδαρος!

Άργότερα τόν είδαν κάτι ψαράδες, τράβηξαν τή βάρκα του, τόν έφεραν στή στεριά και τόν έστειλαν στόν κυρ.Θωμά. Έδώ όμως δεν έφτασε η έξυπνάδα τού γαϊδαρό γιά να γλυτώση τόν ξύλο, πού τοίδωσε ο κυρ.Θωμάς.

Τόν θυμάται, λοιπόν, και θα τόν θυμάται πάντα, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε φάει τέτοιο εύλο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμορ

Η μητέρα (πού προσπαθεί να πείση τή μικρή της κόρη να πέφτη νωρίς τόν θρόνο): Δεν έλε-πεις, παιδί μου, ότι και τ'α κομπολογάκια πηγαί-νουν γιά ύπνο, μόλις δύση ο ήλιος;

Η μικρούλα: Ναι μαμά, αλλά μαζί τούς κοιμάται κι' η μαμά τους!

Μπαμπά, μπορείς να υπογράψης τ' όνομά σου με κλειστά τ'α μάτια;

Ναι. Μά, γιατί ρωτάς;

Γιά να υπογράψης τόν έλεγχό μου.

Μπαμπά, τόν θερμομετρο έπιασε!

Πολύ;

Ε, μά αφού έπιασε!

Ο υποψήφιος ένοικιαστής, κυττάζοντας τόν τα-βάν τού διαμετίου, ρωτάει τόν παιδί τού σπιτονο-κοκύρη:

Τρέχει νερό από τόν ταβάν;

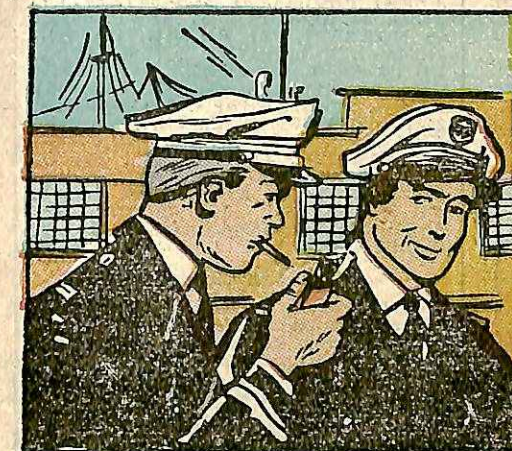
Όχι, μόνο όταν έρέχην!

Στό μάθημα τής αρίθμητικής:

Λέγε μας, Τότη. Άν έχης 1000 δραχμές και εροδέψης τις 580, τί θα κάνης γιά να έρής, πώσες σου έμειναν;

— Θα τις μετρήσω!

Ένα επίβτευτο κατόρθωμα

Τήν άνοιξι τού 1928 ένα νεομανικό υπερ-ωκεάνειο έφτανε από Άμβουργο, προερχό-μενο από τή Νέα Υόρκη.

Πώς θα τήν περάσας, έσύ, θράντε τήν τρώμρη αυτή άδεια; ρώτησε τόν συνάδελο τού ένας αξιωματικός τού πληρώματος.

— Πάνω στο κανιάκ μου. Δε νομίζω πώς μπορεί να βρεθί πιο ξεκούραστο πλοίαριο. Είναι και άδυστο...

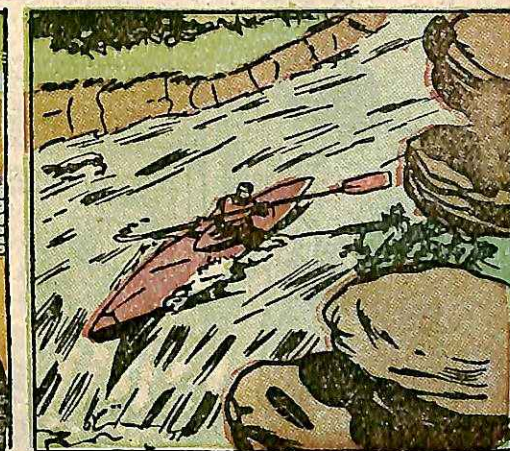

Ο δευθυντής τού κορηγεί άμέσως τήν ά-δεια πτευνώντας πώς ο δυστυχισμένος τρελ-λάθηκε.

Ο θράντε Ρόμερ πηγαίνει σ' ένα κατα-σκευαστή μικρών καραβιών και παραγγέλλει ένα κανιάκ μήκους 6 μέτρων και πλάτους 0,95, πού τόν ντύνει με τόν πιο στέρεο άδιά-θορο ύφασμα. Ύστερα σεύγει μ' ένα φορ-τηνό γιά τήν Πορτογαλία.

... και τή νύχτα τόν παγώνει η ύγρασία. Μιά μέρα, ενώ προσπαθεί να ξεσπάγη λίγο φανερών, η γκαζιέρα τού παίρνει φωτιά και άναγκάζεται να τήν πετάξη στή θάλασσα. Γιά ν' απομακρύνη τούς καρχαρίες, πού ά-πειλούν από τόν τρωπώσαν τόν κανιάκ, δένει γ-ρω άπ' αυτό άδεια κουτιά από κονορέδες και τ'α χτυπά δυνατά με τόν κουπί.

— Νά έπρόκειτο γιά ένα κοττεράκι, μάλι-στα. Μά αυτό τόν μικροσκοπικό κανό σου, θράντε, δε μου νευίζει τόν ύπτι... Γιά φαν-τάσου, να σέ συναντούσα μιά μέρα μ' αυτό στή μέση τού Άτλαντικού...

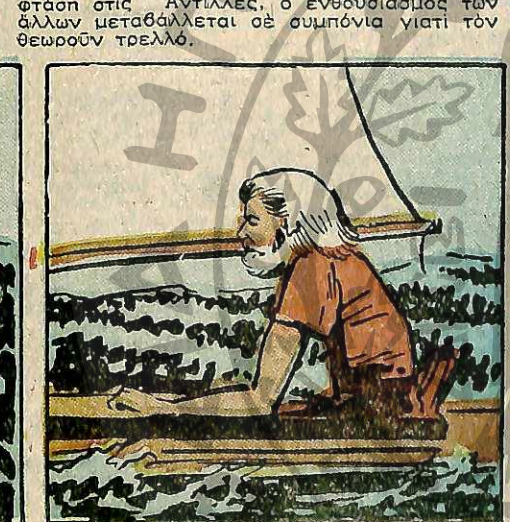
— Κι' αυτό μπορεί να γίνη!...

Άδιαφορώντας γιά τις ειρωνείες τού φί-λου τού, ο θράντε Ρόμερ επιδιόεται τήν άλ-λη μέρα στο άνατημένο του σπόρ.

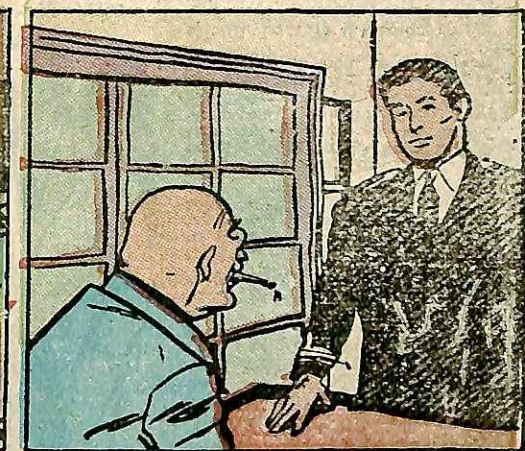

Ξεκινώντας, από τόν άκρωτήριο Σαιν - Βεν-σάν φτάνει ύστερα από 11 μέρες στίς Κανα-ριους Νήσους, όπου τού γίνεται ένθουσιώ-δης υποδοχή. 580 μίλια με κανιάκ! Θράντε περσιόσε! Όταν όμως ο θράντε άποκαλύ-πτει πώς θα κάνη άλλα 3.000 μίλια, γιά να φτάση στίς Άντίλλες, ο ένθουσιασμός τών άλλων μεταβάλλεται σέ συμπόνια γιά τόν θεωρούν τρελλό.

Στίς 3 Ιουνίου 1928, ο πρωικός ναυτικός ξεκινάει με 300 κιλά από διάφορα ποτά και 250 κλά τρώψια, πού υπολογίζει πώς θα τού φτάσουν γιά τέσσερις μίνες. Άρχίζει έτσι η πιο φοβερή περιπέτεια πού έπέδα-λε ποτέ ένας άνθρωπος στόν έαυτό του. Τή γαλήνη τών πρώτων ήμερών διαδέχεται μιά τρομερή φουρτούνα. Τήν ημέρα τόν ψίνει ο ήλιος...

Μάλλον σκελετός, παρά άνθρωπος μπορεί να χαρακτηριστεί τόν πλάσμα εκείνο, πού θγαίνει από τόν κανιάκ και σωριάζεται στο χώμα. Ύστερα από ένα 48ωρο ύπνο και άνα-παυσι μερικών ήμερών ο κόσμος υποδέχτα-κε, όπως τού άζε, τόν άνθρωπο, πού είχε πραγματοποιήσει τόν καταπληκτικότερο ά-θλο τού αιώνα.

Υπολογίζει ότι θα μπορούσε σέ εκατό μέ-ρες να διασχίση τόν Άτλαντικό με κανιάκ. Τήν άλλη μέρα, λοιπόν, παρουσιάζεται στό διευθυντή τής εταιρείας τού και τού ζητάει μιά έξομνο άδεια.

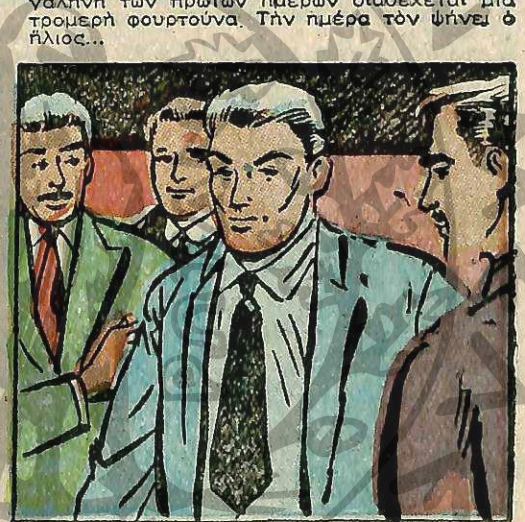
— Είσε άρρωστος; τόν ρωτάει ο διευθυ-τής.

— Όχι, θέλω να διασχίω τόν Άτλαντικό με κανιάκ.

Στίς 3 Ιουνίου 1928, ο πρωικός ναυτικός ξεκινάει με 300 κιλά από διάφορα ποτά και 250 κλά τρώψια, πού υπολογίζει πώς θα τού φτάσουν γιά τέσσερις μίνες. Άρχίζει έτσι η πιο φοβερή περιπέτεια πού έπέδα-λε ποτέ ένας άνθρωπος στόν έαυτό του. Τή γαλήνη τών πρώτων ήμερών διαδέχεται μιά τρομερή φουρτούνα. Τήν ημέρα τόν ψίνει ο ήλιος...

Μάλλον σκελετός, παρά άνθρωπος μπορεί να χαρακτηριστεί τόν πλάσμα εκείνο, πού θγαίνει από τόν κανιάκ και σωριάζεται στο χώμα. Ύστερα από ένα 48ωρο ύπνο και άνα-παυσι μερικών ήμερών ο κόσμος υποδέχτα-κε, όπως τού άζε, τόν άνθρωπο, πού είχε πραγματοποιήσει τόν καταπληκτικότερο ά-θλο τού αιώνα.

Μάλλον σκελετός, παρά άνθρωπος μπορεί να χαρακτηριστεί τόν πλάσμα εκείνο, πού θγαίνει από τόν κανιάκ και σωριάζεται στο χώμα. Ύστερα από ένα 48ωρο ύπνο και άνα-παυσι μερικών ήμερών ο κόσμος υποδέχτα-κε, όπως τού άζε, τόν άνθρωπο, πού είχε πραγματοποιήσει τόν καταπληκτικότερο ά-θλο τού αιώνα.

65

PORT MELBOURNE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-21 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΑΚΙΣ ΔΙΜΟΡΟΦΙΟ, S. BURGELANDSTRASSE 87, II STUTTGART, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο ΜΙΣΗΛΕ ΜΑΓΑΛΙΝΙ, 6 CARLO BIZZI, 6 PIANOS VICINI, και ο ΑΛΒΕΡΤΟ ΠΕΔΙΝΙ, VIA VENTUROLI 12, PISO LEARDINI, BOGLIONA, ITALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-23 χρόνων, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ν. ΠΑΣΣΑΛΙΣ, RUA DE RANGEL No 16, RECIFE PERNAMBUCO, BRASIL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Γεώργιος Βλάχος, Βόκτας Α.Ε., Άττικη, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό και το εσωτερικό.

Ο Δ. Γεωργίου και ο Π. Τσάνης, Καππάκι, Ίωάννινα, GRECE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα.

Ο Τ. Κανάρης, (22 χρόνων), και ο Α. Πάνου, (23 χρόνων), Ν.Σ. Λαβέρειον, Αθήναι, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ιδιαιτέρως από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ίω. Χορμπόπουλος, (31 χρόνων), Κουμουτσούρη 40, Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον Πειραιά.

Ο Νικόλαος Καρενός, πούλος, Καπαδοκίας 19, Νέα Φιλαδέλφεια, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χρήστος Τσάτσος, Τ.Σ.Ο.Υ. Τ.Σ.Ο.Υ. 2, Κηφισιά, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ανεξαρτήτως ηλικίας, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Ν. Κολάρος, Τέρμα Αύλων, Σ. Πανίστη, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Σ. Πάροτος, 21 ορδανίου 8ης, Ι. Κατσούλη No 22, Πειραιεύς, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Έλενθέριος Πατσόλης, Νέα Χαλκιδών No 56, Δάφνη, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Παύλος Α. Παπαδό-

ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ

Η πρώτη φροντίδα σας αφού σηκωθείτε από το τραπέζι θα πρέπει να είναι τα δόντια σας. Μη ξεχνάτε ότι οι τροφές έχουν αδαίσει υπολείμματα στα ούλα και στα διάκενα των δοντιών που ύστερα από λίγο σπιντύνονται, κάνουν την ανάσα σας δυσάρεστη και αποτελούν σοβαρό κίνδυνο για τα δόντια και το στομάχι. Λίγη Οδοντοπάστα Νιβέα στο βουρτσάκι σας και θα απαλλαγείτε ανέσως από αυτά τα δυσάρεστα. Η Οδοντοπάστα Νιβέα έχει ένα λεπτό άρωμα. Καθαρίζει και απολυμαίνει εντελώς τα δόντια και την στοματική κοιλότητα. Κάνει την αναπνοή σας θροσερή κι ευχάριστη. Η Οδοντοπάστα Νιβέα είναι προϊόν παγκοσμίου άδενγγορισμένου. Χρησιμοποιείτε την πρωί και βράδυ. Πωλείται παντού σε σωληνώρια μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τής Γυναικολογικής Κλινικής του Γεν. Κρατικού Νοσμείου Αθηνών. Μέλος 'Ακαδημίας ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ. ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' έκτακτον εις το Ιατρείον τού 5-7 μ.μ. και επί συναντήσεως. Σκουφά 26, ΤΗΛ.: 613-310.

Αθλητικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα παραλείπει το εθελοντικό ρεπορτάζ των εφημερίδων

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι... ο παπας δ' είναι έρωτα την παχιά φακή κλπ.

— Καί όμως στο γήπεδο τής ΑΕΚ συνέβη ακριβώς το αντίθετο.

— Δηλαδή η φακή έρωγε... τον παπά.

— Για τούς μη έννοούντας τὰ ποδοσφαιρικά έξηγουμένα.

— Ο τερματοφύλαξ τής ΑΕΚ Φακίς με μιά γερή κλωστή στο στομάχι έδωκε νύχτα στον λαμπρό κυνηγό των ερυθρόλευκων Παπαδό-γλου.

— Ο όποιος απέχει από τότε των άγώνων τής ομάδας του.

— Καί οι χιλιάδες πιστοί του Πειραικού συλλόγου τραβούν τὰ μαλλιά τους.

— Τόση γκίνια έχουμε φέτος, λένε, και με τὰ δίκια τους, που και οι παρμίμεις μέν έχονται, άνάτοβα! Πώς να πάρουμε έτσι το πρώτα θλμισ;

— Ο «μηνύς» 'Αχιλλεύς έφυγε, λέει, από τή σελίδας του 'Ομήρου και κατέβηκε στο γήπεδο του Παναθηναϊκού.

— Πρόκειται για τόν Παπαεμμανουήλ, τόν γνωστό... Παπακωνσταντίνου, που φέρεται ως χολωθής κατά του συλλόγου του, έξ αιτίας τής χρησιμοποίησής στα τελευταία μάτς των «πρασίνων» του έπ' αδελφή γαμπρού του Μπενάρδου.

— Γι' αυτό και δέ βγάζει πλέον γκολ.

— Καί γι' αυτό τή «φάγαμα» απ' τόν Πανιώνιο, λένε οι οπαδοί του, που δέ μπορούν να χωνέουν ακόμη πώς έγινε και αποκλείστηκε η πρωταθλήτρια 'Ελλάδα από τή συμπαθη νεοσυμμενωτική ομάδα.

— Δεν εξακριβώθηκε αν οι παραπάνω όθιμες είναι αληθινές. Όμως, αν έτσι έχουν τά πράγματα, δεν πρέπει να παρανενοηθ κανείς.

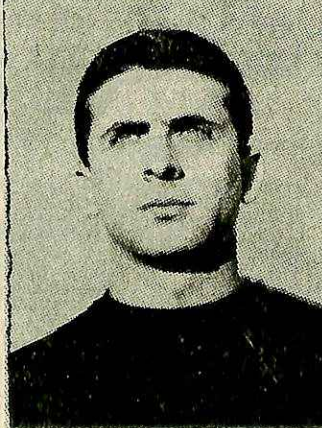
— Είναι ή μοιραία έξέλιξι του ποδοσφαίρου μας.

— Τό όποιο, από «κοινωνική» υπόθεση των διοικούντων γίνεται... «κοινωνική» υπόθεση των παικτών.

— Δηλαδή, σόι πάει το βασίλειο.

— Ο Νεστορίδης τής ΑΕΚ, δ' μέγας και πολύς Νεστορας, άγαρασε, λέει, δύο παπαγαλάκια και τὰ κουβάλησε σπίτι του, για νά τού θυμίζουν τα δύο γκόλ, που έβαλε στον 'Ολυμπιακό, χαρίζοντάς του άληπιμένη νίκη στην ομάδα του.

— Φαντάζεται κ' νεις τί θα γίνονταν, αν ο συμπαθής παίκτης, που

Ο τερματοφύλαξ Φακίς

Ο Στάθης Τσανακτοφίς

είναι και μόνιμος πρώτος σκόρερ των πρωταθλημάτων, έκανε το ίδιο για δύο γκόλ, που έβαλε και στις άλλες ομάδες.

— Καί ένα ποδοσφαιροερατικό.

— Μιά και οι δύο τέχνες κατάντησαν... πρώτα εξαδέλφια.

— Ο συμπαθέστατος μάεστρος Γ. Μουζάκης, γνωστός Παναθηναϊκόφιλος, όταν πληροφορήθηκε ότι ή 'Επιτροπή του Φεστιβάλ τραγουδιού τού ένεκρινε μέν δύο τραγούδια του, αλλά έν συνεχεία τὰ απέκλεισε για τυπικούς λόγους, σήκωσε τούς ώμους αδιάφορα.

— «Δέ βαρύνεται», είπε.

— Μα είναι, άδίκια, Γιώργο; άγονάκιτες κάποιος συνάδελφός του.

— Καί δ' Μουζάκης:

— «Μήπως δεν ήταν άδίκια που χάσαμε απ' τόν Πανιώνιο;

— Καί τός άκούς, κύριε όργιάζει.

— Έτσι που πάει αυτό τό παιδί, θά υπερβει τόν τή πράγματα, στο τέλος».

— «Δηλαδή:

— «Δηλαδή τή «χρυσά λαρύγγια» θά άνακατευσουν με τὰ χρυσά πόδια και τό ΕΙΡ με τήν ΕΠΟ».

— Γιατί δχι; 'Ισως έτσι να δου- με και μάτς μετά μουσικής.

— Θέλετε ν' απολαύσετε... δεκα- οχτάχρονο ποδοσφαιρικό κουβέντα;

— Αν άντέχετε, δεν έχετε παρά να παραγγείλετε ένα καφεδάκι σέ γνωστό καφεενάκι τής πλατείας Κλαυθιάδων, όπου συχνάζουν αποκλειστικώς οι «φιλοι τής ΑΕΚ».

— Έκεί θ' άκούσετε να μιλούν μονάχα για γκόλ, για φάουλ, για φασίτ, για «φάρτζ», για άράουτ, για σούτ, για πέναλτυ, για ρέφουρι, για λάστυν και θά ευφρανθεί ή ποδοσφαιρική καρδιά σας μέχρι... μπαλντισματός.

— Κι' έτσι υπάρχει έλπιδα... να μίν δυναπατήσετε σέ γήπεδο.

— Είναι κι' αυτό ένας τρόπος να γλυτώσετε απ' τήν τρέλλα τής εποχής.

— Άς μίν παραπονιούνται οι δημοσιογράφοι, που βρίσκουν, χάρις στα σοβά μέτρα των βαρβάνων τής ΕΠΟ, κλειστές τίς πόρτες των γηπέδων.

— Τό ίδιο συμβαίνει και στους ποδοσφαιριστές.

— Έτσι, στο τελευταίο μάτς τής ΑΕΚ απαγορεύθηκε ή είσοδος στον παίκτη τής Γκαούβα.

— Καί δ' άνθρωπος, που παρ' όλη λίγο να βγάλη ελιτήριο για νά μη πάει, άπορεί ακόμη.

— Ο Στάθης Τσανακτοφίς επανήλθε κάτω από τὰ γκολπόστ του 'Ολυμπιακού.

— Καί βρισκόταν, από καιρό, έπας λέγεται, σε λαμπρή φόρμα.

— Τότε γιατί τόν άγνοούσαν τόσο καιρό; ρώτησε κάποιος.

— Καί επειδή δεν πήρε άπάντησι συμπεριεμένος μόνος του:

— Φαίνεται έρχουν οι Στάθηςδες. Νά μήν... σταθεροποιούνται στη θέση τους ποτέ».

που λος, (19 χρόνων), Βασιλέως Κωνσταντίνου 94, Κατερίνη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαιτέρως από τή Θεσσαλονίκη, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γ. Ρουμέλιώτης, Πάροδος Μ. Μπότσαρη 12, Αιγάλεω, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δημητράκης Γιαννακόπουλος, (19 χρόνων), Δροσισμένη, Μεσσηνία, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. Γκινακίης, (24 χρόνων), Γ. Λαμπάκη, Πάροδος 'Αχαρνών, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τήν Αθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας 18-21 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και φιλικής γνωριμίας.

Ο Παναγιώτης Χαλκιόδης, Αθηνών No 2, Καλαμάρι, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 30 χρόνων, με σκοπό τή δημιουργία μίας φιλικής γνωριμίας.

Ο Άναστασιος Άναστασιού, Μ.Σ. Παναγία, Ναυτικός Πράκτωρ Μ. Θεοδοσάκης, 'Ηράκλειον, Κρήτη, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης και, ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. Παπαδόπουλος, 'Αγιοσταίου No 6, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι από τό Παρίσι, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τή μετανάστευσιν και, ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Ν. Κανάρης, (20 χρόνων), Ερμού 28, Ψάλ Τρικάλων, Θεσσαλία, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τήν Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Βόλο.

Ο Χ. Χατζηδασιλείου, Σύρου 18, Μιτουράνι, Περιστέρι, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματόσημων και καρτών ποστάλ.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ιωάννης Γαλανής, Κρόνιο 13, 'Ελευσίς, Άττικη, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από το εξωτερικό, με σκοπό τή γνωριμία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. Τσακιστάρας, (19 χρόνων), Ιωνος Δραγονίου 27, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και από το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντησιν μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Αλληλογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι κάτωθι άναγνώστες και άναγνώστρις παρακαλούν να βρίσκονται στην ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ (όδους Κότσιακα 6Α, πάροδος Πατησίων — Στάσις Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας) τό άπόγευμα τής 24ης 'Ιουνίου μεταξύ 8ης και 9ης μ.μ. Όπως τονίζουμε και στη σελίδα του Διαγωνισμού, όσες και όσοι δε συμμορφωθούν με τήν πρόσκλησι αυτή, δε αποκλείονται από μέλλον από κάθε συμμετοχή στο Διαγωνισμό και από τό γύρισμα ταινιών.

ΑΝΔΡΟΝΟΛΟΥ Σίσσυ (Πειραιεύς)
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Μαρία (Αθήναι)
ΒΕΝΙΕΡΗ Λένα (Καλλιθέα)
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Λιάνα (Αθήναι)
ΓΙΟΝΑ Ρίνα (Ανω 'Ηλύσια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ 'Αφροδίτη (Νίκαια)
ΖΗΣΗ Μαίρη (Καλλιπόλεις — Πειραιώς)
ΖΩΓΡΑΦΟΠΟΥΛΟΥ Χριστίνα (Πειραιεύς)
ΖΟΥΛΑ Κούρτις (Αθήναι)
ΚΑΖΙΑΝΗ Τόνια (Νέα Λίδισια)
ΚΑΡΑΓΚΙΑΟΥΡΗ Μαρίτσα (Μοσχάτο)
ΚΑΡ Ντίνα (Χαλάνδρι)
ΚΛΑΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ (Μπεργκμαν, Πειραιεύς)
ΚΟΥΛΟΥΜΠΙΝΗ (Τατιάνα Μαρίνου)
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ Λαμπρινή
ΚΟΥΣΤΑΚΗ Σούζαν (Αγία Παρασκευή)
ΛΑΓΟΥΔΗ 'Ελευθέρα (Κάτω Πετράκη)
ΜΕΣΑΝΙΤΟΥ Ευαγγελία (Μπραχάμι)
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Καίτη (Βύρων)
ΝΕΤΣΑΓΙΕΦ 'Ελένη (Παλαιό Φάληρο)
ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ Πατρίτσια (Καλλιθέα)
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ Νανά (Αθήναι)
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ 'Ιωάννα
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ρενέ (Αθήναι)
ΠΑΠΑΡΡΙΤΟΥ Στέλλα (Αθήναι)
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Αίλιμπα (Αθήναι)
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Κίσιμπε, Πειραιεύς)
ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Φοιτήτρια)
ΠΕΤΣΑ 'Ιοκαστή (Αθήναι)
ΠΟΛΑ Έριστα (Καλλιθέα)
ΠΟΛΛΑΤΟΥ Καίτη (Καλλιθέα)
ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ 'Αφροά (Αθήναι)
ΣΑΒΒΙΔΙΟΥ Μαίρη (Αθήναι)
ΣΙΔΕΡΗ Μαίρη (Ηλύσια)
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗ Τέσσα (Κουκάκι)
ΤΣΕΡΡΥ Μαρίαννα (Νεάπολεις)
ΤΣΟΥΦΑ Ροδόπη (Κηφισιά)
ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ Μαρία (Χαλδάρι)
ΧΑΡΑΚΟΛΟΥ Καίτη (Νέα Μάδυσος)
ΧΑΤΖΗΠΑΝΟΥ (Ίω Νούτα)

ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ (Αθήναι)
ΔΕΛΑΒΙΑΣ ΤΑΚΗΣ (Αθήναι)
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ Μπροφάνης
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ 'Αλέξανδρος
ΔΡΑΚΑΤΟΣ Δημήτριος
ΔΡΑΚΟΝΙΣ (Αισιδόδος — Καλογρέζα)
ΔΩΝΟΣ Λάκης (Αγίος 'Αρτέμιος)
ΖΕΝΤΟΣ Γεώργιος (Πολύγυρο)
ΚΑΛΛΙΤΗΣ Στέλιος (Καλλιθέα)
ΚΑΛΟΓΡΙΔΗΣ Τάκης (Γούβα)
ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ 'Αναστάσιος (Βουλιαγμένη)
ΚΑΡΑΒΕΛΙΔΗΣ Νικόλαος (Καμινία)
ΚΑΤΣΙΜΠΡΗΣ Γεώργιος (Χαλδάρι)
ΚΑΥΚΑΣ Χρήστος (Κολωνός)
ΛΕΣΙΩΤΗΣ Τόνις (Αγίος 'Αρτέμιος)
ΜΑΝΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ (Ζεφάρ Φιλίπ)
ΜΑΝΤΩΝΑΝΑΚΗΣ Μίμης (Κουκάκι)
ΜΗΛΙΩΝΙΣ Γεώργιος (Αθήναι)
ΜΟΥΣΤΟΠΟΛΙΣ 'Ιωάννης (Κηφισιά)
ΜΠΡΑΤΑΚΟΣ Λεωνίδας (Αθήναι)
ΜΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 'Ανδρέας (Αθήναι)
ΠΑΡΕΝΗΣ Τάκης (Νίκαια)
ΠΑΙΜΑΚΟΣ Βασίλης (Αθήναι)
ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ Στυλιανός (Ανω Γλυφάδα)
ΣΤΟΥΚΟΣ (Τζέμης Ντίν — Πειραιεύς)
ΤΡΑΓΑΡΗΣ (SOS Αγίος — Κορυδαλλός)
ΤΣΕΡΚΑΚΗΣ Τάκης (Πειραιεύς)
ΤΣΕΡΠΕΛΗΣ Φώβος Χ. — Βύρων)
ΤΣΙΡΙΓΙΩΤΗΣ Διονύσιος (Μοσχάτο)
ΚΑΤΣΙΝΤΑΥΡΟΥ Γεώργιος (Αθήναι)
ΚΑΤΣΙΝΗΣ Γρηγόριος (Αθήναι)

ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ, Αθήναι: Λάβαμε τό γράμμα, που μας έξηγει τή μακρά σιωπή σας. Σας δικαιολογούμε άπολύτως και σας καλούμε να παρουσιάσετε στην «Ανωτάτη Σχολή Κινηματογράφου» (όδους Κότσιακα 6Α), τό άπόγευμα τού Σαββάτου 24 'Ιουνίου (8—8 μ.μ.).

ΑΤΥΧΗ ΜΙΚΡΗ (Α. Δ.), Μοσχάτο: Πολύ καλές οι φωτογραφίες σας, τοποθετήθηκαν στο 'Αλμπουμ. Αθήναι. Δεν άναμείνε όμως στο γράμμα τή διευθύνσι σας, ούτε και έν επιθυμεί ή δχι να δημοσιευή ή φωτογραφία σας στη σελίδα του Διαγωνισμού μας.

ΜΥΡΤΙΛΛΑ (Α. Μ.), Χίον: Λάβαμε τό γράμμα σας και σημειώσαμε στην καρτέλα τή νέα σας διευθύνσι.

ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ (Κ. Π.), Αθήναι: Όπως είδατε, τό δνομά σας βρίσκεται μεταξύ έν κείνων, που κατάρχωνται να διακριθούν κατά τή παρουσιάσι τους στον Ελληνισμό. Δεν είναι άκόμα καθαρών τής ήμερησικής τής νέας παρακλίνης. Πάντως τό πιθανότερο είναι πώς θά έχετε στο μεταξύ επιστρέψει στην Αθήνα.

ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ, Αθήναι: Λάβαμε τό γράμμα, που μας έξηγει τή μακρά σιωπή σας. Σας δικαιολογούμε άπολύτως και σας καλούμε να παρουσιάσετε στην «Ανωτάτη Σχολή Κινηματογράφου» (όδους Κότσιακα 6Α), τό άπόγευμα τού Σαββάτου 24 'Ιουνίου (8—8 μ.μ.).

ΑΤΥΧΗ ΜΙΚΡΗ (Α. Δ.), Μοσχάτο: Πολύ καλές οι φωτογραφίες σας, τοποθετήθηκαν στο 'Αλμπουμ. Αθήναι. Δεν άναμείνε όμως στο γράμμα τή διευθύνσι σας, ούτε και έν επιθυμεί ή δχι να δημοσιευή ή φωτογραφία σας στη σελίδα του Διαγωνισμού μας.

ΜΥΡΤΙΛΛΑ (Α. Μ.), Χίον: Λάβαμε τό γράμμα σας και σημειώσαμε στην καρτέλα τή νέα σας διευθύνσι.

ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ (Κ. Π.), Αθήναι: Όπως είδατε, τό δνομά σας βρίσκεται μεταξύ έν κείνων, που κατάρχωνται να διακριθούν κατά τή παρουσιάσι τους στον Ελληνισμό. Δεν είναι άκόμα καθαρών τής ήμερησικής τής νέας παρακλίνης. Πάντως τό πιθανότερο είναι πώς έχετε στο μεταξύ επιστρέψει στην Αθήνα.

ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ, Αθήναι: Λάβαμε τό γράμμα, που μας έξηγει τή μακρά σιωπή σας. Σας δικαιολογούμε άπολύτως και σας καλούμε να παρουσιάσετε στην «Ανωτάτη Σχολή Κινηματογράφου» (όδους Κότσιακα 6Α), τό άπόγευμα τού Σαββάτου 24 'Ιουνίου (8—8 μ.μ.).

ΑΤΥΧΗ ΜΙΚΡΗ (Α. Δ.), Μοσχάτο: Πολύ καλές οι φωτογραφίες σας, τοποθετήθηκαν στο 'Αλμπουμ. Αθήναι. Δεν άναμείνε όμως στο γράμμα τή διευθύνσι σας, ούτε και έν επιθυμεί ή δχι να δημοσιευή ή φωτογραφία σας στη σελίδα του Διαγωνισμού μας.

ΜΥΡΤΙΛΛΑ (Α. Μ.), Χίον: Λάβαμε τό γράμμα σας και σημειώσαμε στην καρτέλα τή νέα σας διευθύνσι.

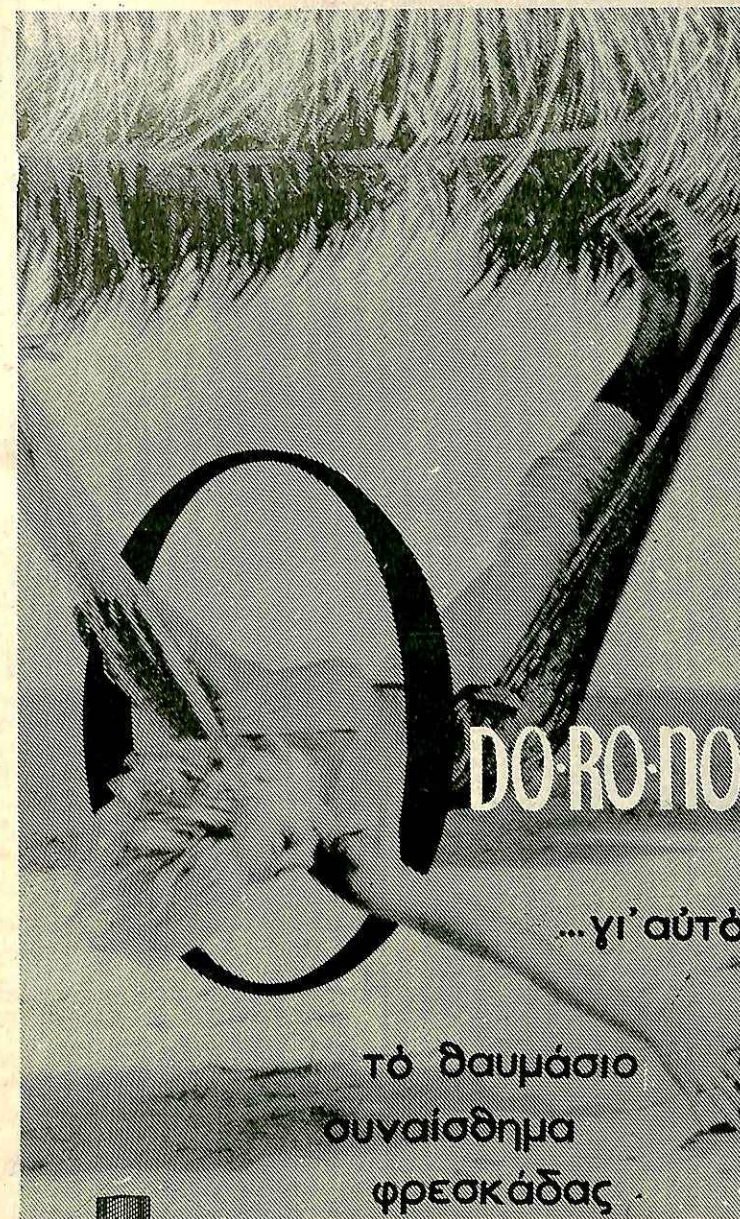
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

γιατί τό μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 22 — 28 Ιουνίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Περίοδος κατάλληλη, για ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. * Μπορείτε να βασιστείτε στην υποστήριξη και τη βοήθεια προσώπων του περιβάλλοντος. * Σας χρειαστεί να πάρετε μια απόφαση που θα επηρεάσει το μέλλον.	* Μη δώσετε μεγάλη πίστι στις πληροφορίες, που θα πάρετε. * Τα άστρα δίνουν την ευκαιρία στους παντρεμένους να βελτιώσουν και να σταθεροποιήσουν τις συζυγικές τους σχέσεις. * Ένας φίλος δεσμός περιπλέκεται.	* Ο καλύτερος τρόπος για να καταπολεμήσετε τη νευρική κατάσταση, είναι να κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική στον καθαρό αέρα ή μπροστά σ' ένα άνοιγμά παράθυρο. * Περίοδος στην εξοχή θα ωφελήσουν πολύ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Η εργασία θ' απαιτήσει τις ημέρες αυτές μεγάλες προσπάθειες, τα άστρα σας προφυλάσσουν όμως, για μια μακρά περίοδο, από ένοχους οικονομικής φύσεως. * Κάποιο απόρροιο έσοδο θα βελτιώσει τα οικονομικά.	* Φροντίστε να γνωρίσετε καλύτερα έτερόφυλο πρόσωπο πριν δεσμευτείτε και αναλάβετε υποχρεώσεις. * Με άνοητες εκρήξεις ζήλειας θα κάνετε άγαπητο πρόσωπο να υποφέρει. * Οι αδέσμευτοι θα κάνουν ενδιαφέρουσα γνωριμία.	* Περιορίστε το κάπνισμα ή, αν είναι δυνατόν, καταργήστε τελείως το τσιγάρο. Αυτόματως το αναπνευστικό σύστημα θα παρουσιάσει μεγάλη βελτίωση. * Καταπολεμήστε τη λαίμαργια, που την αυξάνει η 'Αφροδίτη.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Τα άστρα σας βοηθούν να μαντεύετε τις επιθυμίες και τις επιδιώξεις των άλλων. * Αντιλαμβάνεστε έτσι ευκαιρίες τις παγίδες, που σας στήνουν. * Έννομερώστε την αλληλογραφία σας και αποφύγετε κάθε είδους έκκρεμότητες.	* Πρέπει ν' ανταποδώσετε σε αγαπημένο πρόσωπο την αγάπη του και τη στοργή του, για να διατηρήσετε την αρμονία στις σχέσεις σας. * Η φίλη σας επιφυλάσσει περισσότερες χαρές από τον έρωτα.	* Διατηρήστε με κάθε τρόπο έναν ήμαλδο ρυθμό στη ζωή σας. Πάψετε να εργάζεστε ή να διασκεδάσετε σε βάρος των ώρων ύπνου. * Ταξίδια και συχνές εκδρομές θα ωφελήσουν πολύ την υγεία σας. * Τυχερό το 1.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Παρά την αύξηση, που θα παρουσιάσει και την ένταση των προσπαθειών, που θ' απαιτήσει εκ μέρους σας, η εργασία θα σας φανεί τις ημέρες αυτές πολύ πιο ευχάριστη. * Τα νέα σχέδια θα επιτύχουν.	* Χαρούμενη και εύτυχη μέρα, που θα δώσει ν' αισθηματικές ευκαιρίες. * Θα δώσετε ν' αγαπημένην. * Η δολιχολογία επίσης σας επιφυλάσσει χαρές και ευχάριστες εκπλήξεις.	* Πριν διαλέξετε το μέρος, όπου θα περάσετε τις διακοπές, συμβουλευθείτε το γινόμενο σας και ακολουθήστε τις συστάσεις του. * Μην τρώτε ποτέ βαριά φαγητά το βράδυ και αποφύγετε τα οινοπνευματώδη ποτά.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Θα συμβούν γεγονότα, που θα ικανοποιήσουν τον εγωισμό σας και θα σας βοηθήσουν ν' ανακτήσετε την επιτυχία στον έαυτό σας. * Μια νέα ιδέα θα γίνει ευμένως δεκτή από τους προϊστάμενους σας.	* Μια ευχάριστη αλλαγή θα σημειωθεί στον αισθηματικό τομέα. * Ίσως να συμβάλει σ' αυτό ένα ταξίδι, που θα κάνετε με φιλική συντροφιά. * Έχετε υπ' όψιν πως μερικές φορές η κατάχρηση ελκρινείας είναι επιβλαβής.	* Κάθε κατάχρηση, στην παραμονή στη θάλασσα και στον ήλιο, θα είναι καταστρεπτική για την υγεία σας. * Όσοι οδηγούν αυτοκίνητο, θα χρειαστεί να προσέξουν πολύ, ιδίως κατά το Σαββατοκύριακο. * Τυχερό το 3.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Εύνοϊκή περίοδος ιδίως για τους χρηματιστές και για όσους έχουν κάποια άμεση σχέση με το Χρηματιστήριο. * Το ταξίδι, που σχεδιάζετε θ' αποδώσει κέρδη μεγαλύτερα απ' αυτά, που περιμένετε.	* Αστάθεια στον αισθηματικό τομέα. * Η εξέλιξη των σχέσεων με το άλλο φύλο θα εξαρτηθεί από τις ενέργειές σας και τις αποφάσεις, που θα πάρετε τις ημέρες αυτές. * Σύντομα τα νεφρά θα διαλυθούν.	* Οι άνω των 40 χρόνων πρέπει να παρακολουθούν την πίεσή τους και ν' αποφεύγουν κάθε παραμονή στον ήλιο. * Ιδίως με ακάλυπτο το κεφάλι. * Η καρδιά απαιτεί ν' αποφεύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Πρέπει κατά τις ημέρες αυτές να εργάζεστε ευνοϊκά, γιατί οι προϊστάμενοι παρακολουθούν κάθε σας ενέργεια. * Αμέλεια και ανασφάλεια θα σας έπιφυλάσσουν δυσάρεστες εκπλήξεις. * Προσπείρετε με τη δικαιοσύνη.	* Μη κάνετε κατάχρηση της υπομονής και της καλώς εννοούμενης προσώπου. * Αποφύγετε επίσης κάθε τι που προκαλεί εκρήξεις ζήλειας εκ μέρους του, γιατί αυτό θα μπορούσε να έχει καταστρεπτικές συνέπειες.	* Αν δεν προσέξετε πολύ το φαγητό σας, κατά τις ημέρες αυτές, δύσκολα θ' αποφύγετε τις ενόχλησεις στο στομάχι και στο συκώτι. * Κίνδυνος να παρουσιαστεί μία δερματόπθεια αλλεργικής φύσεως. * Τυχερό το 7.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Τα άστρα θα σας βοηθήσουν να ρυθμίσετε πολλά έκκρεμα ζητήματα και να βγάλετε μια τάξη στην εργασία. * Θα σας κάνουν μια δελεαστική πρόταση. Μη την αποδεχθείτε, προτού τη μελετήσετε.	* Οι αισθηματικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν τις ημέρες αυτές χαρές και ικανοποιήσεις. * Τα σχέδιά σας, για τις θερινές διακοπές, θα ενθουσιάσουν άγαπητο πρόσωπο. * Όνειρο των ημερών αυτών θα εκπληρωθεί.	* Τα άστρα προκαλούν μία επίκινδυνη αύξηση του ερωτισμού. Πρέπει ν' αυξήσετε τις προφυλάξεις, άλλως ένας νέος πειρασμός θα σας βάλει σε δύσκολη θέση. Προσέξτε στο φαγητό. Κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Φυλαχθείτε από μερικά πρόσωπα, που προσποιούνται μέν φιλικές διαθέσεις, αλλά κατά βάθος αναζητούν την ευκαιρία να σας βλάψουν. * Αποφύγετε κάθε περιττό έξοδο, γιατί θα σας χρειαστούν σύντομα χρήματα.	* Ζητήματα οικονομικής φύσεως θα προκαλέσουν ανωμαλίες, ιδίως στις σχέσεις των συζύγων. * Αισθηματικός δεσμός τον οποίο κρατάτε μυστικό από μακρό χρόνο κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί. * Απρόσμενες δυσχερείες.	* Στενωχώριες, ως επί το πλείστον, αδικαιολόγητες, βλάπτουν την υγεία και ιδίως το νευρικό σύστημα. * Αποφύγετε τη συγχύση, προ παντός κατά τις ώρες των γευμάτων. * Κίνδυνος δηλητηρίασης από τσίμπημα έντομου.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Από επαγγελματικής πλευράς διέρχεται από μία δύσκολη και κάπως ανώμαλη καμπή. Το πάλιν θα εξαρτηθεί από το χειρισμό σας και από τις αποφάσεις, που θα πάρετε. * Μη χάνετε πάντως πολύτιμο χρόνο.	* Τα άστρα σας υπόσχονται μεγάλες χαρές και ικανοποίηση πολλών επιθυμιών. Θα σας βοηθήσουν επίσης να σημειώσετε νέες εύκολες κατακτήσεις, γιατί αυξάνονται κατά τις ημέρες αυτές αισθητά η γοητεία σας.	* Αποφύγετε κάθε σπατάλη δύναμης και μην ξεχνάτε πως μερικά φαγητά έχουν αποδειχθεί κατ' επανάληψη βλαβερά. * Οι τοκετοί θα είναι δύσκολοι κατά τις ημέρες αυτές. Καλόν είναι ν' αποφύγετε τις έγχυσεις.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Δεν πρέπει να βασιστείτε. Μάθετε να περιμένετε την κατάλληλη στιγμή, άλλως θ' αντιμετωπίσετε αρνητική απάντηση ή άνωμαλίες, που θα σας αποθαρρύνουν. * Η τύχη θα ευνοήσει όσους ασχολούνται με ερευνητικές.	* Οι σύζυγοι δύσκολα θα διατηρήσουν τη γαλήνη στο σπίτι τους. * Θα υπάρξουν όμως εύκολες να διαλυθούν τα νεφρά, που θα εμφανιστούν στον αριζοντα, αν χαλινωγώσουν τη νευρική και φανούν διπλωμάτες.	* Ευαισθησία στους πνεύμονες και στο λαμόν απαιτεί ν' αποφύγετε τα ρεύματα και τα παγωμένα ποτά, ιδίως όταν είστε ιδρωμένοι. * Για τις γυναικες ιδίως, σοβαρές ανωμαλίες στο ούροποιογεννητικό σύστημα.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Καμιά σημαντική μεταβολή δε θα σημειωθεί στον επαγγελματικό τομέα. * Επιτυχίες και αποτυχίες θα εξαρτηθούν από τις ενέργειές σας. * Η Πανσέληνος θα επηρεάσει ευνοϊκά τις νέες αποφάσεις, που θα πάρετε.	* Θα σας δοθεί η ευκαιρία να δείξετε τα πραγματικά σας αισθήματα απέναντι αγαπημένου προσώπου. * Οι εγωιστικές τάσεις σας βλάπτουν ένα μακρόχρονο σύνδεσμο. Τα άστρα όμως προλέγουν ένα εύτυχη μέλλον.	* Η υγεία παρουσιάζει σταθερή βελτίωση, που θα συνεχιστεί αν κατορθώσετε ν' αποβάλετε μία αδικαιολόγητη φοβία, που σας βασανίζει. * Ο Ίουλιος θα είναι από πάσης πλευράς, πολύ πιο ευχάριστος από τον Ιούνιο.

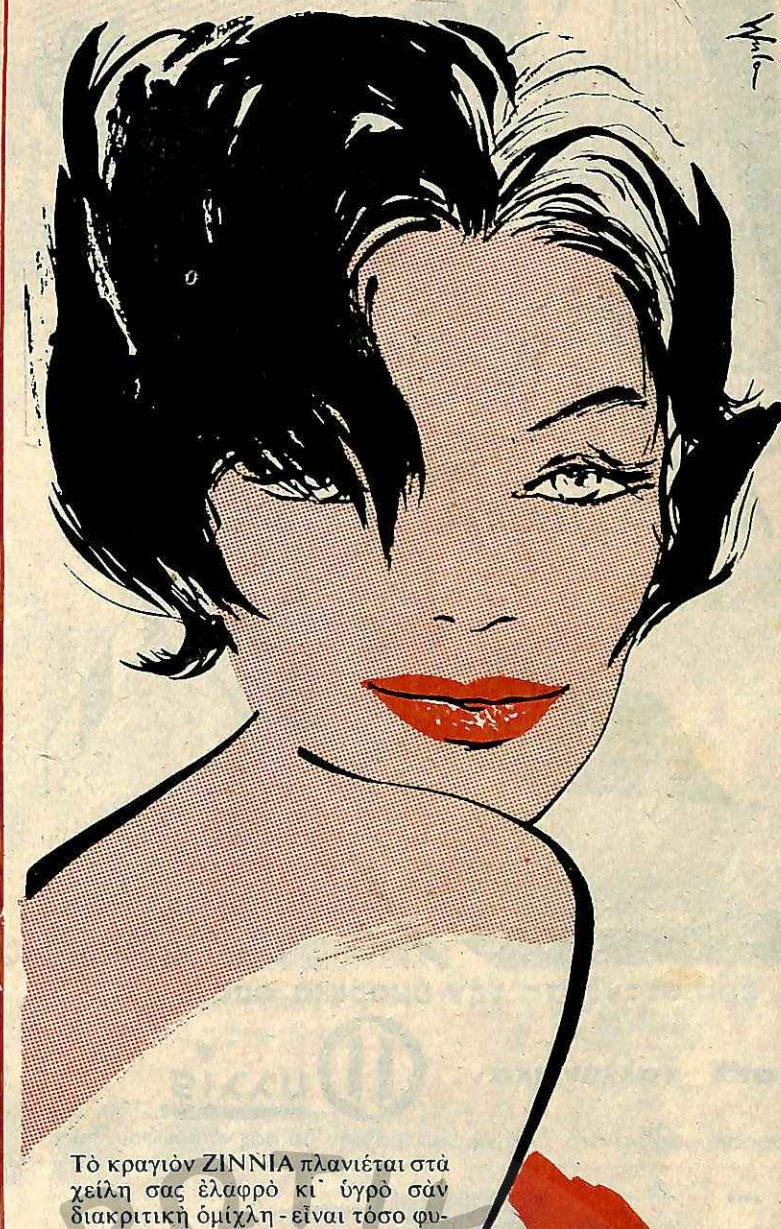

Ήσυχαστε...
 με αυτό το γεμάτο αυτοπεποίθηση
 συναίσθημα φρεσκάδας.

Στην εργασία ή στο παιχνίδι το
 αποσμητικό **ODO-RO-NO** θα
 σας προστατεύει εναντίον
 της δυσοσμίας και του ιδρώτος
 κάθε λεπτό της ημέρας.

Θυμηθείτε...Μόνον το αποσμητικό
ODO-RO-NO είναι προϊόν
 της πιο προηγμένης Αμερικανικής
 έπιστημονικής ερευνής.

Κάντε το την πιο ευχάριστη
 καθημερινή συνήθειά σας.

Το κραγιόν ZINNIA πλανιέται στα
 χείλη σας ελαφρό κι' υγρό σαν
 διακριτική όμιχλη - είναι τόσο φυσικό
 που σχεδόν ξεχνάτε κι' εσείς
 ότι το φοράτε. Το Κραγιόν ZINNIA
 δίνει ένα νόημα στα χείλη σας.

Και τώρα, οι 2 νέοι μοντέρνοι χρωματισμοί
 * Νο 25 ΜΠΕΖ ΚΟΡΑΛ
 * Νο 26 ΜΠΕΖ ΜΠΡΑΖΙΛ
 θα σας δώσουν φινέτσα κι' άρχοντιά.

ΜΕΙΚ - ΑΠ ZINNIA
 ή βάσις μιας άσπρης εμφάνισης.

ΚΡΑΓΙΟΝ
 ΜΕΙΚ - ΑΠ

Zinnia

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η «ΓΕΜΠΑ» στο νέο της κατάστημα γωνία Αιόλου — Αγ. Μάρκου και Ερμιόπου 14 Α', δοσος, παρέλαβε νέες φορτώσεις Ιματισμού Αμερικής «ευκαίριας» σε έκλεκτες ποιότητες αφάνταστη ποικιλία και τάμφοιμες τιμές.
 ΜΠΛΟΥΖΕΣ — ΕΣΩΡΟΥΧΑ — ΦΟΥΡΩ — ΦΟΥΣΤΕΣ
 ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΜΑΝΤΩ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.
 Στη ΓΕΜΠΑ με λίγες δρχ. θα βρήτε και σεις κάτι έκλεκτό.

.. έμπιστευθήτε την όμορφιά σας
στα καλλυντικά... **ΠΥΛΛΙΣ**

Προσαρμοσμένα στο Έλληνικό κλίμα, δεν θα σας προδώσουν ποτέ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ - Γ. ΠΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΚΤΙΝΟΥ 3 - ΤΗΛ. 527 900

Για την υγεία των δοντιών και του στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα
Προϊόν έπιστημονικής έρευνας των Έλβετικών έργοστασίων CIBA

Συνιστάται ιδιαίτερα από τους όδοντιάτρους εις όλον τον κόσμο.

Έκατομμύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γης πιστεύουν ότι η Μπινάκα είναι η καλύτερη οδοντόκρεμα που χρησιμοποίησαν ποτέ.

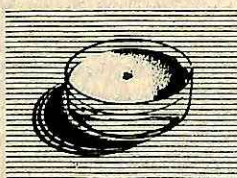
Μόνο η Μπινάκα περιέχει το ανυπερέβλητο ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών και τα διατηρεί γερά, γεμάτα υγεία και με μία κάτασπρη λάμψη.

Η Μπινάκα έχει το πιο εύχρηστο και λεπτό άρωμα.

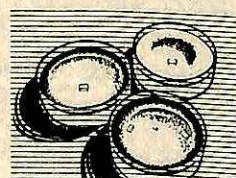
Η Μπινάκα είναι απόλυτως αντισηπτική και αποσμητική. Χαρίζει για πολλές ώρες μία εύχρηστη δροσερή αναπνοή και δίδει το πιο έλκυστικό χαρογελο.

Πειραματισθήτε και σεις, για να δείτε μόνοι σας την δραστηριότητα της Μπινάκα.

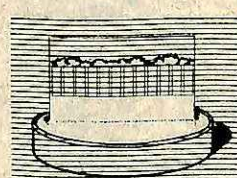
ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

Σκεπάσετε μία επιφάνεια νερού με καπνιά (φούμο). Ρίξετε μία σταγόνα νερού. Τότε θα σχηματισθεί μία μικρή όψη, τόσο μεγάλη, όση είναι και η σταγόνα που ρίξατε...

Όταν όμως αντί για νερό ρίξετε μία σταγόνα διαλυμένης Μπινάκα, η καπνιά θα αποτραβηχθεί αστραπιαίως προς τις άκρες. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στο ISATROL που περιέχει η Μπινάκα.

Δύο υάλινα πλακίδια που είναι κολλημένα με σάλιο δεν διαχωρίζονται. Όταν όμως τα βάλετε σε ένα διάλυμα Μπινάκα, θα παρατηρήσετε ότι η Μπινάκα θα εισχωρήσει άμεσα παντού.

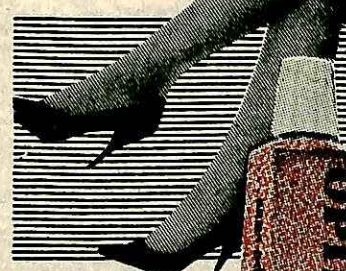
CIBA - Από το 1884 εις την υπηρεσίαν της υγείας σας
— η Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA —

με το Λαδί Ηλίου
Μελπάν, που μαυρίζει
από το πρώτο μπάνιο
και σας προστατεύει
από τα εγκαύματα.

ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ
Melpan
ΦΙΛΤΡΑΡΕΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Αποτριχωσις
χωρίς
ταλαιπωρίες

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ORILCA

άφαιρεί
άστραπιαίως όλες
τις περιττές τρίχες

τώρα πιο
χωρίς δυσκολία
χωρίς πόνο
τελειώς ακίνδυνο
από το πόδια
τις μασχάλες
το πρόσωπο
χωρίς να έρεδιζή το δέρμα

"Όχι μόνο δεν έχει την συνήθισμένη όσμη των αποτριχωτικών, άλλ' αντίθετως αφήνει έλαφρό δροσερό άρωμα.

Προϊόν OLIVIN

ORILCA έπιδερμίδα θελούδινη

Κι' άς σε περιμένει το πρωί ή μπουγάδα!..

Γιά σένα τώρα που κοιμάσαι πλένει το ΕΥΡΗΚΑ!.. Το πρωί, μ' ένα ξέβγαλμα, χωρίς τρίψιμο, ή μπουγάδα σου θα είναι έτοιμη!..

ΕΥΡΗΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΑΡΧΑΙΑΙ 5

ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ - ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

ΜΑΘΕΤΕ
να τρώτε!

Ο καλύτερος τρόπος για να λειτουργή κανονικά το στομάχι

ΞΕΡΕΤΕ να τρώτε; Μή έισαθήτε ν' απαντήσετε «ναί», πριν διαβάσετε τις παρακάτω συμβουλές που δίνει ένας διατηολόγος διεθνούς φήμης.

Πότε πρέπει να τρώμε; Το στομάχι μας άδειάζει 4 ώρες περίπου έπειτα από κάθε γεύμα. Τα διαλείμματα λοιπόν μεταξύ των γευμάτων μας δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερα από 5 ώρες. Αν π. π. πά- ρουμε το πρωινό μας στις 8, θα φά- με κανονικά για μεσημέρι στη 1, για άπογευμα κατά τις 5-6 και για άραδου κατά τις 9-10. Όταν το άραδου μείνει άδειασμό περισσότερες ώρες, είναι πιο άποκείμενο σε παθή- σεις και θλάδες.

Τι μπορεί να πάθουμε, όταν δεν τρώμε κανονικά; Ο οργανισμός μας έχει ένα από- θεα πρωτεΐνης. Αν λοιπόν μεινουμε για πολύ καιρό χωρίς λευκωματό- σες τροφές (ιδίως ζωικές) το άπο- θεμα αυτό εξαντλείται κι' ο όργανι- σμός μας δε μπορεί πια να σχημα- τίση αντίσώματα για την προφύλαξη του από τις διάφορες ασθένειες ού-

τε και να διατηρήση τον μυϊκό τόνο. Έπίσης το σάκχατο γίνεται τότε έ- πιρρεπότερο σε μολύνσεις.

Αν έξ άλλου άφίσουμε δίχως σάκ- χαρο το αίμα μας (δε φάμε έπιασθή γλυκά ή άμυλώδη) νοιώθουμε κού- ρασι και έκνευρισμό. Για να διατη- ρηθεί ή κανονική ποσότη σακχάρου στο αίμα (περίπου μία μικρή κουτα- λιά άλο-άλο) πρέπει να τρώμε κάθε λίγες ώρες.

Ζαρωμένη το στομάχι, όταν τρώ- με, λίγα ή καθόλου; Όχι. Το στομάχι είναι σαν ένα μπαλόνι, που φουσκώνει με το φαγη- τό, κι' ύστερα άδειάζει και ξαναγε- μίζει στο άρχικό του μέγεθος. Δε μι- κραίνει μόνιμα, όταν μείνη άδειασμό. Μπορούμε να τραφούμε άσκε- τά με ένα κύριο γεύμα πίν η μέρα.

Είναι δύσκολο ν' απαντήση κανείς θετικά και μ' έπιστημονικό τρόπο σ' αυτή την ερώτηση. Πάντως, σε τέ- τοια περιπτώσι παραφορτώνεται και καταπονείται το στομάχι.

Πόση ώρα μετά το φαγητό μπορούμε να κάνουμε γυμναστι- κή;

Όχι πριν περάσουν δύο ώρες. Τόσο χρειάζεται, για να έχη προχω- ρήσει άρκετά ή λειτουργία της πέ- ψεως, ώστε να μη μωρη πια να δια- ταραχθή με τη γυμναστική. Μετά πόση ώρα άπ' το δείπνο πρέπει να πλυνάζουμε; Έπειτα από δύο τρείς ώρες. Αν πέσουμε να κοιμηθούμε με γεμάτο

στομάχι, ο όθνος μας θα είναι άνή- συχος κι' ή χρησιμοποίησι των τρο- φών από τον οργανισμό άτελής.

Το χειμώνα χρειάζομαστε πε- ρισσότερο φαγητό, παρά το κα- λοκαίρι.

Όχι. Άλλα με το κρύο έχομε πιο πολλή όρεξη, γιατί το καλοκαίρι οι κινήσεις μας είναι λιγώτερο ζωηρές, κι' έπομένως είναι πιο λίγη ή κα- τανάλωσι θερμίδων. Αντίθετα, το χειμώνα κινούμεθα περισσότερο. Ά- κόμα και το ρίγος άπ' το κρύο εί- ναι μία κίνησι που καταναλώνει θερ- μίδες κι' αυξάνει έπομένως την ό- ρεξη.

Είναι καλό να (τσιμπούμε) κά- τι πριν πέσουμε να κοιμηθούμε; Ναι, αν αυτό το «κάτι» δε μας έλ- ιη πολλές θερμίδες. Ένα φρούτο π.χ. είναι πολύ προτιμώτερο από ένα σάντουιτς.

Είναι φυσικό να ζυγνίμε τη νύχτα πιο νωσμένοι; Όχι, αν φάγαμε καλά και κανο- νικά όλη την ήμερα. Πάντως, σε τέ- τοια περιπτώσι μπορούμε να πάρου- με ένα φρούτο ή χι-μό φρούτου.

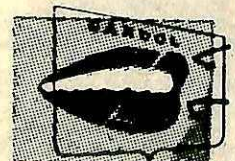
Κάθε πότε πρέπει να τρώη έ- νας παχύσαρκος, που προσπαθεί ν' άδυνατίση; Πέντε, έξη ή έφτά φορές την ήμε- ρα, κι' από λίγο κάθε φορά. Φυσικά, πρέπει να προτιμάς τροφές που δεν παχαίνουν. Πολλοί διατηολόγοι θεω- ρούν αυτό το σύστημα ως το καλλί- τερο κατά της παχυσαρκίας, γιατί κόβει την πολλή όρεξη.

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα πού ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον η **ΚΟΛΓΚΕΪΤ** περιέχει **ΓΚΑΡΝΤΟΛ**, το δαυματούργιο συστατικό που καταπολεμά την τερηδόνα, περιβαλλοντας τα δόντια σας προστατευτικά με μία άορατη άσπιδα. Δεν το αισθάνεσθε, δεν το γεύεσθε, δεν το βλέπετε, και όμως το **ΓΚΑΡΝΤΟΛ** παραμένει συνεχώς στα δόντια σας όλη την ημέρα. Νά γιατί η οδοντόκρεμα **ΚΟΛΓΚΕΪΤ** με **ΓΚΑΡΝΤΟΛ** προστατεύει τα δόντια σας όλη την ημέρα.

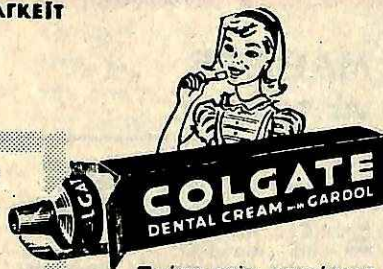
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΙΣ

Η άορατη άσπιδα του **GARDOL** καταπολεμά την τερηδόνα όλη την ημέρα με ένα μόνο βούρτσισμα.

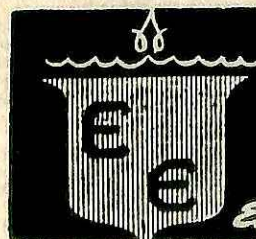
ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE με GARDOL

- Σταματά στιγμιαίως την κακοσμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Διατηρεί τα δόντια καθαρά.

Πρώτη στην παγκόσμια κατανομή

COLGATE ME GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Γιά Μαμά Γιά Πηκτά Γιά Κουβέρτες

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Είση μελιτζάνια - Κολοκαυτίνη - Απολόν - Ειρήνιδου - Βαβ. Κων/νου - Σωτήρος

Νά ή πούδρα σας

Πολύ απαλή στρώνει θαυμάσια στο δέρμα, εξαιρετικά ομοιόμορφη, άρωματισμένη με το λεπτότερο άρωμα, ή νέα πούδρα **TOKALON** σε κουτί «CRYSTALE» θα σας κάνει να φαίσεσθε νεώτερη, ωμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
FASCINATION

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ— ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
'Αχαρνών 98 — 'Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10—12 και 5—7
ώς και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΙΟΚΑΡΗΣ

Ο γνωστός 'Αθηναίος Κομμωτής Γ. Λιοκαρής του Καμινωτρίου «ΚΟΥΛΑΣ», Σταδίου 50, ειδοποιεί την 'Αξιότιμον Πελατείαν του ότι από την 21ην 'Ιουνίου θα δέχεται εις το **ΝΕΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ** και **ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ** του επί των οδών Καρ. Σερβίας και Νίκης 2 Α', δόμος.
Τηλ. 31.943.

Πώς θα συνδυάσετε το μακιγιάζ με το χρώμα του φιδεματός σας

ΔΕΝ είναι αρκετό να είσαστε όμορφη. Πρέπει επίσης ή όμορφιά σας να λάμπει. Αυτή τη λάμψη θα σας την δώσουν τρία πράγματα, που είναι αλληλένδετα μεταξύ τους: ο ιδιαίτερος τύπος σας, το μακιγιάζ σας και το φιδεμά σας. Συνδυάζοντας έντεχνα και τα τρία, θα κάμετε την όμορφιά σας φωτεινή και ολόλαμπρη.

Αλλά πώς θα κάνετε μ' επιτυχία αυτό το συνδυασμό; Οι καλύτερες συμβουλές της Ζοζέτ Λυόν θα σας καθοδηγήσουν στην έκλογή που πρέπει να κάνετε στην κάθε περίπτωση.

1) Μαλλιά καστανά κανονικά, μάτια στο ίδιο χρώμα.

Θα χρησιμοποιήσετε για τα βλέφαρά σας ένα φτιασίδι με χρυσαφιά απόχρωση. Το φόν ντε τέντ ζωρό. Το ρούζ για τα χείλη μπορεί να έχει μια ελαφρή γαλαζία απόχρωση. Για να τονώσετε το μακιγιάζ σας θ' αποχρωματίσετε ελαφρά μερικές μπούκλες από τα μαλλιά σας.

Η όμορφιά σας πρέπει να λάμπει!

Για τα φορέματά σας θα προτιμήσετε τους απαλούς χρωματισμούς: ανοιχτό γκριζό, μώβ, ρόζ (χωρίς έντονο κίτρινο). Μ' ένα καλό μακιγιάρισμα μπορείτε επίσης να φορέσετε το μαύρο και το μπλε-μαρίν. Θ' αποφύγετε τον ναντίον, τα σκληρά χρώματα, όπως είναι το γεράνιουμ, πράσινο, κίτρινο, μαυρόν γκλασέ, μπλε-Μπιαρίτς.

2) Μαλλιά μαύρα, μάτια μαύρα ή πολύ σκούρα. Θα χρησιμοποιήσετε «φόν ντε τέντ» σ' ένα τόνο πιο έντονο από τη χροιά της επιδερμίδος σας, αλλά διάφανο, σε τρόπο που να μη την κρύβει. Ελάχιστο φτιασίδι ρόζ στα μάγουλα σας. Μαύρο μασκαρά για τα ματωσίνορά σας και για τα βλέφαρα φτιασίδι πράσινο του Νείλου (άλλα μόνο για το βράδυ). Μια γκριζα κρογιονία στα φρύδια. Στα χείλη ένα ζωρό ρούζ-ρόζ.

Για τα φορέματά σας: μαύρο με μεγάλο ντεκαλτέ (με μαυρογατίτσια ή ένα χτυπητό κολλιέ), μαύρο και λευκό, ροδακινί, πορτοκαλί, γεράνιουμ, σέ-ντε γκρι, λευκό. Αν έχετε μπρούτζινη χροιά, μπορείτε να φορέσετε όλες τις αποχρώσεις του κίτρινου. Κοσμήματα: κοράλλια, τουρκουάζ, σμαράγδι. Θ' αποφύγετε τα κρύα χρώματα: μπλε, γκριζό, ζωρό πράσινο, γκριζό στην απόχρωσή του άτσαλιού.

3) Μαλλιά σκούρα με κοκκινωπές ανταύγειες, μάτια σκούρα. Ζωρό «φόν ντε τέντ», ρούζ στα μάγουλα. Ζωρό ρούζ στα χείλη. Στα βλέφαρα φτιασίδι πράσινο, σκούρο μασκαρά στα ματωσίνορα. Λίγη υπεριγαντινή στα φρύδια. Το χρώμα που σας ταιριάζει περισσότερο

είναι το ρουμπίνι. Επίσης όλα τα ζεστά χρώματα. Μπορείτε να φορέσετε ακόμη το μπλε και το πράσινο. Το μαύρο θα το φορέσετε μόνο το βράδυ και με πολλά κοσμήματα (μπορ-γιάν, σκουλαρίκια, κολλιέ, κλίπς).

4) Μαλλιά καστανά (ανοιχτόχρωμα ή σκούρα), μάτια σκούρα πράσινα. Ανοιχτό «φόν ντε τέντ», ελαφρό ρόζ στα μάγουλα. Μια διάφανη πούδρα το βράδυ. Στα βλέφαρα πράσινο φτιασίδι. Σκούρο κρογιόν στα ματωσίνορα. Το ρούζ στα χείλη πρέπει να είναι ανοιχτό, προς το πορτοκαλί ή το ρόζ, ποτέ προς το γαλάζιο.

Για τα φορέματά σας: βερ-πάλ, βερ-μυλ-κέ, δαυμασκηνί. Μπορείτε να φορέσετε για το βράδυ το μαύρο, αλλά με έντονο μακιγιάζ των ματιών και με κοσμήματα σμαράγδια αλθινα ή ψεύτικα.

5) Μαλλιά καστανά με σκούρα μάτια. «Φόν ντε τέντ» φωτεινό, όχι ρούζ στα μάγουλα, στα χείλη ρούζ σε απόχρωσή κοραλί-ρόζ, γκριζό κρογιόν στα φρύδια, μαύρο μασκαρά στα ματωσίνορα.

Χρώματα: όλα τα μπλε και τα μαυρόν. Το κοραλί σας πηγαίνει επίσης πολύ. Το πράσινο, το τουρκουάζ και το λευκό ταιριάζουν λιγότερο.

6) Μαλλιά ξανθά «κροαντρέ», ανοιχτόχρωμα μάτια (μπλε-βέρ).

«Φόν ντε τέντ» μπλε ρόζ, πολύ ανάλαφρο ρόζ στα μάγουλα, κρογιόν γκριζό στα φρύδια, φτιασίδι στα βλέφαρα μπλε-πάλ ή να-κρέ, στα χείλη κρογιόν ρούζ-ρόζ.

Χρώματα: μπλε ντορέ, ρόζ πολύ ζωρό, πράσινο. Το βράδυ, μπορείτε να φορέσετε μαύρο ή μπλε-μαρίν με κοσμήματα (ζαφείρια ή τουρκουάζ). Θ' αποφύγετε τα ρόζ-μπον-μπόν, τα μώβ και τα μπλε-μπεμπέ.

7) Μαλλιά πολύ μαύρα και μάτια πολύ ανοιχτά.

Χρώματα: μπλε μαρίν, κόκκινο, μαύρο. 8) Κοκκινωπάλλες με μάτια πράσινα ή σκούρα.

Χρώματα. Περισσότερο από όλα σας ταιριάζει το πράσινο. Μπορείτε ακόμη να φορέ-

σετε το μπλε μαρίν, το μπλε και το μαυρόν. Το βράδυ, το μαύρο δημιουργεί μια εξαιρετική αντίθεση με τα μαλλιά σας.

9) Μαλλιά άσπρομαυρα (στο χρώμα του αλατοπίπερου).

«Φόν ντε τέντ» μπλε ντορέ, για τα χείλη κρογιόν ρόζ-ρούζ, για τα μάτια γκριζό κρογιόν. Το βράδυ, μπορείτε να βάλετε στα μάτια σας ένα φτιασίδι τουρκουάζ.

Χρώματα: μαύρο πολύ έντονο, κόκκινο βερ-μυλ-κέ, δαυμασκηνί. Μπορείτε να φορέσετε για το βράδυ το μαύρο, αλλά με έντονο μακιγιάζ των ματιών και με κοσμήματα σμαράγδια αλθινα ή ψεύτικα.

Νά τώρα μερικά ακόμη πράγματα, που πρέπει να ξέρετε για τα χρώματα.

Το μαύρο πηγαίνει σ' όλες σχεδόν τις γυναίκες αλλά πρέπει να στολίζεται με λαμπρά κοσμήματα. Αποφύγετε τα σβυσιμένα μαύρα. Η μαύρη μεταξωτή μπουσελίνα πηγαίνει θαυμάσια στις ξανθές, αλλά δεν είναι πολύ αξιοσημείωτη στις μελαχρινές.

Το μπλε μαρίν είναι εξαιρετικό για την ημέρα. Αποφύγετε το, όμως, το βράδυ, εκτός στην περίπτωση που έχετε πολύ ωραία πράσινα μάτια.

Το μαυρόν. Πρέπει να ξέρετε να διαλέξετε την απόχρωσή του. Οι καστανές, οι κοκκινωμάλες κι' οι μελαχρινές θα προτιμήσουν τους σκούρους τόνους. Στις ξανθές ταιριάζει καλύτερα το μαυρόν που αποκλίνει στο ξανθο-κόκκινο.

Ξανθές και μελαχρινές μπορούν να φορέσουν το βράδυ το κόκκινο και το ρόζ, αρκεί να προσαρμόσουν ανάλογα το μακιγιάζ τους. Με τα χρώματα αυτά δεν πρέπει να βάλετε πολύ ρούζ στα μάγουλα.

Τα κίτρινα πηγαίνουν περισσότερο στις μελαχρινές. Οι ξανθές πρέπει να προτιμήσουν την απόχρωσή του τάλιου ή τα κίτρινα που έχουν έναν τόνο πράσινο.

Με το λευκό, θα βάλετε στο πρόσωπό σας μόνον «φόν ντε τέντ» κι' ένα πολύ φωτεινό ρούζ στα χείλη.

Τα παστέλ δεν πολυπηγαίνουν στις ξανθές με τριανταφυλλένια επιδερμίδα, είναι, όμως, εξαιρετικά για τις μελαχρινές και για κείνες που έχουν λευκά μαλλιά.

